JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

BOYUT

OCAK-ŞUBAT-MART 2014/01 • 106422 • YIL 19 • SAYI 73 • 10 TL

Cengiz Baysal
Yavuz Akyazıcı
Şirin Soysal
Türkiye'de Jazz Kadınları
Jim Hall

Ibrahim Maalouf

9 771300 684003

Acoustic Revive
Stax SR - 009
Millennia
audioavm.com
Transfiguration
Proteus
transfiguration pikap iğnesi
Audience
"Müzik severlerin buluştuğu yer"
HiFiMAN
ACOUSTIC REVIVE
ADL
HRT
oyaide
ZYX
Miyajima laboratory
SOTA
SOM
STAX

Jazz Dergisi iPad'te

Available on the App Store

NARDIS

JAZZ

Sayı: 73
Ocak-Şubat-Mart 2014

Merhabalar,

Yeni yılın "Kış" sayısıyla huzurlarınızdayız. Oldukça yoğun bir sayı ile karşınızdayız. Her en kadar bu dönem bir festival olmasa da mekanlar konserleri ile jazz severleri mutlu edecek programlar hazırlamışlar. Yoğunluk her zaman İstanbul'da görünmekle birlikte Ankara ve İzmir de hareketli. Adana'da da hareketlilik olacağa benziyor. "**Çukurova Caz Günleri**" ile başlayan bu hareket "Jazz Festivali"ne dönüşür umarız. Bodrum'da ise piyanist Ali Perret'in açtığı **Panonnica** Jazz Kulübü tüm sezon Bodrumlu caz severlere hizmet verecek. Mekanlardaki konserlerin detayları geniş bir şekilde bu sayımızda yer almakta.

Dergimizin bu sayısının kapak konusu Beyrutlu trompetçi **Ibrahim Maaloof.** Jazz severlerin çok sevdiği sık sık ülkemizi ziyaret eden sanatçıya geniş bir dosya hazırladık. İsveçli davulcu **Magnus Östöm** de önümüzdeki aylarda IKSV Salon'da bir konser için gelecek. Onun için hazırladığımız dosya da umarız ilginizi çekecektir.

Albüm çıkaran müzisyenlerimizin yoğunluğunu röportajlarımızdan görebileceksiniz. Davulcu **Cengiz Baysal**, gitarist **Yavuz Akyazıcı**, gitarist Ercüment Gül, vokalist **Şirin Soysal** bu sanatçılarımızın başında yer alıyorlar. Amerika'da yaşayan gitaristimiz **Timuçin Şahin**'in de yeni albümü Türkiye'de yayımlandı. İlerideki günlerde onunla da yeni albümü hakkında konuşacağız.

Uzun zamandır Amerikalı kadın müzisyenleri yazan yazarımız **Leyla D. Gücük**'ün ardından bu kez de akademisyen yazarımız **Yaprak Melike Uyar** araştırma konularından biri ile bu sayımızda yer aldı. Türkiye'deki kadın jazz müzisyenlerini ve çalışma koşullarını inceleyerek bir dosya haline getirdi. Bu yazının da ilgiyle okunacağını umuyorum.

Jazz sadece müzik olarak değil sanatın başka dallarında da kendisini gösteriyor. Resim ve fotoğraf bunların başında geliyor. Fotoğrafçı **Atilla Durak** ve ressam **Atilla Atala** ile röportajlarımız bu sayımızda yer alıyor.

2013 jazz adına yitirdiğimiz sanatçıların çokluğu ile hep hatırlanacak. İlk hatırıma gelen hep Aralık ayında kaybettiğimiz gitarist **Jim Hall** olacak. Ardından yine gitarist **Johnny Smith**, davulcular **Chico Hamilton** ve **Ronald Shannon Jackson**, trompetçi **Donald Byrd,** vokalist **Sathima Bea Benjamin**, piyanist **Marian McPartland**, **Cedar Walton**, **Bebo Valdes**, **George Duke** ve **Mulgrew Miller**, **George Gruntz** ve nefesli ustaları **Frank Wess**, **Herb Geller**, **Yusef Lateef** ve **Kalaparush Maurice McIntyre**. Ayrıca **Butch Morris**, **Pete La Roca Sims** ve bascı **Dwayne Burno**. Bizden de zaten az yetişen hem sıralı hem sırasız kayıplar bizi çok ama çok üzdü. Yazarımız **Uğur Hüküm**, genç bascı **Kürşat And**, trompetçi **Fehmi Özbilek**, piyanist **Altan İlter**, Babylon ve Pozitif'in kurucusu jazz dünyasının önemli figürlerinden **Mehmet Uluğ** yerleri doldurulamayacak izler bıraktılar. Hepsini saygı ve sevgiyle anıyoruz.

Bu arada küçük bir hesap hatası yaptığımızı da fark ettik. Kapaktaki yıl sayımıza da düzelttik.
Yılları saymadan bu işi yaptığımızı takdir edersiniz. 19 yıldır piyasada olmak hala heyecan verici...

Müzik dolu günler dileklerimizle...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Erdem AKSOY, Seda GÜMÜŞ**

Katkıda Bulunanlar
Belemir Şen, Beliz Hazan, Bilge Himam, Can Ergelmiş, Can İnandım, Can Karakuş, Ceren Dülgar, Dilek Himam Er, Devrim Dikkaya, Didem Oğuz, Elif Seven Işpartalı, Ezgi Ayçe Kızıldere, Eren İnançer, Fusun Levet, Gül Adıyaman, Gizem Kızmaz, Hacer Kalay, İsben Önen, Kaan Çağlayangil, Leyla D. Gücük, Metin Yavuz, Niv Asa, Serdar Sırtanadolu, Şehnaz Aygül, Şevket Akıncı, Ülkem Özsezen.

YÖNETİM / REKLAM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Müdürü
Serap YALÇIN

Reklam Satış/Pazarlama
Dilek ÖZKAN
dilek.ozkan@boyut.com.tr

Abonelik ve Dağıtım: Cansu ÇELİK
cansu.celik@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Grubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT

© 2014 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Bulut Gülen
Kanyonda Caz Havası, 2013

Nur Aydoğan

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS

- JAZZ VE MODA, *Dilek Himam Er*
- ÇOK SATANLAR, *Zuhal Focan*
- RED GARLAND, *Serdar Sırtanadolu*
- MUSIC ON VINYL, *Niv Asa*
- JAZZ, SİNEMA; *Elif Seven*
- YENİ LP'S, *Niv Asa*
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADINLAR, XIX, *Leyla D. Gücük*

17 ŞU JAZZ DEDİKLERİ

- *Ali Sönmez*

32 NELER OLACAK

- MAGNUS ÖSTRÖM, *Can Karakuş*
- BABYLON, *Şehnaz Aygül*
- İBRAHİM MAALOUF, *Can Ergelmiş*
- İŞ SANAT, *Zuhal Focan*
- CRR KONSER SALONU, *Can İnandım*
- TAMİRANE'DE JAZZ, *Gül Adıyaman*
- NARDIS JAZZ CLUB, *Zuhal Focan*
- ANKRA JAZZ FESTİVALİ, *Belemir Şen*
- PANONNICA JAZZ, *Zuhal Focan*

48 RÖPS

- CENGİZ BAYSAL, *Gizem Kızmaz*
- YAVUZ AKYAZICI, *Eray Aytimur*
- SARP MADEN, *Eray Aytimur*
- ERCÜMENT GÜL, *Tunçel Gülsoy*
- ŞİRİN SOYSAL, *Eray Aytimur*
- VICTOR LAZLO, *Ceren Dülgar*
- FORT BLUES, *Bilge Himam*
- POYRAZ ALDEMİR, *Beliz Hazan*
- ÖZDEMİR ERDOĞAN, *Kaan Çağlayangöl*
- ATİLLA DURAK, *Devrim Dikkaya*

70 NELER OLDU

- AKBANK SANAT, *Hacer kalay*
- ATİLLA ATALA SERGİSİ, *Tunçel Gülsoy*
- REGINA CARTER, *Zuhal Focan*
- GÜNÜMÜZDE JAZZ, *Hülya Tunçağ*
- ANKARA NORDİK JAZZ, *Eren İnançer*
- ÇUKUROVA JAZZ GÜNLERİ, *Metin Yavuz*
- BLUES FESTİVALİ 24, *Didem Oğuz*
- AYDIN ESEN KONSERİ, *Kaan Çağlayangöl*
- PARİS HABERLERİ, *Füsun Levet*
- KLEINSCHUSTER 73, *İsben Önen*
- FEHMİ ÖZBİLEK, *Zuhal Focan*
- KÜRŞAD AND, *Kaan Çağlayangöl*
- MEHMET ULUĞ, *Murat Beşer*
- JIM HALL, *Şevket Akıncı*
- JIM HALL, *Viktor Bensusan*
- YUSEF LATEEF, *Viktor Bensusan*
- CHICO HAMILTON, *Viktor Bensusan*
- TÜRKİYE'DE JAZZ KADINLARI, *Yaprak Melike Uyar*

102 CD VİTRİNİ

• Yavuz Akyazıcı Quartet (Short Stories), Cengiz Baysal (Baby Steps), Timuçin Şahin (Inherence), Trio Mrio (Trio Mrio -2), Ercüment Gül (Aniden), Şirin Soysal (Ziyaret), İKSV Caz (20. İstanbul Jazz Festival), Aynur (Hevra / Together), Bill Frisell (Big Sur), Bob James & David Sanborn (Quartet Humaine), Steve Turre (The Bones of Art), Joey DeFrancesco (One For Rudy), Kenny Burell (Live at Catalina's), Houston Person (Nice n' Easy), Tom Harrell (Colors of A Dream), Freddy Cole (This and That), Mary Stallings (But Beautiful), Iverson & Konitz & Grenadier &Rossi (Costumes Are Mandatory), Andy Bey (The World According To), Ray Mantilla (The Connection), Jerry Bergonzi (By Any Other Name), Bill O'Connel (The Latin Jazz All Star), Mozdzer & Danielsson & Fresco (Polska), Magnus Öström (Searching For Jupiter), Pete York & Young Friends (Basiecally Speaking), Viktoria Tolstoy & Jakob Karlzon (A Moment of Now), Geir Lysne (New Circle), Max von Mosch (-Orchestra (Berlin Kaboom!), Arne Jansen (The Sleep of Reason), Joachim Kühn Trio (Voodoo Sense), Tonbruket (Nu bium Swimtrip), Echoes of Swing (Blue Pepper), Three Fall (Realize!), Jeanette Köhn & Swedish Radio Choir (New Eyes on Baroque), Julian & Roman Wasserfuhr (Running), Torsten Goods (Love Comes To Town), The Curtis Brothers (Completion of Proof), Mahan Mirarab (Persian Side of Jazz), Acoustic America, Cafe Latino, Acoustic Christmas, A Jewish Celebration, Azam Ali & Loga R. Torkian (Lamentation of Swans), Il Divo (A Musical Affair), Celine Dion (Loved Me Back To Life), Barbra (Back To Brooklyn).

110 KLİNİK

JIM HALL, *Cem Tuncer*

113 KÖRLEME

ENGİN RECEPOĞULLARI, *Ülkem Özsezen*

114 BULMACA

Ülkem Özsezen

114 CAZGIR

Özgen Özman

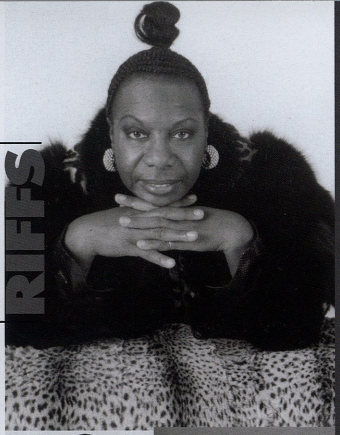

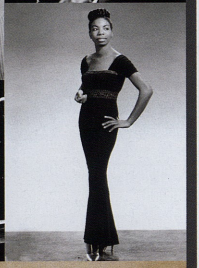

F. Dilek Himam-Er
dilek@genccazcilar.org

Jazz ve Moda

Jazz'ın Divası: Nina Simone

Amerikan jazz müziğinin efsanevi isimlerinden biri Nina Simone. Hipnoz edici etkisiyle hem sesi ile hem de görsel açıdan jazz dünyasında sarsılmaz bir etki bırakmış bir isim.

Gerçek ismi Eunice Kathleen Waymon olan 21 Şubat 1933 doğumlu Nina Simone, daha üç yaşında müzik kariyerine başlıyor. Çok küçük yaşlarda piyano çalmaya başlayan sanatçının müzik kariyerindeki yükselişi ise ilerleyen yıllarda çeşitli başarı hikayeleri ile devam ediyor. Profesyonel müzik kariyerinin başlangıcında öğretmenlik de yapan sanatçı, 1954 yılında New Jersey'de bir kulüpte şarkı söyleme şansı edinince keşfediliyor. Onun zengin, derin ve kadifemsi vokalleri piyanoya olan hakimiyeti ile birleşince Eunice Waymon izleyicilerini ve yapımcıları şaşkınlığa sürüklüyor. Kısa bir süre sonra da zaten İspanyolcada küçük anlamına gelen "Nina" ve Simone Signoret adlı aktrisin adını birleştirerek Nina Simone adıyla jazz tarihinin unutulmazları arasına giriyor. "I Loves You Porgy", "Feeling Good", "Misunderstood", ve elbetteki "I Put A Spell On You" parçaları ile akıllara kazınan bir ismi haline geliyor.

Müzik kariyerindeki başarısı kadar aktivist bir kişiliğe de sahip olan Simone'un kendine özgü güzelliği, dönemin pazarlanabilir güzelliklerinden olmasa da tanımlanamaz bir cazibeye sahip. Başlangıçta teni fazla siyahi olduğu için, hatta burnu ve dudakları çok büyük olduğu için geleneksel güzellik kalıplarına uymadığı söylense de kısa sürede yaşadığı dönemde ve günümüzde bir moda idolü haline geliyor. Hatta moda dünyası ile yollarının kesişme hikayelerinden biri, "My Baby Just Cares For Me," adlı şarkısının 1980'li yıllarda Chanel'in parfüm reklamı için kullanılması olarak belirtiliyor.

Sanatçının en önemli özelliği, sesi ile bütünleşmiş görselliği ile karşısındakilere sunduğu "cool" havası. Miles Davis'in "cool" görünümünün bir tür dişi versiyonu olarak tanımlayabileceğimiz Simone, kadın jazz sanatçıları arasında bu anlamda en özel isimlerden biri olarak gösteriliyor. Simone kendisini *"...ben insanları derinden etkilemek istiyorum. Bunu tanımlamak çok zor çünkü bu analiz edebileceğiniz bir şey değil..."* diyerek ifade ediyor otobiyografisinde.

Nina'yı 1962 yılındaki yurttaşlık hakları hareketlerinden hemen sonra başlayan olaylar çok etkilemiş. Bu yüzden dış görünümünde her zaman kendine özgü bir farklılık taşıyor; aktivist görünümüyle bir araya getirdiği muhteşem bir zarafete sahip bir kadın olarak ifade ediliyor.

Sanatçının her zaman güçlü stilini doğal bir biçimde ifade ettiğini, stilinin en önemli parçası olarak Afrika etkili takılarını ve adeta onun imzası haline gelmiş baş aksesuarlarını muhakkak belirtmek gerekiyor. Bugün bile desenli türban biçimindeki etnik baş giysileri ve aksesuarları birçok moda tasarımcısı için ilham kaynağı haline gelmiş.

Nina Simone, sadece müziği ile değil stili ile de moda dünyasının vazgeçilmez ilham kaynakları arasında. Zamanının çok ötesinde bir isim olarak, bugün etkisi sarsılmaz biçimde korunan önemli bir isim. Onun en büyük başarısı, hem hayatın içinde yaşadığı dünyaya olan duyarlılığını en ince ayrıntısına kadar sıradan bir birey gibi yaşarken bu dünyaya ait olmayan bir tanrıça gibi duruşunu sentezliyor olması.

İş sanat Caz

OCAK | NİSAN | MAYIS '14

LUISA SOBRAL

24 OCAK CUMA 20.00

JACK DEJOHNETTE DAVUL **JOE LOVANO** SAKSOFON
ESPERANZA SPALDING KONTRBAS **LEO GENOVESE** PİYANO
The Spring Quartet

9 NİSAN ÇARŞAMBA 20.00

RAVI COLTRANE QUARTET

16 MAYIS CUMA 20.00

biletix ticketmaster Türkiye

Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr tel: (212) 316 10 83
facebook.com/issanat | twitter.com/issanat

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Çok Satan Albümler...

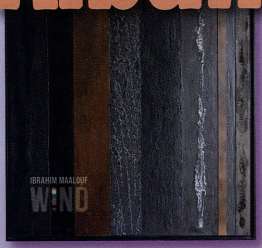

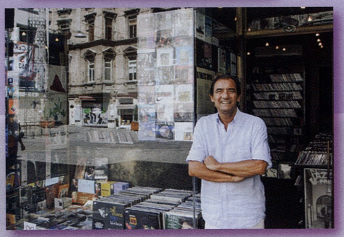

Lale Plak

Galip Dede Caddesi No:1 Tünel, Beyoğlu 34430 Istanbul
(0212) 2937739
info@laleplak.com

YABANCI

Keith Jarrett Trio - Somewhere
Manu Katche - Manu Katche
Ketil Bjornstad - La Notte
Ibrahim Maalouf - Illusions
Ibrahim Maalouf - Wind
Luciana Souza - The Book Of Chet
Chris Potter - The Sirens
Ahmad Jamal - Saturday Morning
Anthony Strong - Stepping Out
Julia Hülsmann Quartet - In Full View

YERLİ

Şirin Soysal - Ziyaret
Başak Yavuz - Things...
Trio Mrio - Trio Mrio 2
Cengiz Baysal - Baby Steps
Ercüment Gül - Aniden

Zihni Müzik

Mühürdar Caddesi, Akmar Pasajı
No:70 D:13 Koşuyolu/Istanbul
(0216) 349 2268 – www.zihni.com

YABANCI

Manu Katche - Manu Katche (2012)
Eivind Aarset - Dream Logic
Keith Jarrett - Somewhere
Charles Lloyd / Jason Moran - Hagar's Song
Eberhard Weber - Resume
Chris Potter - The Sirens
Cecile McLorin Salvant - Woman Child
Bobo Stenson Trio - Indicum
Leszek Mozdzer / Lars Danielsson / Zohar Fresco - Polska
Magnus Öström - Searching for Jupiter

YERLİ

Sarp Maden - Durmaksızın
Wax Poetic - On a Ride
Akın Eldes - Hane-i Akustik
Yavuz Akyazıcı Quartet - Short Stories
Cengiz Baysal - Baby Steps

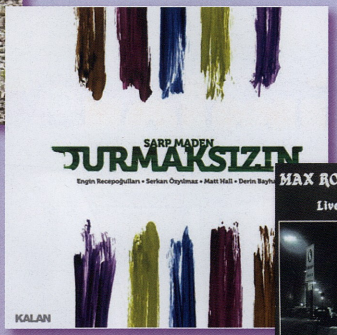

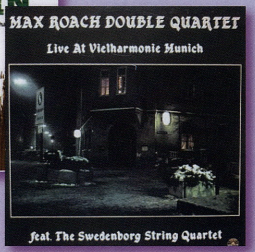

Opus 3A

Pürtelaş Hasan Efendi Mh. Cihangir Caddesi No:3, 34433
İstanbul (0212) 251 8405
www.opus3a.com

YABANCI

Keith Jarrett Trio - Somewhere
Manu Katche - Manu Katche
Ketil Bjornstad - La Notte
Ibrahim Maalouf - Illusions
Ibrahim Maalouf - Wind
Luciana Souza - The Book Of Chet
Chris Potter - The Sirens
Ahmad Jamal - Saturday Morning
Anthony Strong - Stepping Out
Julia Hülsmann Quartet - In Full View

YERLİ

Tamer Temel – Bir Kedi Kara
Selen Gülün – Başka
Sarp Maden – Durmaksızın
Bora Çeliker – Borabook
Bilal Karaman - Patika

YapıKredi

*** Anlaşmalı mekan listesi ay bazında değişkenlik göstermekte olup, güncel listeye adiospremium.com.tr'den ulaşılabilir.**

Kampanyadan işlem bazında en fazla 100 TL'lik indirim kazanılabilecektir. Kazanılan indirim otomatik olarak bir sonraki ayın ikinci Cuma günü Hesap Özetleri'ne yansıtılacaktır. İnternet veya mail order yoluyla yapılan ödemeler, puan harcamaları ve nakit çekim işlemleri kampanya kapsamında değildir. Kampanya diğer kampanyalardan doğacak indirimlerle birleştirilemez.

En gözde mekanlarda şapka çıkarılacak ayrıcalıklar...

adios Premium ile anlaşmalı otel ve restoranlarda
%10 indirimden yararlanabilirsiniz.

Bank Cafe
Banyan
Beyti
Bistro33
Delicatessen
Divan
Gradiva Hotel
Hai Sushi
Happily Ever After
In Bakery
İncirli Şaraphane
Kaşıbeyaz
Kydonia
La Mancha
Les Ottomans
Mangerie
Sunset
SushiCo
Şans
The House Cafe
ZeldaZonk

Çok özel seyahat ettiren kart

adios Premium

yapikrediadios

Available on the App Store

444 0 446
Yapı Kredi VIP Line

adiospremium.com.tr

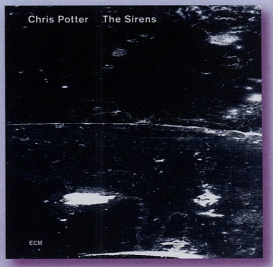

Hamdi Ünlü

Fil Elektronik Ltd. Şti
1391 Sokak No.6 Alsancak 35220 Izmir / Turkey
Tel: +90 (232) 464 9279 | Faks : +90 (232) 422 2796
hamdi@filelektronik.com www.filelektronik.com

YABANCI

Ahmad Jamal - Jamal At The Penthouse
Cassandra Wilson - Blue Light Till Down
Enrico Rava Quintet - Tribe
Joshua Redman - Beyond
John Surman - Rain On The Window
George Adams - Hand To Hand
Max Roach - Live At Vielharmonie
Billy Bang Quintet - Rainbow Gladiator
Roland Kirk - Volunteered Salvery
Oliver Jones - A Class Act

YERLİ

Mustafa Dönmez - Kısa Öyküler
Volkan Hürsever - Hediye
Sarp Maden, Çağlayan Yıldız, Volkan Öktem - Trio Mrio
Timuçin Şahin Quintet - Inherence
Ferit Odman - Autumn In New York

Shades Ankara

Tunalı Hilmi Cad. No:95 D:37 Kavaklıdere/Ankara
(0312) 426 5900
shadesrecordsankara@yahoo.com

YABANCI

Joe Magnarelli - Live At Smalls
Avıshai Cohen - Triveni I & Ii
Christian Mcbride - Out Here
Alex Sipigin - Live At Smalls
Ed Simon Trio - Live In New York
Tomasz Stanko - Wislawa
Ethan Iverson - Costumes Are Mandatory
Ketil Bjornstad - La Notte
Ahmad Jamal - Saturday Morning
Chris Potter - Follow The Red Line

YERLİ

Burak Bedikyan - Circle Of Life
Yaşam Hancılar - Here's To Life
Asena Akan - Istanbul'un Izleri
Kerem Görsev - To Bill Evans
Selen Gülün - Başka

Galeri Iki

ışığın sanata yansıması!

GALERİ IKI

AYDINLATMA ÜRÜNLERİ SAN. TİC. A.Ş.

Merkez : Bağdat Cd. Hacı Mehmet Sk. Alioğlu Ap. 5 Selamiçeşme / Kadıköy

Şube : Şemsettin Günaltay Cd. No: 56 / A Şenesenevler / Bostancı

T 0216 363 11 70

www.galeriiki.com.tr

Serdar Sırtanadolu
serdar1@me.com

Ara Sıcaklar

Miles Davis Beşlisi'nde Red Garland

1950'lerin ortalarında Miles Davis kendi adına taşıyan beşlisiyle (John Coltrane-Red Garland-Paul Chambers-Philly Joe Jones) New York City'nin banliyösü Brooklyn'deki küçük bir kulüpte hafta sonları çalmaya başlar. Değişik karakterlerden oluşan grubun en renkli şahsiyetlerinden biri şüphesiz piyanist Red Garland'dır.

Yine bu hafta sonlarından birinde, grup kulüpte buluşur ve saat 9'da sahneye çıkmak için hazırlanırlar. Ancak ciddi bir sorun vardır: Red ortalıkta yoktur. Evine telefon edilir, oraya-buraya haber yollanır fakat, hiçbir yerden ulaşılamaz. Saat 10 olur, hala gelmemiştir. Nihayet 10:30 gibi Red kulübün kapısından içeri girer. Fena sinirli bir tavır ve tonla, barmene:

– "Bana bir içki versene!"

Bütün grup şaşkınlıkla (ve kızgınlıkla) seyretmektedir. Miles'i bir hayli zor zaptederler. Paul Chambers'in da yardımıyla Miles'in hadise çıkarmaması için ciddi gayret sarfedilir. Red devam eder:

– "...başıma gelene inanmayacaksınız beyler! 42. Cadde Metro İstasyonu'nda trenin gelmesini bekliyorum. Tren perona tam yaklaşırken adamın teki kendini trenin önüne atmaz mı!? Aman Allah'ım! Etraf bir anda panik! Bağıranlar, ağlayanlar... Sirenler, polisler, acil servis... Korkunç bir olaydı! Sonra polisler bizi kenara aldılar ve sorguya çektiler, iyi mi!? İntihar mı, cinayet mi? Ben ne bileyim? Sanki adamı biz itmişiz gibi, bir dolu soruyla hırpaladılar beni ve etrafımdakileri. Şehre giren bütün demiryolları kapatıldı, kimsenin istasyonu terketmesine izin vermediler! İki saaten fazla bizi orada alıkoydular! Bittim oralarda akşam vakti. Sonra tekrar seferler başlayınca ilk trene atlayıp geldim".

Herkes bir anda Miles'a döner. Vücut lisanıyla bu mazereti makul ve mantıklı bulduğunu belli eder Miles, sakinleşir ve grup sahne alır (Red, Miles'in gazabından kurtulmuş, piyanosunun başına geçmiştir). O gece bütün grup bomba gibi çalar. Red, sanki o 4–5 saat önceki korkunç olay başından geçmemiş gibi mükemmel bir profesyonellikle piyanoyu konuşturur.

Gecenin sonunda Miles, Trane ve Philly Joe hemen toparlanıp kulüpten ayrılırlar. Paul bas tellerini temizlerken, Red de barda tanıştığı müdavimlerle sohbete koyulur. Çok geçmeden Paul çıkmaya hazırdır ve Red'e yaklaşır:

– "...hey Red, ben hazırım. Ben de şehre metroyla iniyorum. Gel takıl, beraber gidelim".

Red içkisinin son yudumunu hızla içer, bardağı barmenin önüne ustaca kaydırır. Peçeteyle dudaklarını kurularken, o hergele tonuyla:

– "...dostum, boşver sen şimdi metroyu falan... şanslı günündesin. Ben arabayı yan sokağa park ettim, seni eve atarım".

Keşke her yer Kanyon olsa

CAZ HAVASI

OKAY TEMİZ & ORIENTAL WIND

19 OCAK 2014 PAZAR
14.00-16.00

kanyon

Niv Asa
nivasaniv@gmail.com

Plak'ta Müzik

Paul Desmond – Desmond Blue
Pure Pleasure
RCA Victor LSP-2438

Recorded at Webster Hall, New York City

Features:
• 180g Vinyl
• Re-mastered by Ray Staff at Air Mastering, Lyndhurst Hall, London

Selections:
Side 1:
1. My Funny Valentine
2. Desmond Blue
3. Then I'll Be Tired of You
4. I've Got You Under My Skin
5. Late Lament
Side 2:
1. I Should Care
2. Like Someone In Love
3. Ill Wind
4. Body and Soul

Bu albüm amaçlandığı gibi, daha önce hiç duyulmamış bir şekilde 'alto sax uzmanı' Paul Desmond'u arkasında bir yaylı orkestra ile sunar. "My Funny Valentine," "I've Got You Under My Skin," ve "Body and Soul," gibi zengin dokular içerirken aynı zamanda genel anlamda tatlı bir ruh hali sağlayan güzel standartlar ile dolu olan bu kaydın kararlı amacı dinleyicilerinin ruhlarını rahatlatmaktır. Desmond'un tarzı ve tonu albenili bir ses kalitesine sahiptir, ve bu kayıt sofistike jazz dinleyicisinin ilgisini canlı tutuyor. Desmond'un güzel ifade edilmiş melodileri Bob Prince tarafından güzel ifade edilmiş, detaylı bir şekilde yönetilmiş ve düzenlenmiş bir yaylı orkestranın ortasında kalır. Efsanevi gitarist Jim Hall misafir sanatçı olarak rolü ile bu kayıtta ışıldayan "eşlikçi" stili ile yer almıştır. Hall ince sevki ve mizahı yaratıcılığı ile öne çıkan belki de en önemli jazz gitaristlerinden biridir. Desmond her ne kadar bu kayıtta "My Funny Valentine," "Late Lament," ve "Then I'll Be Tired of You" gibi daha lirik kalitede romantik parçalar ile karşımıza çıksa da, jazz dünyasında coşkulu geniş kapsamlı ölçekli geçişleri ve emprovize soloları zahmetsiz gibi görünen doğallığıyla bilinir. Desmond ve Hall'un 1960larda görülen Cool Jazz dönemine denk gelip süreklilik gösteren başarılarının bir yansıması olan bu albüm oldukça innovatif ve ayrıntılı bir şekilde hazırlanmış bir çalışmanın ürünüdür. Bu iki müzisyen Dave Brubeck ile çalışma zamanı bulabilmiş, ayrıca Antonio Carlos Jobim'in bir çok bossa nova projesi üzerinde çalışmışlardır. Bu koleksiyonda bulunan çalışmalar olağanüstü olmakla beraber başlangıcı bir Elizabethan aromasına sahip, cazibeli "Valentine" parçasını içerir. Intro Desmond'u ilk nakarata taşıyan bir ruh halinden 20. yüzyıl stiline doğru akar. "I should Care" parçası ise liner notlarına göre "Ibert'e verilen ışıltılı bir borç gibidir ve olabilecek en yaratıcı yaylı, reed'li, Fransız kornolu ve arp'lı harmandır." Bu albümün ses rengi: gösterişli, düşünce dolu, merak uyandırıcı, ve heyecan veren olarak nitelendirilebilir. Bu çalışma özellikle hevesli Paul Desmond dinleyicileri için ve her dinleyici için bir artı olabilecek niteliktedir.

Duke Ellington's Spacemen
The Cosmic Scene
Pure Pleasure
Columbia CL1198 – MONO

TrackList:
Side A:
1. Avalon
2. Body And Soul
3. Bass-ment4. Early Autumn
Side B:
1. Perdido
2. St. Louis Blues
3. Spacemen
4. Midnight SunTake The "A" Train

1956 Newport Jazz Festivalindeki büyük başarı kazanmış olan konserinin başarılarını devam ettiren Duke Ellington, 1958 yılında grubunu bir "the spacemen" (uzay adamları) ismiyle tanınan bir nonet'e düşürerek Columbia etiketi altında bu tek olan çalışmayı kayıt eder; Bu çalışma Mosaic Singles tarafından tekrar yayınlanır ve ilk defa stereo olarak karşımıza çıkar. Belki de yörüngedeki diğer uydulardan ilham alarak, gerçi Ellington, dünya-dışı ilham kaynaklarından yararlanan George Russel ve Sun Ra gibi daha progresif yolları denemek yerine geniş grubu ile genelde standartlar üzerinde çalışarak düzenlemelerin ve soloların daha esnek ve entrgre bir şekil almasını sağlamıştır, bu konsept özellikle grubun trombonisti Quentin "Butter" Jackson, John Sanders, Britt Woodman, ve seçkin soloistler için daha genişletilmiş bir yer olanağı tanır. Bu soloistler içerisinden öne çıkan Clark Terry bu çalışmada efsanevi trompetini bir kenara bırakıp sadece flugelhorn çalmıştır. Bu kayıtta klarnetçi Jimmy Hamilton, "Avalon" ve "Early Autumn" ve slinky stripper pole olarak nitelendirilen "St. Louis Blues" parçalarıyla Duke Ellington'un piyano önderliğinde klasik materyellere yer verilmiştir. İki farklı versiyonuyla karşımıza çıkan Body & Soul" tenor saksofoncu Paul Gonsalves'in tamamen ana parçanın yeniden uyumu ve tahmini üzerinden gitmiş ama alternatif kısımda orijinal melodiye tamamen sadık kalmıştır. Burada modifye edilmiş "Perdido," yavaş ve hüzünlü ballad versiyonlarından uzaklaşıp hareketli ve neşeli "Midnight Sun, ilk gerçek iyi swinger olarak iki "Jones" denemesi — ikincisi daha çok New Orleans tarzınıyla öne çıkan davulcu Sam Woodyard sayesinde öne çıkan birleşik üflemeli çizelgesi ile daha bir araya getirilmiş bir hal alır. Burada iki tane orijinal göze çarpar, Jimmy Woode'in blues bass'ı ve Duke'un "Brass-Ment" ilham veren çeşitli piyano sertlikleri, ve Duke Ellington'un beste kitabından çıkan, daha hoş olan patlayan-zıplayan "Spacemen" mutlu ve Terry tarafından yönetilen ışıltılı üflemeli düzenlemeleri ile bu dönemde öne çıkan Ellington bestelerinden biridir. Belki de geçmişte bir çok Ellington hayranı tarafından bir çok yönden ihmal edilen bu kaydın yeni sürümü bu sefer daha geniş bir kitle tarafından hoş karşılanabilir. Bu kaydın sanatçının koleksiyonuna eklenmesi konusunda tavsiyelerimizi sunarız.

John Coltrane - Ole Coltrane
Music on Vinyl
Atlantic Records MOVLP774

Müzisyenler
John Coltrane (as, ss, ts)
Freddie Hubbard (tp)
Eric Dolphy (flt, as)
McCoy Tyner (p)
Art Davis (b)
Reggie Workman (b)
Elvin Jones (d)

Track Listing:
1. Olé 18:11
2. Dahomey Dance 10:51
3. Aisha 7:35

Ole Coltrane, sanatçının Giant Steps, Coltrane Jazz, My Favourite Things ve Coltrane Plays The Blues klasikleşmiş kayıtlarının ardından Impulse! plak'a geçmeden Atlantic plak ile çıkarmış olduğu son kayıttır. Belki de bu yüzden bu kayıt sanatçının en göz ardı edilmiş çalışmalarından biridir. Ole 1962 yılında kaydedilmiş ve Impulse! Africa/ Brass çıkışına yol açan iki devrede kayıt edilmiştir. Görünüşe göre Ole,

YENİ FORD B-MAX
Kolay Giriş Sistemi®
Yeni Ford B-MAX'in Kolay Giriş Sistemi ile eşsiz 1,5 metrelik kapı açıklığı, rahatlığı ve konforu yepyeni bir boyuta taşıyor!
Hayata kapılarını aç.
/FordTurkiye
Ford
Go Further
ford.com.tr
Koç

Coltrane'in Atlantic'te çıkardığı önceki deneysel çalışmalarının bir devamı niteliğindedir. Bu durumda Coltrane daha geniş bir grup formatını denemiştir. Ole'de Eric Dolphy, Freddie Hubbard, Art Davis, McCoy Tyner, Reggie Workman ve Elvin Jones, ve tabi ki Coltrane'in kendisi yer almış —bir septet... oldukça geniş bir grup/ topluluk ortaya çıkmıştır. Sadece üç ve ilave bir bonus parçadan oluşan bu kadar çarpıcı bir çalışma görmek oldukça zordur. Her parça kendi içinde harikuladedir. Rhino bu kaydın remastering'inde çok titizce çalışmıştır (orjinal CD kaydından ve büyük çoğunluğu oluşturan son 40 yılda eskimiş plaklardan ses daha iyi, parlak ve canlıdır), orjinal albüm kapağının mini albüm kapağına dönüştürülmesi, Ralph J. Gleason tarafından yazılan orjinal liner notlarına ve The Playboy Guide To Jazz yazarı Neil Tesser tarafından yazılan liner notlarının eklenmesi ile daha zengin bir hal almıştır. Her ne kadar bu albüm Atlantic tarafından gitmekte olan bir sanatçının bir kenara atılacak çalışması olarak görülse de zamanın en önemli geçiş kayıtlarından biridir. Bu kayıt temel öneme sahiptir.

Nancy Wilson
This Monther's Daughter
Pure Pleasure
Capitol ST11518

Müzisyenler

Ollie E. Brown (perc), George Duke (Moog Synth), Jim Gilstrap (vo), Dave Grusin (arr, keyb), Marc Hillman (comp), Juddy Johnson (comp), Hugh McCracken (arr. g), Gene McDaniels (comp), Jeff Mironov (g), Blue Mitchell (flghn), Rachel Perry (comp), Chuck Rainey (b).

TrackList:
Side 1: From You To Me To You, Love Has Smiled On Us, I Don't Want a Sometimes Man, Tree of Life, China
Side 2: Now, This Mother's Daughter, He Never Had It So Good, When We Were One, Stay Tuned

This Mother's Daughter, Nancy Wilson'un Capitol yıllarındaki en soul içerikli çalışması olma özelliğini sürdürüyor — yapımcı Eugene McDaniels bu çalışmayı idare edebilecek farklı bir esin kaynağı olmuştur, ince ve zekice jazz-funk gelişimleri bu projenin yakınlığını ve çekiciliği konusunda vaz geçilmezdir. McDaniels, Wilson'u jazz kökenlerinden uzaklaştırmadan, bir kadife gibi yumuşak ve yoğun durumlarda güzelce yönlendirerek yumuşak groove'larda güncel soul ile flört ederek çalışmasını sağlamıştır. Wilson buna sofistike ama açık bir şekilde, daha önceki daha hafif Capitol kayıtlarından farklı olarak, ilgiyi kendinde tutarak ve yönlendirerek cevap veriyor.

Nina Simone – Litle Girl Blue
Pure Pleasure
Bethlehem BCP6028 – MONO

NinaJimmy Bond (b)
Simone (p, vo)
Al Heath (d)

Tracklist:
1. Mood Indigo 4:04
2. Don't Smoke in Bed 3:13
3. He Needs Me 2:31
4. Little Girl Blue 4:19
5. Love Me or Leave Me 3:23
6. My Baby Just Cares for Me 3:38
7. Good Bait 5:29
8. Plain Gold Ring 3:56
9. You'll Never Walk Alone 3:48
10. I Loves You, Porgy 4:12
11. Central Park Blues 6:49

Little Girl Blue, 1957 yılında Nina Simone'un aslen Bethlehem plak altında çıkardığı ilk kaydıdır. Basçı Jimmy Bond ve Albert "Tootie" Heath tarafından desteklenen çalışma onun ballad sesindeki gizemliliği ve duygusallığını ortaya çıkarmakla beraber, gizemli kendi evindeymiş kadar rahat olsa da şık olabilme yeteneği ile yüksek tempolu jazz tarzındaki otoritesini de ortaya çıkarır. Bu albüm Nina Simone'u ayrıca mükemmel bir piyanist olarak ortaya çıkarır. Simone dolgun bir doğaçlamacı olarak blues'dan hiç bir zaman çok uzak kalmamıştır. Duke Ellinton'un "Mood Indigo"sunu ele alırsak parmak çalışmaları ve swingleri derin-blue melodik anlatımları ile öne çıkar. Hemen ardından kontrast olarak Willard Robinson'un en çok ortaya çıkan, buğulu sevgilini terk et ballad'ı "Don't Smoke in Bed." ile devam eder. Rodgers & Hart tarafından yazılan "Little Girl Blue", şimdiye kadar yazılmış en güzel pop balladlarından biri olan "Good King Wenceslas" açılışını sunar. Onun ardından bir funky swing olan "Love Me or Leave Me" ile dumanlı bir piyano solosu ile devam eder, bu solo koprüde Bach ile Horace Silver ve Bobby Timmons birleşimini ortaya koyar. Burada ilginç olan nokta ise, ilk kaydı olmasına rağmen, kaydın ritimleri sanatçının tamamen olgunlaştığını kanıtlar; Simone'un kariyeri boyunca sürdürdüğü birçok kişisel özelliği bu kayıtta ilk izlenimlerini verir. "My Baby Just Cares for Me" karışık adımlara sahip olup piyano arasında amacına ulaşır. Enstrümantal ve doğaçlama yetenekleri Tadd Dameron'un "Good Bait," şarkısında en üst noktaya çıkarak asıl bebop içeriğinden çıkarak klasikleşir. "You'll Never Walk Alone" ise Rodgers & Hammerstein'in müzikal parçasından uzaklaşarak daha çok bir gospel şarkısı haline gelmiştir. Tabi ki Simone'un markalaşmış parçalarından "I Loves You, Porgy," versiyonu burada ilk defa kayıt edilmiştir ve daha sonra single olarak çıkmıştır. Ona ait olan "Central Park Blues" burdaki en ince ve güzel jazz parçalarından biridir ve Simone'un farklı yönlerini ortaya çıkaran folk-gospel parçası olan "He's Got the Whole World in His Hands," isimli parçayı kararlı ama sessiz bir hassasiyet ve drama ile takip eder. Diğer bir enstrümantal bestesi "African Mailman," derin Afro-Karayip kökleri ve ritimleri ile gururlu bir şekilde durur.

Elvis Presley - Elvis at Stax
Music on Vinyl
RCA MOVLP872

"Elvis at Stax" başlığı biraz yanıltıcıdır, Elvis Presley'in ünlü Memphis kayıt stüdyosunda işe koyulup oradaki house grubunu ya da biraz Güney soul groove'larını kullanacağını ima eder; ama durum böyle değildir. Elvis, Stax stüdyolarını 1973'te bir çok kayıt yapabilmek için tutmuş; tutmasının basit sebebi ise Memphis'teki evine yakın olmasıdır. Stüdyoyu bir kere Temmuzda ve bir kere de Aralıkta kiralar, kendi grubunu getirir ve üç CD dolduracak kadar kayıt yapar. Bu müzik yıllar içerisinde dağıtılır, üç yıl içerisinde beş adet hit-single çıkarır (kaydın B tarafından sanatçının ölümünden sonra da bir single çıkar), beraberinde 1973's Raised On Rock, 1974's Good Times, and 1975's Promised Land isimli üç albüm çıkar. Bu albümlerin tamamı güçlü olmakla beraber, büyük bir ihtimalle 70'lerin ortalarında çıkan kayıtlar genelde ürün olarak pazarlandığından ve hiç birinin bir albüm kapağı olmamasından dolayı Presley'in temel çalışmalarını oluşturmaz. Bu durum "Promised Land" dışında hiç birinde hit parçanın olmamasından dolayıdır. Elvis at Stax bir bütün olarak alındığında çok değerlidir, bu 1973 yılı çalışmaları onun son yaratıcılık patlamalarının stüdyo dahilinde bir göstergesidir. Esasında, 1968 yılındaki yeniden çıkış çalışmaları da aynı merkezde gerçekleşmiş, ama Elvis County'nin artçı depremleri hafifçe hissettirilen funky, org tarafından yönlendirilen groove'larda belirgindir. Bu bağlamda baskınlık sağlayan kayıt tekrarları usandırıcı değil, daha çok Elvis'in espri anlayışını ve yaratıcılığını ortaya koyan çalışmalar haline gelmiştir. Asıl etkileyici olan, Presley'in hünerliliği ve performanslarının zahmetsiz gibi görünmesindeki başarısıdır; bu sıkı, kuvvetli yorumlarına yüreğini koyan ballad'larında onu alternatif kayıtlardaki çalışmalarında duyabilirsiniz. Bunların hiçbiri Stax materiyellerinin kayıtlı olduğu LP'lerde belirgin olmasa da, bu üç diskli yayında tüm detaylar açıkça ortadadır.

CAZ

Zorlu Center PSM
cazın en iyi adresi

SILJE NERGAARD
18 MART 2014 / 20.00

Biletler Sadece
zorlucenterpsm.com
ve PSM Gişesinde
0850 222 67 76

operated by
NEDERLANDER
WORLDWIDE
ENTERTAINMENT

ZORLU CENTER
PSM

AKBANK
Digiturk
joy jazz

Elif Seven Ispartalı
elifseven@yahoo.com.tr

Jazz ve Sinema

Kendi memleketinde toplasan 10 tane bile albüm satamamış bir adam dünyanın bir diğer ucunda Elvis Presley'den daha ünlü olabilir mi? Sixto Rodriguez'e kadar böyle bir örneğini görmemiştim ama olabiliyormuş.

Memleketi Amerika'da hakettiği ünü bulamamış bunun yanında Güney Afrika'da esrarengiz bir yıldız olarak on binlerin hayranlık beslediği bir sanat ve başkaldırı ikonu haline gelmiş Sixto Rodriguez'in hikayesi 2012 yapımı "Searching For Sugar Man". İki Güney Afrika'lı Rodriguez fanatiğinin uzun uğraşları sayesinde bu esrarengiz ozanın gerçek kimliğini ortaya çıkarma çabalarının başarılı bir sonucu.

Afrika'da bir dedikodu dolaşıyor: "Sixto Rodriguez son konserinde kendini kafasından vurarak intihar etti". Başka bir söylentiye göre "son şarkısını söyledikten sonra sahnede kendini ateşe verdi". Bazısı diyor ki "aslında evsiz bir sokak serserisidir Rodriguez". Peki kimdir bu Rodriguez denen adam? Plaklarından birini Amerika'da almış ve Güney Afrika'ya seyahat etmiş biri sayesinde müziği Amerika'dan Afrika'ya geliyor ve orada çoğaltılıyor, biraz da ağızdan ağıza kulaktan kulağa dolaşarak büyük bir hayran kitlesi kazanıyor ama kimse adam hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ne bir belge ne bir yazılı döküman hiçbir şey yok. Tek bilinen "Cold Fact" albümünün kapağında bağdaş kurarak oturmuş hippi görünümlü gözlüklü şapkalı bir adam, ta ki bu müzik meraklıları bunu araştırmaya karar verinceye kadar.

Michigan Detroit doğumlu Sixto, Rod ya da diğer adıyla Jesus Rodriguez Meksika'dan Amerika'ya göç etmiş işçi bir ailenin çocuğudur. Üniversitede felsefe eğitimi aldıktan sonra 60'ların sonlarında ilk single çalışması olan "I'll Slip Away"i yayınlıyor. Hem güfte hem bestelerinin kendisine ait olduğu parçaların ilkidir bu. 70'lerin başında bir plak şirketiyle anlaşarak 2 albüm daha çıkarıyor: "Cold Fact" ve "Coming From Reality" adında. "Cold Fact" plağı Amerika'dan bir Rodriguez severin çantasında ta Güney Afrika'ya yolculuk ediyor. Gerek sistem eleştirisi yapan başkaldırı dolu sözleri gerek sade ve biraz da hüzünlü melodileri ile parçalar o dönemki Afrika'da yaşayan gençliğin ilgisini çekmeye başlıyor. Dönemin önemli ozan - şarkıcılarından Bob Dylan'a benzetiliyor biraz tarzı. Benziyor da, Bob Dylan'ın biraz James Taylor katılmış biraz da Joan Baez eklenmiş hali gibi ama tamamen kendine özgü. Bu arada Rodriguez hayranları Afrika'da hızla artarken, Amerika'daki plak şirketi, yayınlanan 2 albüm sonucunda istediği satış grafiğini tutturamadığı için Rodriguez'i plak şirketinden ihraç ediyor. İşte sanatçının dilemması.

Afrika'daki "Rodriguezseverlercemiyeti" üyeleri araştırmacılarımız işin peşini bırakmıyorlar bir internet sitesi bile kuruyorlar esrarengiz "Sugar Man"in kim olduğunu öğrenebilmek için. Sonuç: buluyorlar. Kendini yakmış ve kafasına silah dayayıp intihar etmiş biri için oldukça hayat dolu gözüküyor Rodriguez. Michigan'da yaşıyor, sade, mütevazi hayatına inşaat işçisi olarak devam ediyor. Müziğe biraz küsmüş gibi. Günümüz insanından beklenmeyecek derecede mütevazi olduğundan Afrika'da çok ünlü olduğu söylendiğinde çok şaşırıyor. Sonrası sürpriz.

Şimdi mi? Yolunuz düşerse Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde konserler veriyor. Değerli bir ozan, müzik adamı, düşünür ve sade vatandaş Sixto Rodriguez. Sonunda hakettiği değeri bulmuş. Müziği de kendi gibi güzel, kendi de müzik gibi huzurlu.

© 2009 Shure Incorporated

PROFESYONEL SESE KULAK VERİN

Profesyonel ses cihazları alanındaki 80 yıllık Shure tecrübesine dayanarak tasarlanan ve üretilen Shure Profesyonel Kulaklık Serisi, mükemmel ses kalitesini, üstün konforu ve gündelik kullanımın zorluklarına meydan okuyan efsanevi Shure kalitesini bir arada sunuyor.

Profesyonel stüdyo, ev stüdyosu, DJ seti veya kişisel dinleme sistemi... Shure Kulaklıklar, dinleme yapılan tüm alanlarda profesyoneller ve müzik tutkunları için ideal seçim.

SRH840 – Stüdyo Referans Kulaklığı
SHURE SRH 840, hassas bir şekilde düzenlenmiş frekans yanıtı sayesinde bas, orta ve tiz sesleri son derece dengeli bir biçimde yansıtıyor. Özellikle profesyonel ses mühendisleri ve müzisyenler için tasarlanan SRH840, arka plan gürültüsünü azaltan yapısı, modüler spiral kablosu ve katlanabilen kafa bandı ile, kritik dinleme ve kayıtlar için ideal seçim.

SRH240A SRH440 SRH940 SRH550DJ SRH750DJ

Tamamlayıcı bilgiler, referanslar, uygulama desteği ve stok durumu için lütfen arayınız.

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Bahar Sokak Baras Han 4/7 Gayrettepe - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 23/7 G.O.P. Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

Shure - 80 yıldır Efsanevi Performanslar

SHURE®
LEGENDARY PERFORMANCE™

Niv Asa
nivasaniv@gmail.com

Magnus Östrom

Searching For Jupiter
ACT 9541 (2013)
Double Vinyl LP set

Müzisyenler
Magnus Östrom (d, perc, keyb, vo)
Andreas Hourdakis (g, banjo)
Daniel Karlsson (p, keyb)
Thobias Gabrielson (elektric bas, bas synthesizer)

Magnus Östrom, on beş yıl boyunca bir çok kişi tarafından e.s.t olarak bilinen Esbjorn Svensson Trio'nun davulculuğunu yapmıştır. Bu zamanın çoğunluğunda e.s.t, gelmiş geçmiş en önemli jazz gruplarından biri olarak en inovatif ve ulaşılabilir grup olarak daha büyük başarılara imza atma potansiyelini her zaman içinde barındırmıştır. Svensson'un Haziran 2008 tarihinde vefatından sonra Östrom ve bascı Dan Berglund bir süre çalışmalarına ara vermiştir. Östrom 2010 yılının sonlarına doğru müzik dünyasına *Thread Of Life* (ACT Music) kaydı ile geri dönmüştür, bu kayıt bir sene sonra yayınlanmıştır. Bu dinlenmesi her zaman kolay olmayan, ancak çok güzel bir albümdür, Östrom yapımının da kolay olmadığını belirtir. İkinci solo albümü olan *Searching For Jupiter*, bir önceki kayıt gibi electronica ve progresif rock etkilerini jazz ile birleştirmiştir. Yeniden gitarist Andreas Hourdakis ve bascı Thobias Gabrielson, ile yapılan kayıtta Daniel Karlsson, Gustaf Karlof'un yerine piyanoda karşımıza çıkar. Östrom kesinlikle işin başını götürmektedir: besteci, yapımcı, ara sıra klavye ve vokalist olarak çeşitli rollerde karşımıza çıkar. Bir önceki kayıtta Berglund ve Pat Metheny konuk olarak görünürken, bu kayıt ana "quartet" üzerinde kalarak ilgiyi kendinde tutacak kadar güçlüdür.

Searching For Jupiter halen *Thread Of Life*'in hüzünlü ve meditatif özelliklerini taşırken, genel ruh hali daha iyimser algılanır; duygusal gerilimi daha az tutan albüm daha pozitif ve ileriye doğru yol alan bir his oluşturur.

"The Moon And The Air It Moves" zarif ve yavaş bir ruh halini Karlsson'un piyano akorlarıyla Hourdakis'in hafif gitar ezgilerini güzel bir atmosferde tamamlar.

"Dancing At The Dutchtreat" albümdeki en neşeli parçadır, Östrom'un davulu sert, ritmi ileriye sürükleyici ve Hourdakis'e şimdiye kadar çaldığı en dinamik ve uzun sololarından birini çalma fırsatı tanır.

Bu iki ekstrem arasında kalan en üretken ve gizemli parçalardan: "Hour Of The Wolf," güzel ve neşeli "Through The Sun" ve "Happy And The Fall" ve sinematik "Searching For Jupiter."

Müzikal kapsamı etkileyici, çalınma kalitesi daha da etkileyici olan bu albüm, bazılarının öne sürdüğü gibi "e.s.t. etkisi"ni yeniden yaratmaya yönelik bir çalışma değil, tam tersine kendi açtığı yolda kendini ödüllendirerek giden Östrom'un grubudur.
Parça Listesi: The Moon (And The Air It Moves); Dancing At The Dutchtreat; Mary Jane Doesn't Live Here Anymore; Searching For Jupiter; Hour Of The Wolf; Through The Sun; Happy And The Fall; Jules And Jim's Last Voyage; At The End Of Eternity.

İsveçli üretken trombonist Nils Landgren ve grubu *Teamwork'te* tekerleği yeniden keşfetmeye hiç niyetli değildir. Proto-funk ve soul-jazz ballad'larından oluşan zamansız bir karışım hali-hazırda mevcutken tekerleği yeniden keşfetmek özellikle de Joe Sample, Wilton Felder veTill Brönner gibi müzisyenlerin katılımı işin içine girince gereksiz bir çabadan ibaret olur.

Sample'in Rhodes'da çaldığı "Green Beans" solosu Landgren'in bu albümde bestesine el attığı, simgesel ama yankılarıyla Crusaders veya diyelim, Earth, Wind and Fire hayranlarını hayal kırıklığına uğratmayacak parçalardan biridir. Doğrusu, Magnum Coltrane Price (bass, vocal, vocoder, synthesizer ve flugelhorn'da) bunu tek başına görebilme yeteneğine sahiptir. Ayrıca burada Landgren ve grup arkadaşlarına funk ritimlerine güncel hip-hop ve rock dokunuşlarıyla emprovizasyon yapabilmesi için bolca yer tanınmıştır. Yer alan müziğin büyük çoğunluğu jam session'lardan geldiği için, serbest dönüşümlü bir ruh hali ortaya çıkarak bazı şarkı sözlerinde ortaya çıkar - örneğin "get serious, get a job" işini iyi yapar.

Grup başlama işaretini Crusaders'ın *hit list*'inden ya da James Brown'un *good foot*'un dan alsa da tamamı keyifli, aranjmanları sıkı olan *Teamwork* Landgren'in harmonik olarak daha güçlü ve maceraperest diskografisini seven dinleyicilerini hayal kırıklığına uğratabilir. Yalnız şimdi kendisi albümün ilahi nakaratlarından olan "You want the funk? You got it!" parçasını vurgulamaktan hoşnuttur.

Nils Landgren Funk Unit

Teamwork
ACT 9552 (2013) Double Vinyl set

Müzisyenler
Nils Landgren (tb, vo)
Magnum Coltrane Price (b, vo)
Magnus Lindgren (woodwinds, background vo)
Jonas Wall (woodwinds, vo)
Sebastian Studnitzky (keyb, tp)
Andy Pfeiler (g, vo)
Robert Mehmet Ikiz (d)

Konuklar;
Joe Sample (rhodes solo on 05)
Wilton Felder (ts, solo on 08)
Till Brönner (tp solo on 06)

ECM

2014 albümleri ve tıpkıbasım plaklar Şubat sonunda raflarda.

ECM2358
Tord Gustavsen Quartet
Extended Circle

ECM2376
Eleni Karaindrou
Medea (Yeni Eser!)

ECM2333
Norma Winstone
Dance Without Answer

ECM2307
Arild Andersen Trio
Mira

ECM2335
Billy Hart Quartet
One Is the Other

ECM2248
Billy Hart Quartet
All Our Reasons

ECM2347
Colin Vallon
Le Vent

LP tıpkıbasımlarıyla yayınlanacak albümler ilk kez CD formatında da dinleyiciye sunuluyor.

ECM1070
Keith Jarrett
Arbour Zena

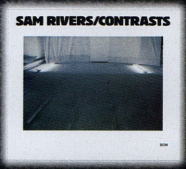

ECM1162
Sam Rivers
Contrasts

ECM1207
Ralph Towner /
John Abercrombie
Five Years Later

ECM1185
Miroslav Vitous Group

ECM1040
Gary Peacock
Seven Songs

ECM1112
Keith Jarrett
Ritual

Japo60002
Abdullah Ibrahim
African Piano

AK MÜZİK

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. | T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

e.s.t

live in Hamburg
ACT 6002 (2013) 4 Vinyl set

Müzisyenler
Esbjörn Svensson (p)
Dan Berglund (b)
Magnus Öström (d)

London Times'a göre "2000 - 2010 yıllarının Jazz Albümü" şimdi plak olarak piyasada. LP koleksiyoner özel basımı 12 sayfa LP boyutunda yıldız fotoğrafçı Jim Rakete tarafından eserleri bulunan kitapçık ile birlikte hazırlanmış. The Times bu albümü "İskandinavya'nın kendisini progresif jazz'ın evi olarak gördüğü bir dönemde, bu trio'dan başka kimsenin böyle bir başarı göstermesi mümkün değildir, diye yazmış, Esbjörn Svensson'un trajik ölümünün de bu trio'ya global başarısının durma nedeni olarak belirtmiştir".

e.s.t.'nin en son live albümü olan *Live '95* (ACT, 2001)'den beri çok şey değişmiştir. Bu albüm raflara ulaştığında trio hali-hazırda Avrupa'nın en başarılı jazz hareketlerinden biri olarak kabul edilmiş ve rotasını Kuzey Amerikan pazarına doğru çevirmiştir. Ancak 1995'te kayıt edilirken e.s.t. halen genç ve başarıya açtır. 1993'te Dragon altında *When Everyone Has Gone* albümünü çıkarmıştır. *Live in Hamburg*, Kasım 2006'da kaydedilen

tüm bir konser kaydı olarak *Tuesday Wonderland* (ACT, 2006) den sonra grubun ne kadar ileriye gittiğini gösterir. Tuesday Wonderland tarafından bu kadar domine edilmiş bir albümden oluşan parçalardan meydana gelmiş bir canlı albüm riskli, hatta fazlasıyla bonkör bir davranıştır. Ancak günün sonunda eldeki materyal jazz olduğu için parçalar bolca uzatılmış, trio'ya kendisini uzaklara taşıma fırsatı vermiştir. Bu ayrıca gruba dinamo etkisi vererek uzun soloların gizli avantajlarını göz önüne serer. Piyanist Esbjörn Svensson, basçı Dan Berglund ve davulcu Magnus Öström kendilerine has bir birliktelik oluşturarak detaylı kompozisyonları kendi aralarında harmanlamayı başarmıştır. Bu başarı grubu diğer gruplardan ayırır - örneğin Pat Metheny Grup'ta sololar yerinde olmasına rağmen materyeldeki titizlik performansın genel yapısını etkileyerek göreceli bir şekilde sabit bir şekil almasına yol açmıştır.

e.s.t.'nin elektronik müziğe dalan düşkünlüğü herzaman canlı performanslarla çok iyi tercüme edilmez, buna 2006 yılındaki Ottawa Jazz Festival önemli bir örnektir. Ancak burada Svensson genel olarak sonik eklentileri es geçerek bu işte her zaman iyi olan ve groove'ları her zaman güçlü olan Berglund'a bırakır. Berglund enstrümanını doğal bir güce dönüştürmeyi becerebilen aynı anda hem Svensson'a hem de Öström'a güçlü bir ritim ortağı olabilecek rock müzik kökleri olan bir basçıdır. Öström'un *From Gagarin's Point of View* (ACT, 1999) da yer alan, fazlaca funky olan "Definition of a Dog," yirmi dakikalık solosunu Svensson karakteristik bir soloyla tamamlayınca bu ikilinin ne kadar iyi çalıştığı bir kere daha gözönüne serilir. Başka yerlerde trio genel bölgesinde yol alır, örneğin zerafetiyle öne çıkan "The Goldhearted Miner" daha yüksek tempolu "Dolores in a Shoestand," Berglund, Svensson'un sol elini başarılı bir şekilde yansıtırken Alman basçı Eberhard Weber'in şiirselliğine gönderme yapan soloları kademeli olarak zahmetsiz bir şekilde e.s.t.'nin tahmin edilebilirliğinden uzaklaşmaz.

Live in Hamburg Berglund'un önemini ortaya çıkaran, normalde piyano tarafından domine edilen düzenlemenin dışına çıktığı halde grubun diğer üyelerini de bastırmamayı becererek e.s.t.'nin gerçek kolektif yapıda olduğunu gösterir. Daha başarılı olmasına rağmen halen aç bir şekilde çalan trio göz doldurmaktadır.

Paolo Fresu & Richard Galliano & Jan Lundgren

Mare Nostrum
ACT 9466 (2013) 2 Vinyl Set

Müzisyenler
Paolo Fresu (tp, flgh)
Richard Galliano (accordion, bandoneon)
Jan Lundgren (p)

Bu büyülü ve güleryüzlü trio bize bir kez daha devletler ve müzik tarzlarının arasındaki duvarların ne kadar gözenekli olduklarını hatırlatarak 1950'li yılların Paris yaşamına benzer algılar oluşturur. İsveçli noktacıklı piyano stili Richard Galliano ile Sardinyalı Paolo Fresu'nun birlikteliği: Edith Piaf, Jacques Brel, Miles Davis, Charles Trenet, Maurice Ravel ve Josephine Baker'in tarzlarını harmanlar.

Valsler tabi ki çok sayıda olmakla beraber dumanlı kabareleri, gece yarısı Seine nehri kenarındaki randevuları hatırlatır. Galliano ve Frescu'nun unisonları özellikle "Sonia's Nightmare" parçasında büyüleyici bir şekilde rezonanttır. Programın daha tatlı ve yumuşak parçalarını Jobim'in (Harold Arlen'in "Over The Rainbow"u hatırlatan) besteleriyle Trenet'in (that 'translates' to "I Wish You Love") ve yarı-klasik çevirisi olan Ravel bestesi el değmemiş "Mother Goose" oluşturur.

Emprovizasyon? Tabi ki, birazcık. Lundgren "Years Ahead" parçasındaki solosunda ip uçları verirken Fresu ve Galliano da ucundan dokundurur. Bu üçlünün arasında geçen müşterek sıcaklık ve anlayış kendini organik, dünyevi ve zamansız olarak gösterir. Gözle görünür bir şekilde var olan zerafet ve zahmetsiz algı tıpkı kalp, akıl ve ruh olan Antik Yunan oranlarını hatırlatarak yoluna devam eder. Onların denizi ılık, güven verici bir şekilde Akdeniz'dir.

JAZZ COMPANY

"The meeting point of jazz"

Jazz Dünyasında
Eşsiz Yolculuk Devam Ediyor...

The Splendid Journey Into
The World Of Jazz Continues...

Her Cuma&Cumartesi
Every Friday&Saturday 22:00 - 01:00

elite world
istanbul

Şehit Muhtar Caddesi No: 42 34435 Taksim/İstanbul/Türkiye
Tel: +90 212 313 8383 (Pbx) Fax: +90 212 313 8393
www.eliteworldhotels.com.tr • infoistanbul@eliteworldhotels.com.tr
info line: +90 212 **444 0 883**

TURKISH AIRLINES Miles&Smiles

LWH HOTELS MEMBER

www.eliteworldhotels.com.tr / 444 0 883

Leyla D. Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Jazz Kadınları XIX

Deborah Henson-Conant

Alice Coltrane

Deborah Henson-Conant

11/11/1953 tarihinde, Kaliforniya'da doğmuş Amerikalı besteci ve arpçıdır.

12 yaşından beri arp çalmıştır. 1976'dan 1979 yılına kadar University of California, Berkeley'de bestecilik okuyup en iyi derece ile mezun olmuştur. Küçükken müzikle arası iyi olan sanatçı derslerine ağırlık vermek yerine baste yapmayı tercih etmiştir. Bir gün eve geldiğinde oturma odasında bir arp görünce, onun çok 'hanım evladı' bir enstrüman olduğunu söyleyerek, ona ne pahasına olursa olsun dokunmayacağını söylese de bir kaç ders aldıktan sonra, parmaklarının nasır tutması üzerine 'kimse elimi tutmak istemiyor nasır tutan parmaklarımdan dolayı' diyerek 10 yıla yakın arpine dokunmamıştır. Sonra okuduğu kolejde bir arpciye ihtiyaç duyulması üzerine kendini arpte geliştirdi. Müzik eğitiminde yeterince klasiğe ağırlık verdikten sonra, popüler müziği arpte çalmaya başlayan sanatçı, Boston'da bir otelin içinde bulunan bir jazz kulübüne arpini götürerek çalmak istediğini söylemesiyle orada deneysel şeyler çalarak profesyonel anlamda çalışmaya başlamıştır. San Francisco ve Boston Senfoni Orkestraları'nda konuk solist olarak turneye çıkmışdır. 1982 yılında ilk jazz triosunu kurmuş, aynı zamanlarda Montreal, Blue-Note ve Pori Jazz Festivallerine de katılmıştır. Wales'teki Dünya Arp Festivali ve Fransa'daki Rencontres Internationales festivalinde arpi ile yer almıştır.

Deborah enstrümanıyla bir devrim yaratarak, kendine has bir üslup geliştirmiştir. Jazz çalmaya başladıktan sonra, jazz'ın da kendisine yeterli gelmediğini farkeden sanatçı, flamenko folk ile blues'u birleştirerek yeni bir tür ortaya çıkartmış, ayrıca arpin taşınabilir hale gelmesi konusunda da çabaları olmuştur. Body-harp denilen türü geliştirmiştir. Deborah'nın imzası bu arp olmuştur. 1987 yılından bu yana, kendine ait bir çok albüm çıkartmıştır. Daha sonraları giderek elektronik arp kullanmaya başlamıştır. 1998 yılında Fransız arp ustası Joel Garnier ona kendisine uygun bir arp imal etmiştir. Elektrik mavisi rengi ile bir ruh katmış ve onu elekro gitar rahatlığında çalabildiği kendine özgü bir enstrümanı imzası olmuştur.

Bestecilik yönüne bakacak olursak da, oda konserleri bestelemiş ve Boston Pops Orkestrası tarafından icra edilmişlerdir. Bu orkestra daha çok popüler klasik eserleri icra etmektedir. Son yıllarda da büyük senfoni orkestralarında çalmıştır. 2006 yılında Grammy'e aday gösterilmiştir.

Onu tarif etmek aslında nerdeyse imkansız. Komedi, müzik, tiyatro onun tutkusu. Sahnede bir stand-upçi gibi kendi masalını anlatıyor. Jazz, blues, flamenko, kelt, funk ve folk müzik ile dinamizmini yaşıyor. Sololarını adeta bir rakçı gibi atıyor. Arpin vahşi kadını.

http://www.hipharp.com/Pblcty/bio_press.html

Alice Coltrane

27/08/1937 tarihinde, Detroit'te doğmuş 12 Ocak 2007 tarihinde de Los Angeles'te hayatını kaybeden Amerikalı jazz müzisyeni. Piyano, org ve arp çalmaktaydı.

Yedi yaşındayken klasik müzik eğitimi alan Alice, tutarlı bir şekilde, özenle ve sabat ederek hem çalışıyor hem de, Beethoven, Stravinsky ve Rahmaninoff gibi bestecileri dinleyip kendini geliştirmeye çalışıyordu. Ve klasik müzik için şunları söylemiştir; „Klasik müzik benim için uzun yıllardan beri geniş ve teknik bir çalışma olmuştur. Şimdi ise, yüksek entelektüel bilinçle onu en doğru şekilde keşfetmeye çalışıyorum. Her zaman bu müziğe saygı duyacağım". Klasik müziğin ona çok şey kattığını özellikle doğaçlama ve ifadelerine zenginlik yönünde olumlu gelişmelerin olduğunu vurgulamıştır.

Daha sonra ise, basçı kardeşi Ernie Farrow aracılığı ile Bud Powell'dan jazz piyano öğrenmeye başlamıştır. Detroit'te triosuyla Kenny Burrell (g), Luckey Thompson (s) çalarlardı. 1962-63 yılları arasında vibrafonist Terry Gibbs ile çalmışlardır. Bir turnede avant-garde müziğinin dahisi sayılabilecek usta tenor saksofoncu John Coltrane ile tanıştıktan sonra evlenmişlerdir. 1965 yılında Coltrane Quartet'e McCoy Tyner'i de dahil etmişlerdir. 1967 yılında John Coltrane'in vefatından sonra aynı

musikmesse
12. – 15. 3. 2014, Frankfurt, Almanya
Spirit of music
Musikmesse Fuarı uluslararası müzik enstrümanları ve müzik aksesuarları sektörlerindeki uluslararası katılımcı, ziyaretçi ve müzisyenleri bir araya getiren en geniş kapsamlı müzik organizasyonudur. Klasik müzik enstrümanlarından en yeni DJ ekipmanlarına kadar müzik sektörü ile ilgili A dan Z ye her türlü ürün fuarda beğeninize sunulacaktır.
www.musikmesse.com
info@turkey.messefrankfurt.com
Tel. 0212 296 26 26
messe frankfurt

müzisyenlerle çalışmaya devam etmiş, ancak kendi ensemble'inde Charlie Haden ve Carlos Santana ile de çalışmıştır.

Albümlerinden, A Monastic Trio (1968), Ptah, the El Daoud ya da Astral Meditations (1966/71) Impulse! kayıt şirketinden çıkmıştır. Daha sonra ABC Paramount ile anlaşmaları olmuştur. John ve Alice Coltrane'nin üç çocukları olmuştur. 1982 yılında talihsiz bir trafik kazasına kurban giden davulcu oğulları John Coltrane Jr., saksofoncu Oran Coltrane ve Ravi Coltrane. Ayrıca şarkıcı olan üvey kızı Miki Coltrane ile de çalışmışlardır. 1969 yılından itibaren doğu dillerine yönelen ve inancını değiştiren Aliçe Coltrane, Swami Turyasangıtananda ya da Turiya ismiyle bir Ashram'da yaşadı. 1980 yılından sonra da çok az sayıda albüm çıkartan Alice'in albümlerinde Hint ögelerine rastlamak mümkündür. Buna örnek olarak da 2004 yılında Impulse! tarafından çıkartılan Translinear Light albümü gösterilebilir. Albümde Jack DeJohnette, Charlie Haden ve James Genus ve oğulları Ravi ile Oran Coltrane albümde de yer almışlardır. Coltrane'ın müzikleri dünyaya yenilikçi ve futuristik bir yaklaşım getirmiştir. Alice Coltrane, John Coltrane'nin geç dönem eserlerinin keşfedilmesi yönünde önemli rol oynamıştır. Diğer taraftan da, insanlığa saygı adına, Alice Coltrane'nin vizyonu, polifoniye ışık tutmuş, evrensel olmuş, yeni seslerde netlik ve yeni anlayışlara çok büyük katkıda bulunmuştur.

2007 yılının başına doğru akciğerlerinde yaşadığı sorun yüzünden Los Angeles'te hastaneye tedavi için yatırılmış ve 12/01/2007 tarihinde hayata veda etmiştir.

http://www.alicecoltrane.org/biography.html

Corkey Hale

Corkey Hale

03/07/1936 tarihinde Freeport (Illinois)'de Merrilyn Hecht olarak dünyaya gelmiş Amerikalı jazz müzisyeni, piyanist, vokal ve arpistidir.

Hale, 3 yaşında piyano çalmayı öğrenmiş ve yedi yaşında Chicago'da konservatuara kaydolmup arp öğrenmeye başlamıştır. Stephens College'te okuduğu yıllarda müzisyen olarak Hollywood'a gitmeye karar vermiştir. 1950 yılında bir TV şovu olan Freddy Martin şov'da yer almış ve kısa bir süre sonra da başka bir TV şovu olan Liberace'de yer almıştır. Harry James, Frank Sinatra, Nat King Cole, Elkie Brooks (p), Billie Holliday ile birlikte, Clark Terry, Doc Severinsen ve Mel Tormé ile çalışmışlardır.

1956 yılından beri jazz arpinde ismini duyurmuştur. Vokalist olarak da Ray Anthony ve Jerry Gray Orkestraları'nda söylemiştir. Sonraki kariyer yıllarında ise Buddy Collette, Barbara Straisand, Tony Bennett, James Brown, George Michael ve Björk ile çalışmış, stüdyo müzisyeni olarak da, Peggy Lee, Ella Fitzgerald, Anita O'Day, Kitty White, Judy Collins ve Wade Marcus'a eşlik etmiştir. 2007 yılında Carnegie Hall'da New York Pop Orkestasında konser vermiştir.

Hale ayrıca tiyatro sahnelerinde yönetici olarak da yer almıştır. Örnek olarak Give 'Em Hell' Harry ve Lullaby of Broadway verilebilir. 1970 yılından bu yana Mike Stoller ile evliliğini sürdürmektedir. 2008 yılında Gent Uluslararası Film Festivalinde World Soundtrack Awards'ta (Dünya Film Müzikleri Ödülü) jüri üyesi olarak yer almıştır.

http://corkyhale.com/biography.php

MÜKEMMEL SES, DİZAYN İLE BİRLEŞTİ

Kulaklık uzmanı Sennheiser'in yeni harikası MOMENTUM ON-EAR ile tanışın.

Özenle seçilmiş birbirinden güzel renklerdeki Alcantara® kumaşı ile mükemmel Sennheiser ses kalitesini birleştiren MOMENTUM ON-EAR şimdi Türkiye'de.

Detaylı bilgi için: metanshop.com

metan

1992

Adres: İnönü cad. Devres Han 50/1-B 34437 Gümüşsuyu / İstanbul
Tel: 0212 293 37 50 / 51 **Faks:** 0212 252 39 66 www.metan.com metan@metan.com

SENNHEISER

The Pursuit of Perfect Sound

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2010@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"I don't know what Jazz is. And what most people think of as Jazz I don't think that's what it is at all. As a matter of fact I don't think the word has any meaning at all.
Ben Jazz nedir bilmiyorum. Ayrıca çoğu kişinin Jazz diye düşündüklerinin de Jazz olduğunu hiç sanmıyorum.
Doğruyu söylemek gerekirse, bu sözcüğün herhangi bir anlamı olduğunu da zaten düşünmüyorum. " - **Cecil Taylor**

CECIL PERCIVAL TAYLOR - 1 (15 Mart 1929)

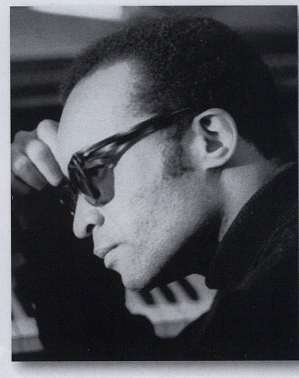

Bu sayıda tanıtmaya başlayacağım müzisyen, Free (kimine göre Özgür, kimine göre Serbest) Jazz'ın Ornette Coleman'dan bile daha eski öncüsü olarak, Jazz tarihinde çok önemli bir rol oynamasına karşın, 18 yıllık radyoculuk hayatımda sadece Free Jazz'ı tanıttığım programlarda kısaca değindiğim ve bir tek "Blue Note'un Efsane Albümleri" dizimiz kapsamında "Unit Structures" albümüne yer verdiğim bir "avangard müzik ustası". İlk kez 1992 yılında, 2. Akbank Jazz Festivali için İstanbul'a geldiğinde, CRR'deki solo konserine gidip dinlediğim ve müziğe karşı fiziksel bir mücadeleyi andıran soyut, muğlak ve yabancılaştırıcı yaklaşımından haz etmediğime kesin karar vererek hayatımdan çıkardığım bir isim. Ama Amerikalı bir müzik eleştirmeninin "onun didişken, yoğun ve fiziksel güce dayanan, maratonvari solo piyano konserleri için "kaotik" sıfatı yetmez, belki "koreografili kakofoni" daha yerinde bir tanımlama olur" demesine karşılık, özellikle Avrupalı serbest doğaçlama tutkunu çağdaş müzisyenlerin bir idol olarak görüp takdir ettiği Cecil Taylor'ı, yine de bu sayfalarda gözardı etmemem gerektiğini düşündüm. Piyanoyu bir perküsyon aleti olarak kabul eden ve melodi ya da armoniye ihtiyaç hissetmediği atonal müziğini 60 yıla yakın bir süredir taviz vermeden geliştiren, zamanla solo performanslarının içine şiir, tiyatro ve dansı da katan ve yarı deli olduğunu itiraf etmekten çekinmeyen bu nevi şahsına münhasır filozof-ozan-besteci-piyanist hakkında, Cüneyt Sermet üstadımızın da "bu müzisyen ritm, armoni ve melodiyi bir kenara attıktan sonra, piyanonun vurmalı bir saz olması durumunu bir hayli ciddiye alarak onu bir davul gibi kullanmaktadır. Yani, bir yerde piyanonun üstünde Gene Krupa gibi ter ter tepinmektedir. Bu kendine mahsus orjinal (!) tarzıyla, çaldığı piyanoların akordunu beş dakikada bozduğu için de, gece kulübü sahipleriyle arası pek iyi olmamıştır ve iş bulmakta hayli zorluk çekmiştir" diyerek ince ince dalgasını geçtiğini belirtip yaşam öyküsüne geçeyim…

Büyük Ekonomik Buhran'ın hemen öncesinde, New York eyaletinde Long Island'da, orta halli bir ailenin oğlu olarak dünyaya gözlerini açan Cecil Taylor'ın North Carolina kırsalı kökenli babası aşçıydı. Küçük çocuğun özellikle etkisinde kaldığı annesi ise Fransızca ve Almanca bilen, sessiz filmlere bayılan, dans eden, piyano ve keman çalan, şiir seven, tiyatroya düşkün, çok güzel ve kültürlü bir genç kadındı. Anneannesi Cherokee yerlisi, baba tarafından dedesi ise Kiowa yerlisiydi. Annesi, evlendikten sonra geride bıraktığı tüm renkli yaşamı oğluna aktarmaya çalışmıştı. Onun isteği üzerine tap dansı yapmayı öğrenen ve beş yaşındayken evdeki piyanonun başına geçen Cecil, kısa bir süre sonra da evlerinin karşısında oturan bir timpanistin eşinden piyano dersleri almaya başladı. Yeniyetme yıllarında ise bu kez aynı komşu timpanistten, gelecekteki müzik anlayışına sinecek olan perküsyon dersleri de alacaktı. Zaten evlerinde onlarla beraber yaşayan dayısı da ona davul çalmasını öğretmişti. Ancak önce dayısı, ardından da annesi genç yaşta, Cecil henüz 12 yaşındayken kanserden ölünce, müzik çalışmalarına bir süre ara verdi. New York College of Music'de geçirdiği lise yıllarında yeniden piyano çalmaya başladı ve yerel bir orkestrada görev aldı. Ancak çalıştığı orkestra, zencilerin giremediği lüks bir dağ otelinde iş bulunca, orkestradan yollandı. Daha onlu yaşlarından itibaren davulcu şefler Gene Krupa ve Chick Webb'in orkestralarına hayran olan Cecil, yine de en çok ailesinin favorisi olan Duke Ellington'ın müziğini seviyordu. Duke'ün darbeli piyano stili ve Avrupa Sanat Müziği'nin formal özelliklerini Jazz'a yedirmesi, genç piyanistin gelecekteki müzik yaşamında etkili olacaktı. 1951 yılında Boston'daki akrabalarını ziyarete giden Taylor, ertesi yıl buraya yerleşerek New England Müzik Konservatuarı'nda piyano dalında eğitim görmeye başladı. Ayrıca düzenleme ve kompozisyona ağırlık verirken; atonal besteler yapan Schoenberg, Berg, Webern ile Bartok ve Stravinsky gibi neo-klasik bestecilerin eserleriyle tanıştı. Ayrıca o dönem Sam Rivers, Jaki Byard, Serge Chaloff ve Charlie Mariano gibi müzisyenlerin başı çektiği Bostonlu Jazz çevreleriyle haşır neşir oldu. Charlie Parker, Dizzy Gillespie ve Bud Powell, Boston'da izlediği genç Bebop ustaları arasındaydı. Böylece klasik müzik ve Jazz arasında çifte bir yaşam sürmeye başlayan delikanlı, okulda öğrendiği bilgileri ve formal sınırları zorlayan çağdaş müzikal deneyleri, kulüplerde duyduğu Jazz'ın coşkulu duygusallığıyla bağdaştırmaya çalışıyordu. Bu dönemde ilgisini en çok çeken Jazz pianistleri, yapıtlarına Avrupa Sanat Müziği'nin entelektüel doğasını da katmak için uğraşan, beyaz ırktan, eğitimli müzisyenlerdi; yani Milhaud etkisini yansıtan yoğun armonileriyle Dave Brubeck ve karmaşık lineer doğaçlamalarıyla Lennie Tristano. Ancak 1950'li yılların ortasına gelindiğinde, Thelonious Monk, Erroll Garner ve özellikle beden gücüne dayanan ve duyguları dışarıya vuran tarzıyla Horace Silver'ın etkisi altına giren Taylor'ın çalış stili daha heyecanlı ve vuruşlu bir hal aldı. Yine de, 1955 yazında bir hafta, Johnny Hodges'un grubunda görev yapan genç piyanistin o yılın Aralık ayında, aynı apartman dairesini paylaştığı senfonik kontrbasçı Buell Neidlinger, davulcu Dennis Charles ve bazı parçalarda soprano saksofoncu Steve Lacy ile beraber, kendi adı altında, Blue Note için kaydettiği ilk albüm olan "Jazz Advance", Jazz'a yeni bir yaklaşımı müjdelerken genç müzisyenin akademik çalışmalarının tesirinden pek kurtulamamış olduğunu da gösteriyordu. Ertesi yıl konservatuardan mezun olan ve New York'a geri dönen Taylor grubuyla birlikte, o dönemde bir mahalle birahanesi olan Five Spot'ta çalmaya başladı. İleri düzeyde doğaçlama yeteneğine sahip Taylor ve arkadaşlarının yaptığı öncü müzik çok geçmeden New York'un kalburüstü Jazzseverlerini bu mekâna çekince, Five Spot da kısa sürede bir Jazz kulübüne dönüştü. 1957 Newport Jazz Festivali'nde sahne alan Cecil Taylor Unit, aynı dönemde Los Angeles'ta benzer bir gayret içine girmiş olan Ornette Coleman gibi, daha serbest bir Jazz'ın hayalini kuruyordu. Ertesi yaz tamamen kendi bestelerinden oluşan ve içerdiği atonal müziğe karşın, dinlenmesi en kolay albümlerinden biri olarak kabalabilk diskografisindeki popüler çalışmaları arasında sayılan ikinci albümü "Looking Ahead"i Contemporaray plak şirketi için kaydeden piyanist, yine 1958'in Ekim ayında, John Coltrane ve trompetçi Kenny Dorham'la birlikte stüdyoya girdi ve iki standard ile iki blues seslendirdi. Pek başarılı bulunmayan bu kayıtlar önce "Hard Driving Jazz" (mono) ve "Stereo Drive" (stereo) albümlerinde yayınlandı; ilerki yıllarda ise ünlü tenor saksofoncunun "Coltrane Time" adlı albümünde yer aldı. 1959 yılında kaydettiği "Love for Sale" albümü, iki özgün bestesinin yanısıra, adından da anlaşılacağı üzere, Cole Porter'dan da üç standart içeriyordu. Ancak piyanistin kendine has icra tarzı artık belliydi: araya eklediği uyumsuz notalar ve özellikle çalış üslûbunun temel öğelerinden biri olacak, Thelonious Monk'un da elinin tersiyle ya da bileğiyle ezmekten hoşlandığı ama aslında Avrupalı bestecilerden kaynaklanan "nota salkımları" (klasik armoninin kuralları dışına çıkan eşzamanlı notalar yığını) aracılığıyla, Porter'ın parçalarının yapısını değiştirmiş, geliştirmiş ve bazen de yarım bırakmıştı…

Jazz müziğinin yönünü tayin etmede öncü bir rol üstlendiği 1960 yılından sonraki müzik yaşamını ve müzikseverlerin melodi, ritm, tonalite ve dinamiklerine ilgili tüm alışkanlıklarını alaşağı ettiği asıl avangard çalışmalarını gelecek sayıda incelemeyi sürdüreceğimiz Cecil Taylor'a ait derleme albümleri ve komple setleri aşağıda paylaşıyorum. Gelecek sayıda ise sanatçının sayıları 80'e yaklaşan özgün albümlerinden seçimleri bulacaksınız. Her zaman olduğu gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdığım bu çalışmalardan, Taylor'ın eleştirmenler tarafından en başarılı bulunan, öncelikli olarak almayı düşünebileceğiniz albümlerini birer okla vurguladım. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri ise birer ay-yıldızla işaretledim.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

➲ Port of Call (Best of Candid Recordings) (1960-61) PAST PERFECT Silver Line 220370-203 ☪
* Crossing – A Jazz Hour with Cecil Taylor (1966, 1973, 1974) JAZZ HOUR JHR 73505 ☪

KOMPLE SETLER

(Tuzu kuru Cecil Taylor hayranları için!)

➲ Seven Classic Albums [Jazz Advance (1955) + At Newport (1957) + Looking Ahead (1958) + Stereo Drive (Hard Driving Jazz) (1958) + Love For Sale (1959) + The World of Cecil Taylor (1960) + New York City R&B (w/ Buell Neidlinger) (1961)] REAL GONE JAZZ 0814202 (4 CD)
➲ Complete Candid Recordings of Cecil Taylor and Buell Neidlinger (1960-61) MOSAIC MD4-127 (4 CD)
* The Complete Remastered Recordings on Black Saint & Soul Note [Winged Serpent (Sliding Quadrants) (1984) + Historic Concerts (w/ Max Roach) (1979) + Olu Iwa (1986) + For Olim (1986)] BLACK SAINT / SOUL NOTE BXS 1007 (4 CD) ☪

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

PERDIDO

Söz: Ervin Drake & Hans Lengsfelder
Müzik: Juan Tizol

Perdido,
I look for my heart
It's perdido
I lost it way down in Torito
The day the fiesta started

Bolero,
I sway that they play the Bolero
I kissed me the listing sombrero
And that's when my heart departed

High, was the sun when I held him close
Low, was the moon when we said, "Adios"

Perdido
My heart ever since is Perdido
I know I must go to Torito
To find what I lost Perdido

High, was the sun when I held him close
Low, was the moon when we said, "Adios"

Perdido
Goodnight perdido
I lost perdido

ANGEL EYES

Söz: Earl K. Brent
Müzik: Matt Dennis

Try to think that love's not around
But it's uncomfortably near
My old heart ain't gaining no ground
Because my angel eyes ain't here

Angel eyes, that old devil sent
They glow unbearably bright
Need I say that my love's mispent
Mispent with angel eyes tonight

So drink up all you people
Order anything you see
Have fun you happy people
The laughs and the jokes are on me

Pardon me but I got to run
The fact's uncommonly clear
Got to find who's now number one
And why my angel eyes ain't here
Oh, where is my angel eyes

Excuse me while I disappear
Angel eyes, angel eyes.

OUT OF NOWHERE

Söz: Mary Symes
Müzik: Ihsam Jones

You came to me from out of nowhere
You took my heart and found it free
Wonderful dreams, wonderful schemes from nowhere
Made every hour sweet as a flower for me

If you should go back to your nowhere
Leaving me with the memory
I'll always wait for your return out of nowhere
Hoping you'll bring your love to me

If you should go back to your nowhere
Leaving me with a memory
I'll always wait for your return out of nowhere
Hoping you'll bring your love to me

Oh, please, don't never leave me!
I'll never want to be free
It wouldn't be fair for you to go back to now

BİR KİTAP / BİR VİDEO

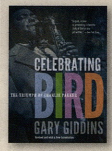

CELEBRATING BIRD - THE TRIUMPH OF CHARLIE PARKER
Revised Edition

Gary Giddins
University of Minnesota Press, 2013
ISBN: 978-0-8166-9041-1
208 sayfa
Karton Kapaklı
17.95 $

Özet:
Modern Jazz'ın öncüsü Charlie Parker (nam-ı diğer "Bird") hakkında, sadece 2013 yılında 4 kitap yayınlandı. Bunlar arasında, ünlü Caz yazar ve eleştirmeni Gary Giddins'in ilk baskısını 1987 yılında yapan, "American Book Award" ve "ASCAP Deems Taylor Award" ödüllerini kazanan ve (buradan izleyebileceğiniz: https://www.youtube.com/watch?v=yqorVLscxRI) bir belgesele de dönüştürülen kitabı "Celebrating Bird"ün yeniden gözden geçirilmiş baskısı, efsanevi müzisyenin yaşamını mümkün olduğu kadar kısa (195 sayfa), en dengeli ve sansasyondan uzak bir biçimde anlatanı hiç kuşkusuz. Yeni bir önsözün ardından, "Bird Lives!", "Youth", "Apprenticeship", "Mastery", "Bird Lives" başlıklı 5 bölümde; son derece yetenekli olmasına karşın zaaflarının esiri olmaktan da kurtulamayan Parker'ın ne yazık ki sadece 34 yıl süren yaşamını ve Jazz'a getirdiği yenilikleri anlatan Giddins, pek çok fotoğrafla süslediği kitabın sonundaki "Discography"yi de ilk baskıdan bu yana geçen 26 yılda piyasaya sürülen yeni CD'lerle zenginleştirmiş. "Bird"ün yaşam öyküsünü tarafsız bir gözden okumak isteyenler için birebir.

Detay: Müzik dünyasından bir fırtına gibi geçip giderken, ardında birbirinden başarılı, özgün başyapıtlar ve dedikodu gazetelerine manşet olacak maceralar bırakan Charlie Parker'ın, hakkında en fazla kitap yazılan Jazz müzisyeni olma şerefini yıllardan beri korumasında şaşılacak bir şey yok aslında. Bird'ün Dial Plakçılık döneminden patronu Ross Russell'ın kaleme aldığı "The High Life and Hard Times of Charlie "Yardbird" Parker" (Charterhouse, 1973); Robert Reisner'in "Bird: the Legend Of Charlie Parker" (DaCapo, 1977); Carl Woideck'in "Charlie Parker: His Music And Life" (University of Michigan Press, 1998); Brian Priestly'in "Chasin' The Bird: The Life And Legacy Of Charlie Parker" (Oxford Press, 2006) adlı biyografilerine ilaveten, 2013 yılında piyasaya sürülen Charlie Parker efsanesi üzerine kitaplar arasında [Charles Haddix'in "Bird: The Life and Music of Charlie Parker" (190 sayfa; ISBN: 978-0-2520379-1; University of Illinois Press); son yılların kült zenci Jazz ve kültür yazarı Stanley Crouch'un iki cilt olarak tasarladığı dev eserinin ilk bölümü olan "Kansas City Lightning: The Rise and Times of Charlie Parker" (365 sayfa; ISBN: 978-0-06-200559-5; Harper) ve Pulitzer Ödüllü ozan Yusef Komunyakaa'nın Bird'ün yaşamına dayanarak kaleme aldığı epik şiiri ve ekindeki 2 CD'de bu "libretto"dan yola çıkılarak bestelen orkestra eserinin performans kaydını da içeren "Testimony: A Tribute To Charlie Parker" (156 sayfa; ISBN: 978-0-8195-7429-9; Wesleyan University Press)], Esquire dergisinin "günümüzde ABD'deki en başarılı Jazz yazarı" diye övdüğü Gary Giddins'in, akılcı bir tercihle karton kapaklı (yani ucuz) olarak yeniden basılan, gözden geçirilmiş "Celebrating Bird"ü, tutarlı, kolay anlaşılan ve sürekliliği gözeten anlatısıyla, yine de Parker'ın çalkantılı özel yaşamından ziyade nasıl bir Jazz ilahına dönüştüğünü, en dengeli ve derli toplu biçimde yansıtan referans kitap olarak öne çıkıyor. Giddins, yeni önsözünde de vurguladığı gibi, bu eseriyle Bird'ün derdini daha iyi anlamamıza, onu daha yakından "işitmemiz"e yardımcı olabilmek için elinden geleni esirgememiş. Meraklısının gözardı etmemesi gereken başarılı bir eser.

SOUNDS AND SILENCE: TRAVELS WITH MANFRED EICHER

Yön: Norbert Wiedmer & Peter Guyer
İsviçre, 2011 (2009)
87' / Renkli / 1.78:1
Dolby Digital 5.1 & 2.0
NTSC / DVD & Blu-Ray Region Free
Altyazı: İngilizce, Almanca, Fransızca
DVD: 15 £ / Blu-Ray: 20 £

Özet:
ECM'in büyüsünü yansıtan, bol katmanlı, heyecan verici bir müzikal yol filmi… Norbert Wiedmer ve Peter Guyer adındaki İsviçreli yönetmenler, tam beş yıl boyunca, ünlü Jazz ve çağdaş sanat müziği plak şirketi ECM'in kurucusu, özü, ruhu ve ilham perisi olan efsanevi yapımcı Manfred Eicher ile ona bağlı müzisyenlerin peşlerine takılarak, dünyanın farklı köşelerine uzanmışlar. Estonya, Tunus, Almanya, Fransa, Danimarka, Yunanistan ve Arjantin gibi ülkelerde çektikleri görüntülerden derledikleri belgesel filmleri "Sounds and Silence" (Sesler ve Sessizlik), ECM'deki müzik yapma sürecinin çeşitli yönlerini ve hatta püf noktalarını ortaya koyan bir müzik yolculuğu. Şirketinin pek çok yapımını tek başına üstlenerek kitadan kıtaya yolculuklar yapan Manfred Eicher'in mahrem bir müzikal portresini çizerken yıllar boyunca birlikte çalışmayı yeğlediği kendine has müzisyen ve bestecilerin yaratıcı süreçlerine de göz atan bir film. Sadece Eicher'in müzik alanındaki genel kabul gören "sınır"ları zorlamasının kanıtı olmaktan öte, halden anlayan ve hayal gücü kuvvetli bir prodüktörün bir plak kaydına ya da konsere neler katabileceğini açığa çıkaran bir araştırma olarak da okunabilecek bu çarpıcı belgeseli, yıllardan beri ECM'in seçkin kayıtlarına ilgi gösteren bir bakıma fetişist kitlenin kayıtsız kalmayacağı aşikar!

Detay: Gerçek bir vizyoner olan Alman bas gitarcı ve plak yapımcısı Manfred Eicher, daha ilk gününden itibaren "sessizlik kadar güzel bir sesi yakalama" amacını güden ECM (tam açılımı: "Edition of Contemporaray Music"; ama bazı yazarlar, ECM için "Eicher's Collection of Music" ya da "Eicher's Collected Memories"i daha uygun görürler!) kayıtları aracılığıyla, müzik dünyasında devrim yaratmış bir öncüdür hiç kuşkusuz. 40 yılı aşkın bir süredir, Eicher'in özgün vizyon ve estetiğinin rehberliğinde, Jazz, deneysel müzik, dünya müziği, çağdaş sanat müziği ile bunların örtüştüğü tüm müzikal alanlarda gerçekleştirdiği 1000'in üstünde kayıttan yansıyan kendine özgü "sound"u ve özellikle plak kapaklarında somutlaşan estetik kimliğiyle, kısa sürede "audiophile"lerin vazgeçemediği "kült" markalardan birine dönüşen şirketin dinamiğini ve kayıt süreçlerinin arka planında neler olup bittiğini merak eden tüm müzikseverlerin ilgisini çekecek bu belgesel, yolculuk görüntüleri, stüdyo ve konser performansları, kişisel söylemler ve dikizci bir kamera aracılığıyla, müziği yaratma sürecine görsel ve işitsel bir şekilde tanıklık etmemizi sağlıyor. Sadece ECM'in "esas oğlan"ına odaklanmayan film, Arvo Part'ın Talin'de bir kilisedeki kayıt seansını; Eleni Karaindrou'nun Atina'da verdiği bir konseri (Elegy of the Uprooting, 2005); Jan Garbarek ile viyolacı Kim Kashkashian'ın ortak bir stüdyo kayıt seansını (In Praise of Dreams, 2004); ud sanatçısı Anouar Brahem'in Tunus günlüğünü (Voyage du Sahar, 2006) yansıtırken, piyanist Nik Bartsch (Holon, 2007); çellist Anja Lechner ve bandoneoncu Dino Saluzzi'yi (Ojos Negros, 2007) de belirtilen kayıtlarıyla ekrana taşıyor. DVD ve Blu-Ray'in ortak bonusları ise filmin fragmanı (buradan izleyebilirsiniz: http://www.youtube.com/watch?v=KzTgOL9y6vo) ve Manu Katché'nin New York'ta "Playground"u kaydederken Gildas Boclé'nin çektiği görüntüler. Gerek ECM tutkunları, gerekse sanat belgeselleri meraklıları kaçırmasın!..

ŞU CAZ DEDİKLERİ Facebook'ta!

TRT Radyo 3'te, 1994 yılında başlayan yayın hayatı, 18 yıl sonra, 940. programın ardından iki yıl önce sona eren ŞU CAZ DEDİKLERİ'nin Facebook sayfası, radyo programının amaç ve hedefleri doğrultusunda, her hafta yenilenerek Jazz kültürünün yayılmasına katkıda bulunmayı sürdürüyor.

http://www.facebook.com/SUCAZDEDIKLERI.ALISONMEZ

Hacer Kalay
hacerk@strateji.com

Caroline Henderson

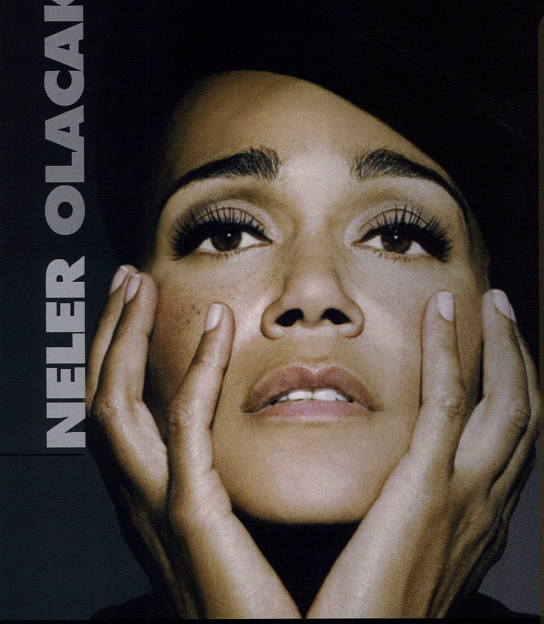

Aksanat'ın Jazz Konserleri...

Jazz'ın Parlak Sesi Akbank Sanat'ta

Sekiz kez Danimarka müzik ödülünü kazanan İsveç doğumlu ünlü jazz vokali ve aktris **Caroline Henderson**, 07 Ocak 2014, Salı günü Akbank Sanat'ın konuğu oluyor.

2013 yılında yayınlanan, Kurt Weill bestelerini yorumladığı son albümü "Lonely House"un dünya turnesi kapsamında Akbank Sanat'ta konser verecek olan **Caroline Henderson**'a piyanoda *Nikolaj Hess*, basta *Daniel Franck* ve davulda *Jakob Hoeyer* eşlik edecek.

Gençlik yıllarında çeşitli jazz gruplarında vokalistlik yapan **Henderson**, Maria Bramsen ile kurduğu Ray Dee Oh grubuyla 1989 yılında Danimarka'da büyük bir çıkış yakaladı. 1995 yılında ilk solo albümü "Cinamatazlic"i yayımlayan **Henderson**, 2013 yılında on birinci ve son albümü "Lonely House"u müzikseverlerin beğenisine sundu.

2002 yılından bu yana Unicef İyi Niyet Elçisi olarak görev alan **Henderson**, müziğin yanı sıra oyunculuğu ile de tanınıyor. Malaga Film Festivali'nde üç ödül kazanan İspanyol filmi "Tuya Siempre", Jacob Shokking'in yönettiği "Dead, Dead, Very Dead" adlı oyunda başarıyla rol alan sanatçı, 2012 yılında kendi tiyatro ve konser şovu olan "Jazz, Love & Henderson"u sahneledi.

Caroline Henderson (vo)
Nikolaj Hess (p)
Daniel Franck (b)
Jakob Hoeyer (d)

Julia Hülsmann Quartet

Julia Hülsmann Quartet

Güçlü, melodik ve yaratıcı müziğiyle Alman Jazz Sahnesi'nin en popüler gruplarından biri olan **Julia Hülsmann Quartet**, **31 Ocak 2014, Cuma** günü Akbank Sanat'ta jazz tutkunlarıyla buluşuyor.

Vokalist, besteci, piyanist *Julia Hülsmann*'ın yanı sıra trompette *Tom Arthurs*, kontrbasta *Marc Muellbauer* ve davulda *Heinrich Köbberling*'den oluşan grup, 2013 yılında yayınlanan "In Full View" albümünün dünya turnesi kapsamında Akbank Sanat'ta gerçekleştirecekleri konserlerinde jazz tutkunlarına kaçırmamaları gereken bir performans sunacaklar.

1997 yılında Marc Muellbauer ve Rainer Winch'le birlikte triosunu kuran Julia Hülsmann, 2003 yılında BIT Records'tan *"Trio"* başlıklı albümünü yayınladı, ardından vokalist Rebekka Bakken'le *"Scattering Poems"* albümünü çıkardı. Randy Newman, Nick Drake ve Sting'in şarkılarına yeni düzenlemeler yapan sanatçı, E.E. Cummings ve Emily Dickinson şiirleri için yaptığı çarpıcı jazz yorumları ile büyük beğeni kazandı. ACT için 2004'te, vokalist Anna Lauvergnac'la *"Come Closer"*, 2006'da Roger Cicero ile *"Good Morning Midnight"* albümlerini kaydetti. Hemen sonrasında trıosuyla ECM için *"The End of a Summer"* (2008) ve *"Imprint"* (2011) albümlerini kaydetti. 2013 yılında ilk Quartet albümü olan *"In Full View"*i İngiliz trompetçi Tom Arthurs eşliğinde kaydetti.

Julia Hülsmann (p)
Tom Arthurs (tp, flgh)
Marc Muellbauer (b)
Heinrich Köbberling (d)

Can Karakuş
kuscan@gmail.com

Magnus Öström ile Umuda Yolculuk – IKSV Salon'da...

İsveçli jazz davulcusu, besteci Magnus Öström, 18 Ocak akşamı Salon IKSV'de sahne alıyor! 15 sene boyunca, Avrupa'dan çıkan en önemli jazz gruplarından Esbjörn Svensson Trio (e.s.t.) ile 12 albüm kaydında yer alan ve dünyayı dolaşan Magnus Öström, Esbjörn'ün 2008 senesindeki trajik ölümünün ardından bir süreliğine kendi köşesine çekilmişti. 3 senelik aranın ardından, ilki 2011'de, ikincisi 2013'te olmak üzere, kendi bestelerinden oluşan iki albüm piyasaya süren Magnus Öström, Salon IKSV'de her iki albümünden parçalar ile dinleyicileriyle buluşacak. Şimdi dilerseniz öncelikle Magnus'un müziğini daha iyi anlayabilmek için, hayatındaki önemli olaylara, müzik yolculuğundaki dönüm noktalarına ve ilham kaynaklarına bir göz atalım. Daha sonra da kısaca son iki albümünden bahsedelim.

Magnus Öström

Magnus Öström, ressam bir ailenin ikinci çocuğu olarak, 1965 senesinde İsveç'te dünyaya geldi. Magnus'un müziğinin şekillenmesinde, ağabeyi Tommy'nin eklektik albüm koleksiyonunun önemli etkisi oldu. Bu koleksiyonda Jimmy Hendrix, Deep Purple, Almond Brothers ve Lynyrd Skynyrd gibi çok önemli müzisyenler/gruplar yer alıyordu. Henüz sekiz yaşındayken Magnus, babasının boş boya kutularını kullanarak ilk davul setini oluşturdu. Bir sene sonra da, sokağın karşısında oturan bir çocukla ilk grubunu kuracaktı. Bu çocuk, daha sonra bir jazz efsanesi olarak anılacak olan piyanist Esbjörn Svensson'dan başkası değildi.

Bir sonraki sene yılbaşında Magnus'a gerçek bir davul seti hediye edildi. Takip eden sene içerisinde de Magnus ilk konserini verecekti. Gruplarının adı "Beware Of The Beginners"tı.

1978 senesinde ağabeyinin onu, Billy Cobham & John McLaughlin konserine götürmesi Magnus'un müzik yolculuğunda bir dönüm noktası oldu. Konserden inanılmaz etkilenen Magnus için bu jazz-rock tarzına geçiş anlamı taşıyordu. On üç ve on altı yaşları arasında Magnus, Esbjörn Svensson ile birlikte çeşitli gruplarda yer aldı ve dans müziğinden punk'a uzanan yelpazede performanslar ortaya koydu.

Magnus Öström

1981-1983 seneleri arasında Magnus, Västerås'taki Gymnasium adlı müzik okulunda eğitim aldı. Bu senelerde Magnus ve Esbjörn ilk trio'larını kurdular. 1983-1985 seneleri arasında Magnus müzik eğitimine Sjöviks lisesinde devam etti.

1985 senesinde Magnus, Royal Conservatory of Music'te eğitim almak üzere Stockholm'e yerleşti. Hemen ardından, çeşitli jazz gruplarında çalmaya başlayarak Stockholm jazz sahnesinde boy göstermeye başladı. 1987-1992 seneleri arasında, ünlü İsveçli jazz vokal Monica Borrfors'un grubu ile jazz standartları çaldı. Bu grup ile İsveç ve diğer ülkeleri içeren turnelere çıktı. Magnus'a göre, bir vokalin arkasında canlı çalmak, genç bir davulcu için en iyi okul anlamına geliyordu.

Birkaç senelik bir aranın ardından, 1989 senesinde Magnus ve Esbjörn tekrardan bir araya gelerek doğaçlama müzik yapmaya başladılar. "Stock Street B" adını verdikleri grupta, sampler'lar (ses örnekleyicileri) ve octapad'ler kullanarak deneysel bir yaklaşım sergilediler. Magnus'un sözlerine kulak verelim: "Böyle bir şey için çok erkendi. Kimse gerçekten ne yapmak istediğimizi anlayamamıştı. Arka planda çalan parçaların üzerine çaldığımızı düşünüyorlardı, oysaki bizim sahnede yaptığımız herşey canlıydı!"

1992 senesinde kontrbasçı Dan Berglund'un da katılımı ile, Magnus'un müzik kariyerinin en önemli bölümü olan Esbjörn Svensson Trio (e.s.t.) dönemi de başlamış oldu. Magnus, Esbjörn ve Dan, birlikte 12 albüm ve bir DVD kaydı yaptılar, dünya turnelerine çıktılar, yüzbinlerce albüm sattılar ve "On Yılın Trio'su" ünvanını aldılar. Günümüzde e.s.t. halen en ilham verici gruplardan biri olarak anılmakta. "Live in Hamburg" albümleri "On Yılın Albümü" ödülüne layık görüldü. E.s.t.'in müziği, klasik, jazz, rock, pop ve elektronik elementleri içeren eklektik bir tür olarak açıklanabilir. Geleneksel jazz ile elektronik efektleri harmanlayan ve üst üste kayıt yönetimden de faydalanan grubun müziğinde klasik müzik bestecisi Béla Bartók ve rock grubu Radiohead etkilerini de yakalamak mümkün. E.s.t.'in notalarında kuzey jazz'ının melankolisini hissetmemek imkansız.

Ne yazıkki Esbjörn Svensson'un 2008 senesinde müzik dünyasını yasa boğan ölümü ile Magnus'un e.s.t. macerası da sona ermiş oluyordu. Önemli jazz yayınlarından "All About Jazz", bu kaybı, "dünyanın her yerindeki müzik aşıklarını çok derinden üzecek" bir olay olarak nitelendirdi.

2011 senesinde Magnus, grup lideri olarak yer aldığı ilk albüm olan "Thread of Life"i (Yaşam Bağı) ACT etiketi ile piyasaya sürdü. Albümdeki tüm parçalar Magnus'a aitti. Albüm olumlu eleştiriler aldı ve İsveç Grammy ödüllerine aday gösterildi. Albümde Magnus'a (davul, vurmalılar, elektronikler, vokaller), Andreas Hourdakis (gitarlar), Gustaf Karlöf (tuşlular) ve Thobias Gabrielson (bas, trompet) eşlik ediyor. Ayrıca Esbjörn'e ithafen bestelenmiş olan "Ballad For E" parçasında Magnus'a, e.s.t.'in basçısı Dan Berglund'un ve zaman zaman e.s.t. ile konuk sanatçı olarak sahneye çıkmış olan Pat Metheny'nin eşlik ettiğini görüyoruz. "Thread of Life", yakın dostu Esbjörn'ün acı kaybının ardından Magnus'un kendi yolunu bulma çabasını anlatan, başarılı kompozisyonları ve aranjmanları ile dikkat çeken, oldukça melankolik bir albüm.

2013 senesinin Eylül ayında yine ACT etiketi ile piyasaya sürülen "Searching For Jupiter" (Jüpiter'i Aramak), Magnus'un grup lideri olarak yer aldığı ikinci albüm. Gerçek anlamının yanısıra Jüpiter, Roma mitolojisinde en büyük tanrı olan Zeus'un diğer adı. Dolayısıyla hangi anlamıyla bakarsak bakalım albümün, yaşadığı acı kaybın ardından Magnus'un umut arayışını sembolize ettiğini söylememiz mümkün. Albümde yine Esbjörn'ü hatırlatacak "Mary Jane Doesn't Live Here Anymore" ve "Hour Of The Wolf" gibi parçalar mevcut, fakat bunların yanında da Magnus'un ileriye dönük optimist adımlar attığını hissedebiliyoruz. Hatta ara ara kendimizi minör'lerin melankolisinden majör'lerin neşesine geçiş yaparken yakalıyoruz. Jazz-rock etkisinin hissedildiği albüm, "At The End Of Eternity" ile de umut dolu bir kapanış yapıyor. Albümde Magnus'a (davul, vurmalılar, vokaller), Andreas Hourdakis (gitarlar), Thobias Gabrielson (bas) ve Daniel Karlsson (tuşlular) eşlik ediyor.

Eski e.s.t. üyesi, İsveçli jazz davulcusu ve besteci Magnus Öström, 18 Ocak akşamı Salon IKSV'de dinleyicileri ile buluşacak. Dinleyenleri sinematik bir dokunuşla melankoliden umuda doğru bir yolculuğa çıkartacak olan bu sihirli performansı kaçırmayın derim.

Herkese şimdiden iyi seyirler!

Şehnaz Aygül
sehnaz.aygul@babylon.com.tr

Babylon sezona hızlı giriyor...

John Talabot DJ Kicks

NELER OLACAK

Okay Temiz Oriental Wind

Queen Tribute Night by Cingi
8 Ocak 2014 Çarşamba

Queen klasiklerine olan başarılı yorumu ile öne çıkan Cingi, özel performanslarından biri için yeniden Babylon sahnesine konuk oluyor.

Queen ve Freddie Mercury solo albümlerinden seçilmiş klasiklerden oluşan özel repertuvarıyla Cingi, yeni yılda ilk kez Babylon sahnesine çıkarken efsane müzisyen tüm Freddie Mercury ve Queen severlerle Babylon'da buluşmaya hazırlanıyor.

John Talabot DJ Kicks
10 Ocak 2014 Cuma

Elektronik müzik dünyasının son zamanlarda en çok konuşulan isimlerden Barcelonalı DJ ve prodüktör John Talabot, DJ Kicks özel performansıyla Babylon'da! İlk albümü "Sunshine"ı 2009 yılında çıkaran sanatçı, 2012 tarihli albümü "*fin*" ile elektronik müziğe farklı bir boyut kazandırmayı başardı. Yeni nesil deep house etkileşimini en iyi şekilde temsil eden sanatçının şarkıları da organik ve hayat dolu. Avrupa'da pek çok önemli kulüp ve festivalde sahne alan John Talabot yeniden Babylon'da dans pistine davet ediyor.

Şenay Lambaoğlu Feat. Neşet Ruacan & İmer Demirer
14 Ocak 2014 Salı

Geçtiğimiz yıl kendi söz ve bestelerinden oluşan albümü 'İçimde Aşk Var' ile dinleyenlerin kalbini çalmayı başaran Şenay Lambaoğlu yer aldığı farklı birçok proje ile jazz dünyasının çok yakından tanıdığı bir isim. Yıllardır çok önemli jazz müzisyenleriyle gerek yurtiçinde gerekse yurtdışında performanslar veren sanatçı katıldığı festivaller ile de yeni dönem jazz vokallerinin en önemli temsilcilerinden biri olarak gösterilmekte.

14 Ocak 2014 Salı akşamı Babylon sahnesinde Türkiye'de jazz müziğinin en önemli temsilcilerinden Neşet Ruacan gitarıyla ve İmer Demirel trompetiyle geceye konuk oluyor.

Ercüment Orkut (p)
Cem Tuncer (g)
Yahya Dai (s)
Volkan Hürsever (b)
Ediz Hafızoğlu (d)

Great Republic of South
15 Ocak 2014 Çarşamba

Büyük Güney Cumhuriyeti... Yoklukla baş ederek ayakta kalmanın, neşe ile hayata direnmenin tüm inceliklerine vakıf milletlerin ana vatanını işaret eden bir "tasarı ülke". Güney dediğin, coğrafya ilminin tanımladığı üzere, bizim kürenin alt yarısıdır. Ne ki, anlamca dar kalmasın: Her ülkenin altı, uzak kıyısı, sıcak denizi; her insanoğlunun yumuşak karnı, bir başına küçük bir güneydir.

Sarp Keskiner ve Deniz Cuylan'ın bu fikirlerden yola çıkarak kurduğu Great Republic Of South, kendine Güney bellediği, Akdeniz, Orta Doğu, Afrika, Latin Amerika veya Türkiye gibi tüm coğrafyaların müziklerini soul,

Queen Tribute Night by Cingi

Cold Cave

electronica, retro funk potasında harmanlarken sahnede delişmen bir coşku ile Dünya'nın tüm mahallelerine selam duruyor.

Sarp Keskiner (g, perc flt)
Deniz Cuylan (g, b, synth)
Orçun Baştürk (d)
Berke Can Özcan (d, perc)

Okay Temiz Oriental Wind

16 Ocak 2014 Perşembe

Okay Temiz'in İsveç'te kurduğu efsanevi jazz grubu Oriental Wind, İstanbul'u yeniden ziyaret ediyor. 1977 yılında piyasaya sürülen ve kayıtları Stockholm'de alınan eski Okay Temiz albümünden adını alan Oriental Wind projesi, 16 Ocak Perşembe akşamı Babylon sahnesinde tekrardan hayat buluyor. Usta perküsyonist ve ritim ustası Okay Temiz'in önderliğindeki projede şu ana kadar birçok farklı sanatçı çalıştı. Bu sefer de grubun üyeleri her zamanki gibi çok özel isimler.

Ahmet Özden (zurna)
Çağdaş Oruç (ss)
Ozan Musluoğlu (b)
Önder Focan (g)
Tom Temiz (keyb, p)
Okay Temiz (d, perc)

Cold Cave

22 Ocak 2014 Çarşamba

Wesley Eisold'un Give Up the Ghost ve Some Girls gibi hardcore gruplarının ardından 2007 yılında kollarını sıvadığı yeni projesi Cold Cave, yayınladığı single ve EP'lerin ardından ilk albümü Love Comes Close'u 2009'da müzik dünyası ile paylaştı. Synth'ler ve efekt pedalları ile darkwave, noise ve synth pop üçgeninde doğru açıları yakalayabilen Eisold, Xiu Xiu'dan Caralee McElroy, Prurient'dan Dominick Fernow ve Yeah Yeah Yeahs'ten gitarist Nick Zinner ile beraber çalıştı. 2011'de Cherish the Light Years'ı yayınlayan Cold Cave yeni albüm çalışmalarına devam etmekte.

Brazzaville

29 Ocak 2014 Çarşamba

İstanbul'daki her konseriyle büyük yankı uyandıran ve Doublemoon etiketiyle yayımlanan Brazzaville in İstanbul adlı albümüyle Türkiye'deki tüm müzikseverlerin kalbinde taht kurmayı başaran Brazzaville, kendi tarzını yaratmayı başarmış önemli bir topluluk. David Brown'un müzikal kimliği, biriktirdiği parayla bir saksofon satın alarak dünyayı dolaşmasıyla şekillendi. Beck ve Siouxe Sioux gibi isimlerle çalışan Brown, saksofonu bırakıp akustik gitara geçtikten sonra grubu Brazzaville'i kurdu. Alternatif rock müziği etnik jazz dokunuşlarıyla birleştiren David Brown ve ekibi zaman zaman Tom Waits ve Morphine'e dokunsa da bossa nova, jazz, dub öğelerine de yer vermeyi unutmuyor. Türkiye ve İstanbul'dan etkilenerek yazdığı Hotel Devman, Hills of Anatolia, Bosphorus ve Taksim isimli parçalara sahip olan Brazzaville, çok yakında yayımlayacağı tematik albümleri Morro Bay'den de seslendireceği parçalarla yeniden hayranlarıyla buluşuyor.

Jehan Barbur

30 Ocak Perşembe

Daha önce bünyesinde yer aldığı pek çok projeyle adından söz ettiren Jehan Barbur, prodüktörlüğünü üstlendiği kendi söz ve bestelerinden oluşan şarkıların yer aldığı ve önemli müzisyenlerle birlikte çalıştığı ilk albümü Uyan'ı , 2009 Şubat ayında yayımladı. 2010 yılında Sarp Maden ile ortak bir bestesi dışında, tüm şarkıların söz ve müziğinin kendisine ait olduğu ve prodüktörlüğünü kendi üstlendiği ikinci albümü Hayat'ı dinleyicileriyle buluşturdu. Kendi neslinin ve kendi tarzının temsilcisi olarak özel bir hayran kitlesi yaratan sanatçının, son ve üçüncü stüdyo albümü Sarı'yı yine ADA Müzik etiketiyle geçtiğimiz yıl raflarda yerini aldı. Kendi albümleri dışında tiyatro ve dizi müzikleri için yaptığı bestelerle de öne çıkan Jehan Barbur, hikaye güdümlü masalsı şarkıları ile çağdaş kadın ozan geleneğini günümüzde de sürdürmeye devam ediyor.

FOURinthePOCKET ile Birlikte Hayat

31 Ocak 2014

Elif Çağlar, Çağrı Sertel, Alp Ersönmez, Mert Önal ve Toygun Sözen gibi çok önemli müzisyenlerinden bir araya gelmesiyle oluşan grup Erykah Badu, Jill Scott ve Meshell N'degeocello gibi isimlerin parçalarını kendi tarzlarıyla yorumlarken funk, R&B ve soul müzik türlerinin etkileşimiyle ortaya koydukları parçaları kendilerine özgü geçişleri ve doğaçlamalarıyla bütünleştiriyorlar.

İbrahim Maalouf Illusions

11-12 Şubat 2014 Salı

Lübnan asıllı Fransız trompetçi İbrahim Maalouf alışılagelmişin dışına çıkan tarzıyla bir kez daha Babylon sahnesinde. Geleneksel üç sübaplı trompet yerine babası Nassim Maalouf'un 1960'larda icat ettiği dört sübaplı trompeti çalmaktadır. Aynı zamanda yazar Amin Maalouf'un da yeğeni olan müzisyen, ilk albümü ""Diasporas""ı 2007'de sahibi olduğu Mis'ter Production'dan yayınladı. 2012'de yayımladığı Wind ile Fransa ve Belçika listelerinde önemli başarılar yakalayan sanatçı Sting, Vanessa Paradis, Vincenct Delerm gibi pek çok isime albümlerinde eşlik etti. Şimdi ise İbrahim Maalouf, tüm farklılıkları enerjik bir çatı altında birleştirdiği, albümüyle aynı adı taşıyan **Illusions** projesiyle karşımıza çıkıyor.

Ibrahim Maalouf (tp)
Yann Martin (tp)
Youenn Le Cam (tp)
Martin Saccardy (tp)
François Delporte (g)
Xavier Rogé (d)
Laurent David (b)
Frank Woste (keyb)

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Ibrahim Maalouf

NELER OLACAK

Babylon'da...

Son yıllarda sık sık ülkemizi ziyaret eden ve buradaki müzikseverler tarafından yoğun sevgi ve ilgi gören Ibrahim Maalouf, 11 Şubat akşamında Babylon'da sahne alacak. İçinde yoğrulduğu kültürü müziğine yansıtan, besteleri, enstrümanı, stili ve albümleriyle çok orijinal bir müzikal karaktere sahip olan müzisyen, konserde *Illusions* projesini seslendirecek. Maalouf'a bu gecede kalabalık bir ekip eşlik edecek: Yann Martin (trompet), Youenn Le Cam (trompet), Martin Saccardy (trompet), François Delporte (gitar), Rank Woste (klavye), Xavier Roge (davul) ve Laurent David (bas).

Biz de bu konseri fırsat bilerek, Ibrahim Maalouf'u sizlere tanıtmak istedik. Hem hikayesini anlatacak, hem de daha önce çeşitli yayınlara verdiği röportajlardan alıntılar yaparak, müziğinin nereden gelip, nereye gittiğiyle ilgili tespitlerde bulunacağız.

1980 yılında Beyrut'ta dünyaya gelen Ibrahim Maalouf, entellektüeller ve sanatçılarla dolu bir ailenin genç bir ferdi. Babası virtüöz trompetçi ve dört subaplı trompetin mucidi Nassim Maalouf. Annesi de piyanist, Nada Maalouf. Dahası da var: Ibrahim Maalouf, Semerkand, Doğunun Limanları gibi kitaplarıyla edebiyat dünyasında çok önemli bir yeri olan Amin Maalouf'un yeğeni, gazeteci, şair ve müzikolog Rushdi Maalouf'un da torunu.

Ailesi Lübnan'daki sivil savaş sırasında Beyrut'tan ayrılarak Paris'e geçmiş. Paris'in banliyösünde yaşadığı çocukluğun ardından, Lycée Geoffroy-Saint-Hilaire'de lise eğitimini tamamlamış. Lübnan'ın sanat ve kültür dünyasının tam da merkezinde olan bu ailenin bir ferdi olmak, Ibrahim Maalouf'un bir bakıma kariyerini belirlemiş. Lisede Fen ve Matematik okusa da, bir bakıma genleri onu müziğe yöneltmiş.

Ibrahim Maalouf, ilk defa trompet çalmaya 7 yaşında, babasının da yönlendirmesiyle başladı. Ibrahim, babasıyla birçok teknik üzerine çalıştı; klasik, barok, modern, çağdaş repertuarın üzerinden geçti. Ancak onunla da kalmadılar ve Arap müziğinin ve stilinin de detaylarına indiler. Klasik müzikle, Arap repertuarını ve üslubunu birleştirebilmelerinin en önemli sebeplerinden biri, Nassim Maalouf'un icat ettiği mikrotonal trompeti çalmalarıydı. Ibrahim Maalouf, yarım seslerin basılabildiği, böylelikle Arap ve Türk müziğinde de olan komaların rahatlıkla çalınabildiği dört subaplı trompeti çalan dünya üzerindeki sayılı müzisyenden biri.

NELER OLACAK

Maalouf, 9 yaşından itibaren babasıyla birlikte sadece Fransa'da değil, Avrupa'nın birçok farklı ülkesinde konser verdi. Bu konserlerde repertuarları genellikle Vivaldi, Purcell ve Albinoni gibi barok müzisyenlerin eserlerinden oluşuyordu. Lise eğitimini tamamladığı sırada, trompet repertuarının en zor eserlerinden biri olarak kabul edilen Johann Sebastian Bach'ın Brandenburg Konçertosu'nu çaldığı bir konserin ardından Maurice André'yle tanıştı. André'nin de yönlendirmesiyle birlikte müzik kariyerine tam zamanlı olarak profesyonel anlamda devam etmeye karar verdi.

Müzisyen, CNR de Paris Konservatuarının yarışmasını kazanarak, Gérard Boulanger'den iki yıl boyunca ders aldı. Ardından, babasının da eğitim aldığı Paris Konservatuari'nda Antoine Curé'yle üç yıl boyunca çalışma fırsatı buldu ve Klasik Batı Müziği alanında en önemli okullardan ikisi olarak kabul edilen bu iki okuldan dereceyle mezun oldu.

1999 ile 2003 yılları arasında Ibrahim Maalouf dünya çapında yarışmalara katıldı ve aralarında Macar Uluslararası Trompet Yarışması, ABD Ulusal Trompet Yarışması ve Uluslararası Maurice André Yarışması gibi üst düzey yarışmalarda prestijli ödüller kazandı.

Maalouf, 2006 yılından bu yana müzik kariyerinin yanı sıra, Aubervilliers Konservatuari'nda hoca olarak çalışmalarına devam ediyor; aynı zamanda dünyanın dört bir yanında yetenekli genç müzisyenlerle bir araya gelerek master class'lar ve workshop'lar düzenliyor.

Sanatçı, babasıyla başladığı Klasik Batı Müziği eğitimine konservatuar formasyonu kapsamında devam etti. Müzik yaratımı süreci devam ederken ise, birçok müzisyenin albümünde yer aldı.

Maalouf, çok genç yaşlardan itibaren müzik üretimi gerçekleştirdi, besteler yaptı. Klasik repertuarın dışına çıkıp ilk defa kendi eserlerini çalması ise 1999 yılına denk gelir. Liderliğini üstlendiği ilk topluluğu Farah ise, Maalouf'un kendi bestelerini çaldığı, kendisine saksofon, ney, flüt, piyano, kontrbas, gitar, buzuki ve darbukanın eşlik ettiği bir topluluktu.

Müzik üretimi, Maalouf için çok önemli bir süreç:

Beste yaparken zamanın çok hızlı geçtiğini hissediyorum. Bir bakmışım ki saniyeler, dakikalar, saatler, günler, haftalar, aylar geçmiş... Sadece içgüdüsel bir şekilde hayatımda duyduğum en güzel sesleri bir araya getirmeye çalışıyorum. Ve bu sesleri iyi bir şekilde ortaya çıkarmak tek amacım. Bazen, benim için en güzel olan şeyler, başkaları için öyle olmayabiliyor. Ama bu benim müziğim olduğu için, ben ancak kendim için güzel olanı kendi müziğimle ifade ediyorum. Örneğin, Balkan trompetlerini severim, aynı zamanda Brezilya ritmini. Ve Brezilya ritimlerini, trompetlerle, Arap esintilerine sahip bir melodi etrafında, Balkan hissiyatıyla bir araya getirdiğinizde, bunun çok güzel olduğunu düşünüyorum!

Maalouf, klasik çalışmalara, elektronik tabanlı işlere ve Batı müziğinin ana hatlarında olan işlerine devam etse de, hiçbir zaman Arap etkileri içeren üslubunu bir kenara bırakmadı. Paris CNSM'deki çalışmaları süresince, klasik trompet dersleri kadar jazz derslerine de ilgiyle devam etti; her ne kadar jazz konusunda formal bir eğitimi olmasa ve bu konuda kendi kendini yetiştirmiş olsa da, güçlü tekniği, emprovizasyon konusundaki başarısı ve içinde bulunduğu kültürel doku sayesinde çok iyi bir jazz müzisyeni olduğunu kısa zamanda kanıtladı. Paris'te zaman zaman jazz kulüplerinde sahne alır, büyük orkestralarla ya da çeşitli küçük topluluklarla çalardı. Bu dönemde Vincent Segal, Amadou & Mariam, Matthieu Chedid, Lhasa de Sela, Angel Parra, Jeanne Cherhal, Arthur H, Marcel Khalifé gibi Fransız müzik sahnesinin önemli isimleriyle bir arada çalıştı.

Maalouf'un müziği ve karakteri klasik tanımlamaları dışına çıkıyor, belirlenmiş janrların ötesine geçiyor. Örneğin, 2007 yılında yakın arkadaşı Vincent Delerm'in *Les Piqûres d'Araignées* albümünün tanıtım turnesinde ona katılması, 2008 yılında *Welcome to the Voice* operasında sahne alması, Elvis Costello, Sylvia Schwartz ve Sting gibi müzisyenlerle zaman zaman çalması, onun müzik iştahını gösteriyor.

Maalouf'un ilk albümüyse, 2007 yılının Ekim ayında yayınladığı *Diasporas*'tı. Kurucusu olduğu Mi'ster Productions şirketinden çıkan ilk albüm, müzisyenin üç buçuk yıl boyunca Beyrut ve Montreal'de 30'un üzerinde müzisyenin de katılımıyla gerçekleştirdiği kayıtların bir araya gelmesinden oluşuyordu. *Diasporas*, müzik eleştirmenlerinden, ulusal ve uluslararası yayınlardan çok olumlu yorumlar aldı.

Maalouf'un 2009 yılında yayınladığı ikinci albümü olan *Diachronism* ise, iki albümden oluşuyor: *Disoriental* ve *Pradoxidental*. Bu albümde Maalouf'a Adnan Jubran, Matthieu Chedid, Jacky Terrasson ve Lollibob isimli DJ eşlik ediyor.

Müzisyen, 2011 yılından sonra albüm çalışmalarına hız verdi ve 2011 yılında *Diagnostic*, 2012'de *Wind* ve 2013 yılında *Illusions* albümünü yayınladı. *Wind*, bir yıl içinde 35,000 kopya sattı ve Maalouf'u Fransa'nın son yılların en çok satış gerçekleştiren jazz enstrümantalisti haline getirdi.

Maalouf, albümlerinin hikayelerini şöyle anlatıyor:

İlk albümüm *Diasporas*'ı, 2003 ile 2007 yılları arasında kaydettim. O zamanlar, kendi hayalgücümün derinliklerine inmeye başlamıştım ve ilk defa stüdyoya girerek birşeyler deneme fırsatım oldu. İkinci albümüm *Diachronism*'i ise 2005 ile 2009 yılları arasında kaydettim. *Diachronism* benim için büyük bir deneydi. Bu albümde yüzlerce yeni şey

denedim ve bu albüm bana stüdyo sürecinin nasıl yürüdüğünü öğretti. Üçüncü albümüm olan *Diagnostic* üzerinde de 2007'den 2010'a kadar çalıştım, 2011 yılında da kaydettim. *Diagnostic*'te sadece benim için hayatta en önemli şeyleri konu ettim: kardeşlerim, kızım, annem, babam... Ve tabi ki de memleketim Beyrut.

Diagnostic üzerinde çalışırken, bu albümü benim için önemli bir anlamı olduğunu gördüm. Bu benim için bir çeşit terapi oldu. Bilincimde ve bilinçaltımda kurtulmam gereken birçok şey vardı – büyük ihtimalle savaştan kaynaklanan, çocukluğumdan gelen stresler. Çok sert bir çocukluk yaşadım. Hiç arkadaşım yoktu, ailem evde Fransızca konuşmamı istemiyordu, okulda zorluklar yaşadım. Yetişkin olduğum dönemde yaşadığım sorunların bir çoğunun bu dönem boyunca kendi kişiliğimi geliştirme ve dışavurma fırsatımın olmamasından kaynaklandığını gördüm. Bu albümü hazırlarken, kendi kendime bir çeşit terapi yaptım. Ailemle, arkadaşlarımla, yakın çevremdeki insanlarla, kendimle ilgili, çocukluğum, savaş ve babamla ilgili sorular sordum, onlarla detaylı görüşmeler gerçekleştirdim. *Diagnostic*'te ortaya çıkan müzik, benim için çok büyük bir terapiydi. Bu albüm, benim bugün dengeli ve iyi hissediyor olmamın en önemli sebebi.

Ibrahim Maalouf'un besteci kimliği, aynı zamanda sinema için yaptığı müziklerde de kendini gösterdi: Maalouf, 2013 yılında *Smart Ass*, *Yves Saint Laurent* ve *Red Rose* filmlerinin müziklerini besteledi.

Maalouf'un müziği ve çalış üslubu, Arap kültürünün etkisi altında kalmıştır, ancak birlikte çaldığı müzisyenlerin çoğu çağdaş rock, elektronik, jazz-funk etkilerini taşıdığından, Maalouf'un ürettiği müziğin minvali çok daha eklektik, çok daha bütünseldir.

Bir tarz müzik üzerine çalışmanız, tabi ki diğer tarz üzerindeki yetkinliğinizi artırmaz. Bu denge ve eğitim meselesi. Bence, eğer gerçek bir müzisyen olmak istiyorsanız – emprovize yapmak, üretmek, bestelemek, yeni bir stil yaratmak – o zaman müziğin farklı janrlarıyla ilgili detaylı bilgi sahibi olmanız gerekir. Popüler müzik çalmak bana çok şey öğretti, aynı şekilde Hint müziği ve hip hop da çok şey kattı. Tüm müzikal anlamda şahane olan tecrübelerimi düşündüğümde, tüm müzik türlerine açık olmam gerektiğini anlıyorum. Aslında bu benim hayat felsefem. Bütün kültürlere açığım.

ABD'de ya da Avrupa'da çaldığımda, müziğimin Arap kökenli olduğunu söylüyorum. Ancak Arap ülkelerindeyken bunu söyleyemem çünkü müziğimde darbuka ya da kemanlar yok. Benim yaptığım müzik gerçek anlamıyla oryantal bir Arap müziği değil. O yüzden insanların buna karar vermesini tercih ediyorum ve açık söylemek gerekirse çok da umrumda değil. Müzik müziktir, bence. İstediğiniz şekilde adlandırın, sizinle konuştuğu size ulaştığı takdirde ne olarak adlandırdığınız önemli değil.

Gençlik çağımda Fairuz, Oum Kalthoum, Abdel Halim, Sabah ve diğer önemli Arap müzisyenleri dinledim. Daha sonra da George Wassouf ve Najwa Karam'a geçtim. Bu açıdan, birçok Lübnanlıdan daha çok Lübnanlıyım müzik anlamında. Tek pişmanlık duyduğum konu, ailemin küçükken beni Arapça öğrenmeye zorlaması. Şimdi biraz anlıyorum ve konuşabiliyorum, ancak istediğim kadar iyi değilim.

Maalouf, hem kompozisyon, hem de yorum açısından ilham kaynaklarını klasik bestecilerden Mozart ve Mahler, Arap müzisyenlerinden Oum Kalsoum ve Fairuz, jazz müzisyenlerinden ise Miles Davis ve Dizzy Gillespie olarak göstermektedir. Ve babası Nassim Maalouf...

Babamın halen yaptığım her şey üzerinde etkisi var. Miles Davis, Jon Hassell, Chet Baker, Nils Petter Molvaer, Erik Truffaz gibi birçok önemli trompetçiyi de dinlerim. Ancak kesinlikle babam beni en çok etkileyen müzisyen. O bir dahi. Arap ve Batı dünyasını bir araya getiren bir enstrüman icat etmiş. Yaptıklarıyla ve sanatıyla, trompet dünyasında son derece saygı duyulmuş ve şu anda da duyulan bir müzisyen. Şu anda dünyanın neresine gitsem, onun oğlu olduğumu söylemekten gurur duyuyorum.

Maalouf, sadece üretmek, bestelemek ya da yorumlamak üzerine değil, müzik kavramı üzerine de yoğun bir şekilde düşünen ve değerlendirmeler yapan bir sanatçı.

Müzik, birisinin kullanması için kendi kendine varolan bir konsept değil. Müzik, bizim tarafımızdan yaratılan bir öğe. İşte bu yüzden de müzikte hiç bir kural yoktur, ne isterseniz yapabilirsiniz. Bu özgürlük, benim müzik yapmamı sağlayan en önemli faktör oldu. Hiç bir limit yok. Yasak yok. Günümüzde, müzik geliştikçe birileri ne yapmamız gerektiğini daha çok bize söylemeye başladı. Bence insanların barış içinde yaşamasını sağlamak için müzik çok önemli. Yasakların yüzde doksanını kaldırırsak, o zaman insanlar barış ve sevgi içinde birbirleriyle yaşarlar. Ben, farklı kültürlerin bir potada erimesini sağlayan müzik üreterek, ciddi anlamda insanların birbirini daha çok sevmesine katkıda bulunduğumu düşünüyorum. İşte bu da benim müzik yapmamın temel sebebi. Mesela bunu Beirut adlı eserimde duyabilirsiniz: Geleneksel taksim ve giriş bölümü ve Led Zeppelin vari finali...

Bu kendine has, başarılı müzisyeni bir kez daha canlı dinlemek, Babylon'da sergileyeceği performansa tanık olmak, tüm jazz severler için çok keyifli ve ilginç bir tecrübe olacaktır eminim. Unutmayın, 11 Şubat, Babylon.

Ibrahim Maalouf

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İş Sanat yeni yıla dünya starlarıyla başlıyor

Luisa Sobral

Estrella Morente

Teresa Salgueiro

Klasik müzik ve dünya müziğinin en sevilen isimleri ile seçkin yerli sanatçıların buluşma noktası İş Sanat, Ocak ayı etkinlikleriyle yeni yıla dolu bir başlangıç yapıyor. İş Sanat, her ay olduğu gibi, ocak ayında da sanatseverlere içinde klasik müzik, jazz, hikâye dinletisi ve anma gecesi olan zengin içerikli bir program sunuyor.

Ocak ayında kemanın iki dev ismi Joshua Bell ve Shlomo Mintz, klasik müziğin önde gelen topluluklarından Academy of St Martin in The Fields ve Kammerorchester Basel ile dünya sahnelerinin en çok aranan genç solitlerinden Sol Gabetta ve Portekizli jazz yıldızı Luisa Sobral İstanbullu müzikseverler için sahne alacak. Türk Halk Müziğinin büyük ustası Neşet Ertaş'ın özel bir etkinlikle anılacağı Ocak etkinliklerinde modern Türk hikayeciliğin kurucularından Sabahattin Ali'nin hikâyeleri de yer alacak.

Luisa Sobral
24 Ocak 2014 20:00

Bir ses, gitar, kâğıt ve kalem... İşte **Luisa Sobral**'ın müzik evreninin mütevazı araçları. Portekizli şarkıcı son derece yumuşak, naif ve yansımalarla dolu içgüdüsel müziğinin meyvesi olan *The Cherry on My Cake* ile son yıllarda caz ve dünya müziği sahnelerinde adından sıkça bahsettirmeye başladı. 12 yaşında başlayan müzikal yolculuğunda Beatles'tan cazın ölümsüzleştirdiği eşsiz melodilere kadar farklı stil ve türden beslenen Sobral caz standartlarından, Brezilya müziğinden ve parlak yaratıcılığından süzülerek oluşturduğu sıcacık albümünün en güzel parçalarını İş Sanat'ta caz severler için seslendirecek. Sanatçı geçtiğimiz Nisan ayında ikinci albümü *There's a Flower in My Bedroom*'da Jamie Cullum ile de çalıştı.

Estrella Morente
06 Şubat 2014 20:00

Ünlü Flamenko efsanesi Enrique Morente'nin kızı **Estrella Morente**'nin başarısı çocukluğuna kadar uzanıyor. Etrafı Flamenko icracılarıyla sarılı bir ortamda yetişen Morente henüz 7 yaşında Flamenko gitar devi Sabicas ile ilk kaydını yaparak ailesinden gelen müzikal mirası ve Morente ismini Flamenko camiasında daha da yukarı taşıyacağının sinyallerini vermişti. 17 yaşında Madrit'te solist olarak çıktığı ilk konserinden beri alkışlarla karşılanan yanık sesli sanatçı babasının manevi liderliği ve yapımcılığını üstlendiği ilk albümü *Mi Cante y un Poema* ile muhteşem bir çıkış yaparak Bugün İspanya'nın en sevilen sanatçılardan biri olan ve Lenny Kravitz'in büyük bir hayranı olduğunu ifade ettiği "Esmer yıldız" aralarında Ondas ve Altın Mikrofon Ödülü'nün bulunduğu çok sayıda ödülün yanı sıra bir Latin Grammy ve iki Premio Amigo adaylığı buluyor.

Teresa Salgueiro
20 Mart 2014 20:00

Dünya müziği kuşağı bu ay kristal sesli şarkıcı **Teresa Salgueiro**'yu ağırlıyor. Wim Wenders'in Lizbon Hikayesi adlı sinema filmindeki rolüyle

Esperanza Spalding

dikkatleri üzerine çeken Salgueiro, José Carreras, Caetano Veloso, Angelo Branduardi gibi çeşitli sanatçılarla işbirliğinin meyvesi olan Obrigado'yu 2006 yılında piyasaya çıkardı. Diskografisine ertesi yıl bu kez Septeto de João Cristal ve Lusitânia Ensemble işbirliği ile farklı müzikal dünyalara ait iki albüm daha ekleyen Portekizli şarkıcı sadece şarkıların değil, sözlerinin de tamamen kendisine ait olduğu ilk solo albümü O Mistério'nun duygu yüklü şarkılarıyla İş Sanat'ta enfes bir Portekiz esintisi yaşatacak.

The Spring Quartet

Jack DeJohnette & Joe Lovano &
Esperanza Spalding & Leo Genovese
09 Nisan 2014 20:00

Jack DeJohnette (d)
Joe Lovano (s)
Esperanza Spalding (b)
Leo Genovese (p)

Gezegenin en saygı duyulan davulcuları arasında yer alan **Jack DeJohnette**, New York Times'ın "jazz müzik tarihindeki en büyük müzisyenlerden biri" diyerek övgüyle bahsettiği Grammy ödüllü saksofoncu **Joe Lovano** ve 2011'in en iyi çıkış yapan genç starı basçı, vokalist, besteci **Esperanza Spalding**... Sadece jazz'ın değil, modern müziğin coşkun tarihini araştıran herhangi biri kayıt, performans veya işbirliklerinde bu üç efsane ismin bağlantılı olmadığı önemli bir ismi bulmakta zorlanır. Arjantinli muhteşem piyanist **Leo Genovese**'nin de dahil olduğu DeJohnette, Lovano ve Spalding'in ortak yürüttükleri bu çok nesilli modern proje jazz dilini başlangıç noktasından geleceğine uzanan doğrusal bir çizgide ortaya koymasıyla muazzam bir gösteri niteliği taşıyor.

Joe Lovano

The Spring Quartet

Can İnandım
caninandim@gmail.com

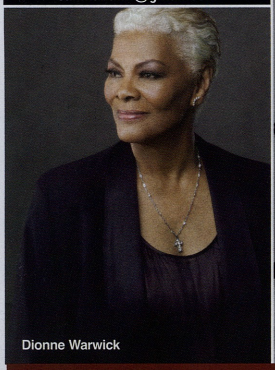

Dionne Warwick

Jaga Jazzist

İki 8 Şubatta, kısaca Norveç gecesi de diyebiliriz.

Jaga Jazzist ve ön grup olarak Stian Westerhus & Pale Horses Jaga Jazzist Norveçli 9 kişiden oluşan bu topluluk jazz'ı electronica,funk ve post rock ile beraber sentezleyen bir sound'a sahip. Grubun kurucularından trompetçi Matthias Eick ECM'den Skala ve The Door adında iki tane albüm yayınladı 2013'ün son haftalarında grubuyla Salon IKSV'de sahne aldı.

Gecenin kuşkusuz en büyük ismi 9 ilginç müzisyenden oluşan, tanımlanamayan müzik tarzlarıyla, jazz'dan elektronika'ya, postrock'tan afrobeat'e varan tınılarıyla ülkemize 2. defa konuk olacak Jaga Jazzist. Jaga'nın temelleri Lars ve Martin Horntveth tarafından bundan tam 19 yıl önce 1994 yılında Oslo'nun dışında yer alan Tonsberg adlı kasabada atılmıştır.

İlk albümleri "A Livingroom Hush" 2001 yılında yayınlayan Jaga albümün Norveç'te 15000 kopya satması üzerine bütün müzikseverlerin dikkatini çekti. Albüm, 2002'de BBC tarafından yılın jazz albümü olarak seçildi. Takip eden dönemde verdikleri birçok konserle müzikseverleri büyüleyen Jaga Jazzist, özgün tarzı ve yarattığı yankı ile kısa zamanda bağımsız ve alternatif müziğin en önemli plak şirketlerinden Ninja Tune'un dikkatini çekti. Jaga, ikinci albümü "The Stix"i Ninja Tune'dan çıkardı. Albümün prodüktörlüğünü, Röyksopp ve Kings of Convenience'in da stüdyosu olan "Duper Studio"sunun beyni Jørgen Træen üstlendi.

2005 yılında yayınlanan All I know is Tonight, Stardust Hotel ve Oslo Skyline gibi hitleri içinde barındıran What We Must ise grubun müzikalitesini post rock'a doğru yönlendirdi. Çoğu yayın organı tarafından grubun en radikal albümü olarak nitelendirilen What We Must sonrası grubun iki yeni elemanı Øystein Moen ve Stian Westerhus yeni albümün yazımı için İsveç ormanlarında bir eve çekilir. Ortaya çıkan yeni albüm "One Armed Bandit" rock tınılarından uzaklaşırken "Jaga Jazzist sound"una efsanevi Nijeryalı müzisyen Fela Kuti'nin afrobeat stilini entegre etmiştir.

Jaga geçtiğimiz Mayıs ayında ise müzikalitesini orkestra ile birleştirerek Britten Sinfonia ile kaydettiği canlı albümü yine Ninja Tune Records etiketiyle yayınlamıştır.
Gece'de Jaga Jazzist öncesi Norveç en yetenekli gitaristlerinden biri olarak tanınan Supersilent,Sidsel Endresen ile olan çalışmalarından tanıdığımız Stian Westerhus yeni grubu Pale Horses ile ortamı ısındıracak.

Jaga Jazzist
Mathias Eick (tp, b)
Marcus Forsgren (g)
Even Ormestad (b)
Andreas Mjøs (vib, g)
Lars Horntveth (s, clt, g)
Martin Horntveth (d)
Øystein Moen (keyb)
Erik Johannessen (tb, perc)
Line Horntveth (tuba)

Stian Westerhus & Pale Horses
Stian Westerhus kendisini Nils Petter Molvaer'in grubundan ve Supersilent ile yaptığı çalışmalardan tanıyoruz. Stian tarzı ve çalış stili bakımından electronika ve doğaçlamalarıyla tanınan bir isim. Hatta Norveç'te yeni Eivind Aarset olarak lanse ediliyor. Eivind'in electronique noire, connected dönemini ve son dönem Terje Rypdal'ı beğenenlerin kesinlikle kaçırmaması gereken bir isim.

Stian Westerhus & Pale Horses
Stian Westerhus (g)
Øystein Moen (keyb)
Erland Dahlen (d)

Dionne Warwick uzun bir aradan sonra tekrar 18 Şubat'da İstanbul, CRR'de...
Walk on by, Heartbreaker gibi hitlerin yaratıcısı, 5 Grammy ödüllü, toplamda 100 milyon albüm satışına sahip efsanevi şarkıcı uzun bir aradan sonra 18 Şubat akşamı CRR sahnesine konuk oluyor. Burt Bacharach ve Hal David gibi şarkı yazarlarıyla olan müzikal birlikteliklerinden tanıdığımız Marie Dionne Warwick 12 Aralık 1940 yılında doğmuştur. Ünlü şarkıcı Whitney Houston'ın kuzeni olan Warwick 1962-1998 yılları arasında inanılmaz bir başarı göstererek Billboard'un en iyi 100 listesinde 56 single ile yer almıştır. 60'larda New York'da Dinah Washington, Brook Benton, Chuk Jackson ve Solomon Burke gibi dönemin büyük sanatçılarının arkasında sanat hayatına başladı. 1962 senesinden itibaren "Don't Make Me Over" ile yaklaşık 60 hit çıkardı ve kıtalar arası bir ün kazandı.

1968'de "Do You Know The Way To San Jose" ile ilk Grammy'sini kazandı (Best Contemporary Female Vocal Performans) ve bu dalda ödül alan ilk Afro-Amerikan kadın sanatçı oldu.
"A House is Not A Home", "Alfie", "(theme from) The Valley Of The Dolls" ve "The April Fools Day" kayıtlarıyla 1968'de önde gelen klasik film müziği sanaçıları arasına girdi. Müzikteki başarısını beyaz perdeye taşımak isteyen Warwick "Slaves" ile ilk filmini yaptı.

1970'de tekrar "I'll Never Fall in Love Again" ile Grammy (Best Selling) kazanan sanatçı, 1974'de The Spinners'la yaptığı bir milyon satan düeti "Then Came You" ile liste başı oldu. Üç yıl sonra Isaac Hayes ile çıktığı dünya turnesi "A Man And A Woman" ile büyük başarı yakaladı. 2003'de sanat hayatının kırkıncı yılında kendisini en çok heyecanlandırdığını söylediği düet olan "My Friends and Me" çalışmasını yaptı. Sanatçının 2012 yılında 50. sanat yılını kutlama amacıyla çıkardığı Now albümü geçtiğimiz günlerde 2014 yılında verilecek en iyi geleneksel pop albümü dalında Grammy'e aday olarak gösterildi.

Müzikal anlamda çalışmalarıyla yakaladığı başarıların yanında sosyal sorumluluk alanında da büyük işler yapan sanatçı müziği AIDS'le savaşmak konusunda öncü oldu ve ABD Sağlık elçisi ve Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım elçisi oldu. Ayrıca sanatçı ABD'de okullarda okutulmak ve kütüphanelerde bulunmak üzere özellikle Afro-Amerikan tarihini içeren bir tarih kitabının yapımını üstlendi.

Gül Adıyaman
gul@tamirane.com

Tamirane Kemerburgaz'da!

Tamirane, şehirdeki önemli müzisyenlerin jazz tınılarını, şehrin biraz dışına Göktürk-Kemerburgaz'a yaymaya devam ediyor. Tamirane'de Ocak ayı boyunca cuma akşamları jazz var.

Tamirane, şehirdeki önemli müzisyenlerin jazz tınılarını, şehrin biraz dışına Göktürk-Kemerburgaz'a yaymaya devam ediyor. Tamirane'de Ocak ayı boyunca cuma akşamları jazz var.

Tahterevalli

Selen Gülün

Kaan Mete

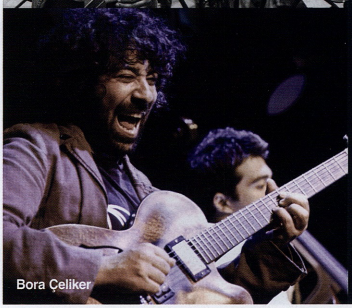
Bora Çeliker

Akın Eldes

10 Ocak 2014, Cuma
Kaan Mete Manounche Trio
Repertuvarında, Django Reinhardt, Miles Davis, Wes Montgomery ve özgün bestelere yer veren Manounche Trio, Tamirane sahnesinde. Solo gitarda ve kemanda Kaan Mete, ritim gitarda Hasan Volkan Kılıç ve bas gitarda Şentürk Öztaş.

17 Ocak 2014, Cuma
Tahterevalli
Gitar ve vokalde Bora Çeliker, tenor saksofonda Barış Ertürk, tahterevalliye binen iki çocuk gibi, ağırlık ve dengeyi korumak, ortak keyfi üst düzeyde tutmak için 2003 yılından bu yana birarada. İkilinin zaman içerisinde genişleyen yüzlerce parçalık jazz repertuvarlarını, kimi zaman rock, pop ve klasik seçkilerle harmanladıkları konserleri, maceralı yolculuklara benziyor.

24 Ocak 2014, Cuma
Akın Eldes 'Tek Başına'
Türkiye'nin önemli gitar virtüözü, rock ve jazz gitaristi Akın Eldes 'Tek Başına' adlı solo projesi ile ikince kez 'Tamirane'de Jazz'da. Kendine has gitar tonları ile duymak istediği sesleri ustaca şarkının içine yerleştirmesiyle bilinen müzisyen, gecede kendi bestelerinin yanı sıra sevdiği bestelere de yer verecek.

31 Ocak 2014, Cuma
Selen Gülün *Şarkılar* Solo
Çalışmalarıyla Downbeat, New York Times, ve Herald Tribune gibi dünyanın önde gelen yayınları tarafından haberleri yapılan Selen Gülün Tamirane'de. İkinci albümü *Sürprizler*,'de yer alan bestelerin tamamının Türkçe sözlü olması ve Trio formatında çalınmış olması Türk Jazz dünyasına yeni bir ivme kazandırmıştı. 2012'nin sonlarında değişken ve yeniliklerle dolu bir şarkı albümü olan *Başka*'yı kaydetti. 31 Ocak'ta Tamirane'deki solo performansında hem eski albümü Sürprizler'den hem de yeni albümünden şarkılarını çalıp söyleyecek.

Tamirane Göktürk
Belediye Cad. Kemerlife Çarşısı No:26/R
Göktürk-Kemerburgaz İstanbul, Türkiye
t: 0212 322 48 22

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

2014 Ocak AYI PROGRAMI

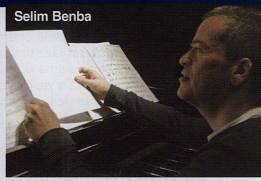
Selim Benba

Alper Sönmez

Sanem Kalfa & Önder Focan & Kağan Yıldız Trio

01 Ocak / Jan. 2014
Yinon Muallem (perc, vo)
Sanem Kalfa (vo)
Önder Focan (g)
Kağan Yıldız (b)

Selim Benba Group

02 Ocak / Jan. 2014
Tahsin Ünüvar (s)
Selim Benba (p)
Önder Focan (g)
Nezih Yeşilnil (b)
İzzet Hiçkalmaz (d)

VOCE

03 Ocak / Jan. 2014
Meltem Ünel (vo)
Melisa Kral (vo)
Emin Fındıkoğlu (p)
Derya Davulcu (b)
Monika Bulanda (d)

Dilek Sert Erdoğan "Goodfellas"

04 Ocak / Jan. 2014
Dilek Sert Erdoğan (vo)
Elvan Aracı (tb, p)
Önder Focan (g)
Caner Üstündağ (b)
Turgut Alp Bekoğlu (d)

Amy Kelliher

Okay Temiz - Oriental Wind

06 Ocak / Jan. 2014
Okay Temiz (perc)
Çağdaş Oruç (s)
Önder Focan (g)
Tom Temiz (keyb)
Ozan Musluoğlu (b)
Ahmet Özden (zurna)

Şirin Soysal Band

07 Ocak / Jan. 2014
Şirin Soysal (vo)
Adem Gülşen (p)
Baran Say (b)
Erdem Göymen (d)

Alp Ersönmez "Yazısız"

08 Ocak / Jan. 2014
Engin Recepoğulları (ts)
Genco Arı (p)
Alp Ersönmez (b)
Ediz Hafızoğlu (d)

Off Lines

09 Ocak / Jan. 2014
Guy Mintus (p), Yinon Muallem (perc, ud, vo), konuk sanatçı; Sinan Cem Eroğlu, (kaval).

Ayşe Gencer Band

Ayşe Gencer (vo)
İmer Demirer (tp)
Serkan Özyılmaz (p)
Erdal Akyol (b)
Deniz Dündar (d)

Istanbul Funk Unit

11 Ocak / Jan. 2014
Yahya Dai (s)
Anıl Şallıel (s)
Kerem Turhan (keyb)
Cenk Soyak (g)
Tunç Erkan (b)
İzzet Hiçkalmaz (d)

Yansımalar

13 Ocak / Jan. 2014
Şenol Filiz (ney)
Birol Yayla (tambur)
Cem Tuncer (g)
Erdal Akyol (b)

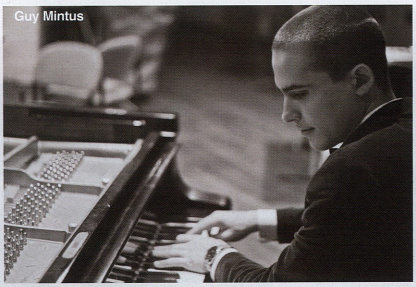

NELER OLACAK

PınarDuruk (cello)
Ediz Hafizoğlu (d, perc).

Deniz Taşar Quintet

14 Ocak / Jan. 2014
Deniz Taşar (vo)
Gürtuğ Gök (s)
Miraç Çelenk (p)
Şentürk Öztaş (b)
Veli Kırcıoğlu (d)

ODTU CAZ GECESİ - Şallıel Bros.

15 Ocak / Jan. 2014
Batu Şallıel (ts)
Anıl Şallıel (as)
Uraz Kıvaner Kıvaner (p)
Cem Tuncer (g)
Deniz Beydilli (b)
Alpdoğan Türeci (d)

Tausk & Ataman & Focan Trio

16 Ocak / Jan. 2014
Niels Tausk (tp)
Önder Focan (g)
Onur Ataman (g)

Luis Ernesto Gomez y LA DESCARGA Band

17 Ocak / Jan. 2014
Luis Ernesto Gomez (vo, tumba)
Gülseren Gomez (vo, perc)
Deniz Biber (vo)
Kerem Kırca (timbal)
Riccardo Marenghi (bongo)
Alper Kılıç (b)
Serj Mısır (p)
Sinan Keskin (as)
Barış Aslan (tp).

Sibel Köse Group

18 Ocak / Jan. 2014
Sibel Köse (vo)
Engin Recepoğulları (ts)
Kürşad Deniz (p)
Erdal Akyol (b)
Cem Aksel (d).

Ricardo Moyano & Kamil Erdem Duo

20 Ocak / Jan. 2014
Ricardo Moyano (g)
Kamil Erdem (b).

Amy Kalliher Band

21 Ocak / Jan. 2014
Amy Kelliher (vo)
Uraz Kıvaner (p)
Volkan Topakoğlu (b)
Ekin Cengizkan (d).

Volkan Polat Quartet

22 Ocak / Jan. 2014
Volkan Polat (g)
Engin Recepoğulları (ts)
Volkan Topakoğlu (b)
Ekin Cengizkan (d).

İstanbul Gençlik Caz Orkestrası Küçük Grubu Featuring Baki Duyarlar

23 Ocak / Jan. 2014
Baki Duyarlar (p)
Ekin Bilgin (b)
Berkan Titavel (d)
Tümer Uluçınar (g)
Ege Cengiz (tp)
Aykut Ayar (s)
Burak Dursun (tb)

İmer Demirer Quartet

24 Ocak / Jan. 2014
İmer Demirer (tp)
Serkan Özyılmaz (p, keyb)
Ozan Musluoğlu (b)
Ferit Odman (d)

Meltem Ege 6tet

25 Ocak / Jan. 2014
Meltem Ege (vo)
Şenova Ülker (tp)
Bulut Gülen (tb)
Önder Focan (g)
Ozan Musluoğlu (b)
Ekin Cengizkan (d)

Yavuz Akyazıcı Trio

27 Ocak / Jan. 2014
Yavuz Akyazıcı (g)
Volkan Hürsever (b)
Cengiz Baysal (d)

Bilal Karaman Trio

28 Ocak / Jan. 2014
Bilal Karaman (g)
Baran Say (b)
Derin Bayhan (d)

Dave Allen

29 Ocak / Jan. 2014
Dave Allen (g)
Kağan Yıldız (b)
Cem Aksel (d)

Nezih Yeşilnil Cinemascope feat. Önder Bali

30 Ocak / Jan. 2014
Önder Bali (p)
Gökçe Coşkun (keman)
Nezih Yeşilnil (b)
Veysel Çadır (d).

Başak Yavuz Band

31 Ocak / Jan. 2014
Başak Yavuz (vo)
Tamer Temel (ts)
Adem Gülşen (p)
Alper Yılmaz (b)
Erdem Göymen (d)

2014 Şubat AYI PROGRAMI

01 C.tesi Sat.
İpek Dinç Band
İpek Dinç (vo)
Yahya Dai (ts)
Önder Focan (g)
Ozan Musluoğlu (b)
Derin Bayhan (d).

03 P.tesi Mon.
Kerem Türkaydın Candid
Bulut Gülen (tb)
Adem Gülşen (p)
Kerem Türkaydın (g)
Erdal Akyol (b)
Cem Aksel (d)

04 Salı Tues.
Asena Akan Brazilian Jazz
Asena Akan (vo)
Şenova Ülker (tp)
Adem Gülşen (p)
Önder Focan (g)
Korhan Ogan (d)

05 Çarş. Wed.
Önder Focan Back to Bop
Bulut Gülen (tb)
Önder Focan (g)
Ozan Musluoğlu (b)
Ferit Odman (d).

06 Pers. Thur.
Ülkü Aybala Sunat
Ülkü Aybala Sunat (vo)
Duru Tuna (as)
Volkan Polat (g)
Volkan Topakoğlu (b)
Ekin Cengizkan (d)

07 Cuma Fri.
Dilek Sert Erdoğan Moments
Dilek Sert Erdoğan (vo)
Genco Arı (p)
Bora Çeliker (g)
Caner Üstündağ (b)
Turgut Alp Bekoğlu (d).

08 C.tesi Sat.
Sibel Köse Group
Sibel Köse (vo)
Engin Recepoğulları (ts)
Kürşad Deniz (p)
Erdal Akyol (b)
Cem Aksel (d)

10 P.tesi Mon.
Yansımalar
Şenol Filiz (ney)
Birol Yayla (tambur)
Cem Tuncer (g)
Erdal Akyol (b)
Pınar Duruk (cello)
Ediz Hafizoğlu (d, perc)

11 Salı Tues.
Triosome
Barış Büyükyıldırım (p)
Yaman Zencirci (b)
Olgun Açar (d)

12 Çarş. Wed.
ODTÜ CAZ GECESİ
Bora Çeliker (g)
Barış Ertürk (ts)
Serkan Emre Çiftçi (tp)
Bora Çeliker Salıncak,
Işık Üstündağ (tb)
Baran Say (b)
Olgun Açar (d).

13 Pers. Thur.
Kaan Mete
Kaan Mete (g), TBA
14 Cuma Fri.

Çağıl Kaya
Çağıl Kaya (vo)
Tamer Temel (s, flt)
Kürşat Deniz (p)
Kağan Yıldız (b)
Ferit Odman (d)

15 C.tesi Sat.
Ece Göksu Group
Ece Göksu (vo)
Engin Recepoğulları (ts)
Can Çankaya (p),
Kağan Yıldız (b)
Ferit Odman (d).

17 P.tesi Mon.
Eylül Biçer
Eylül Biçer (g)
Tamer Temel (ts)
Volkan Topakoğlu (b)
Cem Aksel (d)

18 Salı Tues.
Çağlayan Yıldız Group Sax
Engin Recepoğulları (s)
Tamer Temel (s)
Serhan Erkol (s)
Çağdaş Oruç (s)
Meriç Demirkol (s)
Çağlayan Yıldız (b)
Derin Bayhan (d)

19 Çarş. Wed.
Önder Focan & Kamil Erdem
Bulut Gülen (tb)
Önder Focan (g)
Kamil Erdem (b)
Ferit Odman (d)

20 Pers. Thur.
Tamer Temel
Tamer Temel (ts)
Dave Allen (g)
Serkan Özyılmaz (p)
Volkan Topakoğlu (b)
Cem Aksel (d).

21 Cuma Fri.
Luis Ernesto Gomez y
Luis Ernesto Gomez (vo, bongo)
Gülseren Gomez (vo, perc)
Riccardo LA DESCARGA Band,
Marenghi (bongo)
Deniz Biber (vo)
Serj Mısır (p)
Alper Kılıç (b)
Sinan Keskin (as)
Keily Requet (tp).

22 C.tesi Sat.
Meltem Ege 6tet
Mettem Ege (vo)
Şenova Ülker (tp)
Bulut Gülen (tb)
Önder Focan (g)
Ozan Musluoğlu (b)
Ekin Cengizkan (d)

24 P.tesi Mon.
Flapper Swing
Nevin Hetmanek (vo)
Siney Yılmaz (s)
Tomas Hetmanek (g)
Erhan Erbetger (g)
Volkan Topakoğlu (b).

25 Salı Tues.
Dave Allen Trio
Dave Allen (g)
Ozan Musluoğlu (b)
Cengiz Baysal (d)

26 Çarş. Wed.
Palmslag
Ali Murat Cengiz (p)
Esat Ekincioğlu (b)
Steve Altenberg (d).

27 Pers. Thur.
Ateş Tezer Trio
Uğur Güneş (p)
Volkan Hürsever (b)
Ateş Tezer (d)

28 Cuma Fri.
Sezgi Olgaç Band
Sezgi Olgaç (vo)
Adem Gülşen (p)
Emre Tankal (g)
Özgür Salcı (b)
Korhan Ogan (d).

Belemir Şen
belemir.sen@ankaracazfestivali.com

ANKARA JAZZ FESTİVALİ 17. YILINDA

Ankara Caz Derneği'nin düzenlediği Uluslararası Ankara Jazz Festivali, 16 yıldır olduğu gibi bu sene de yerli ve yabancı müzisyenlerin katılımıyla jazz severlere müzik ziyafeti yaşatacak.

Ankara Caz Derneği, kuruluşundan bu yana düzenlediği festivaller, konserler ve atölye çalışmaları ile Ankara'da jazz gündeminin nabzını tutmayı başlıca hedefleri arasında gösteren, bağımsız bir sivil toplum kuruluşudur. Dernek, yerli ve yabancı jazz müzisyenlerini Ankara seyircisiyle buluşturarak, başkentin kültür ve sanat ortamına evrensel bir boyut kazandırmaya çalışıyor.

Gönüllü birçok destekçisi bulunan Ankara Caz Derneği, aldığı üyelik aidatları ve festival bilet satışlarından elde edilen gelir ile jazz eğitimine katkıda bulunurken, üyeleri de Ankara Caz Derneği'nin konserlerinde öncelikli bilet hakkına sahip oluyorlar. Yurtdışında eğitim alma fırsatı bulabilmiş başarılı jazz müziği öğrencilerine Ankara Caz Derneği burs fonundan burs veriyor. Bu öğrencilerden biri olan Kemal Oksal şu an Amerika Birleşik Devletleri/Boston eyaletinde, Berklee College of Music'de yüksek lisans eğitimini devam ettirmekte. Okuldan aldığı başarı bursu ile Oksal, gelecek vaadediyor. Derneğin bir diğer bursiyeri olan Utar Artun ise İngiltere'de New England Conservatory'de yüksek lisans eğitimi alıyor. Genç yaşına rağmen birçok ödül sahibi olan Artun, Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuarı'nı da ikincilikle bitirmiş. *Berklee Contemporary Symphony Orchestra Composition Competition* tarafından "Onur Ödülü"ne layık görülmüş olan genç müzisyen, aynı zamanda Berklee Avrupa Bursu'nun da sahibi. *Barne&Noble* ödülü, *Arif Mardin* ödülü, *Brian Oliver Memorial* ödülünün de sahibi olan Artun, Ankara Caz Derneği'nin de desteği ile eğitim hayatına devam ediyor ve ülkemizi başarılarıyla onurlandırıyor.

Geçmiş Festivallere Erişim İmkanı

Ankara Jazz Festivali'ne ait www.ankaracazfestivali.com adresinde bu sene bir de arşiv oluşturulmuş. 16 yıldır yapılmış olan festivallerden görüntülere ve fotoğraflara ulaşabildiğimiz arşiv, Ankara Caz Derneği tarafından geliştirilmeye devam ediyor.

Köklü Festivallerden Biri; Uluslararası Ankara Jazz Festivali

Uluslararası Ankara Jazz Festivali kapsamında yüzlerce konsere imzasını atan Ankara Caz Derneği, bugüne kadar binlerce izleyiciye ulaştı. Türk Jazz Müziği'nin gelişimine büyük önem veren dernek, festival etkinliklerinin yarısını yerli jazz gruplarına ayırıyor ve bunu esasları arasında gösteriyor.

Festivalin izleyici kitlesi içinde jazz severler, üst düzey bürokratlar, işadamları, akademisyenler, yabancı misyon ve öğrenciler bulunuyor. Öğrencilerin katılımını kolaylaştırmak açısından bilet fiyatları oldukça düşük ücretlerle sunuluyor.

Ayrıca Ankara Jazz Festivali'nde her sene yeni gruplar ve projeler destekleniyor. Standart jazz'dan elektronik jazz'a, etnik projelerden kulüp performanslarına uzanan bir yelpazede jazz, festivalde yer alıyor ve izleyicilerin beğenisine sunuluyor.

Ankara Jazz Festivali'nin Kardeşi Venedik Jazz Festivali

Geçtiğimiz sene yapılan 16. Uluslararası Ankara Jazz Festivali önemli bir başarıya da imza atarak, Veneto Jazz tarafından her sene yaz aylarında düzenlenen Venedik Jazz Festivali ile kardeş festival oldu. Bu kapsamda Şubat ayında gerçekleştirilen 16. Uluslararası Ankara Jazz Festivali, İtalyan jazz'ının önemli isimlerinden Francesco Diodati ile grubu Neko'yu misafir etti.

Venedik'te yaz aylarında gerçekleştirilen festivalde ise ülkemizden Trio Mrio grubu ağırlandı. Sarp Maden (gitar), Çağlayan Yıldız (bas gitar), Volkan Öktem (davul)'den oluşan gruba, konuk sanatçı olarak, vokalde Şevval Sam eşlik etti. Grup, Venedikli izleyicilere unutulmaz anlar yaşattı. Festival kardeşliği, Türk müzisyenlerinin yurtdışında tanıtılması ve kültürel paylaşıma katkıda bulunması açısından, jazz severler ve sanatçılar tarafından oldukça önemli bir adım olarak görülüyor.

Festivalin 17'ncisi Yaz Başında Geliyor

Şubat-Mart aylarında düzenlenen Ankara Jazz Festivali, bu sene yerel seçimler nedeniyle Mayıs-Haziran aylarında gerçekleştirilecek. Uluslararası Ankara Jazz Festivali, her yıl olduğu gibi bu yıl da binlerce müziksevere ulaşarak Ankara'da renkli bir festivale imzasını atmayı hedefliyor.

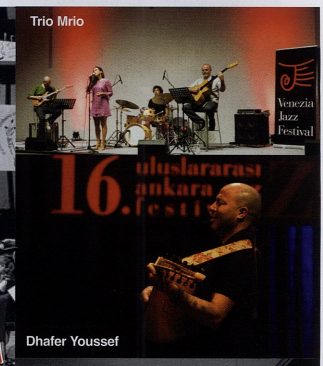

Dhafer Youssef

Her sene farklı bir temayla etkinliklerini gerçekleştiren Uluslararası Ankara Jazz Festivali, 2014 yılı festival temasını ise "Jazz ve Vokal" olarak belirledi.

Festival programı aylarca süren titiz bir çalışmayla oluşturuluyor. 2014 senesinde gerçekleşecek festivalde yer almak isteyen, yerli ve yabancı 100'ü aşkın sanatçı Ankara Jazz Derneği'ne başvuruda bulunmuş.

Ülkemizde faaliyet gösteren sanatsever kuruluşlar, üniversiteler, elçiliklerin katkıları ve etkinlik gelirleri ile ekonomik zorlukları aşmaya çalışan Ankara Jazz Derneği'nin sponsorları olmadan festivali gerçekleştirmesi mümkün değil.

Jazz vokalistlerinden oluşan güçlü bir programla bahar aylarında sokağa çıkmaya hazırlanan Ankara Jazz Festivali, dünya ve Türk jazz'ını temsilen koroları, a capella grupları, kadın ve erkek solistleri çeşitli orkestralarla izleme imkanını jazz severlere sunacak. Ankaralılar festival sayesinde baharı müzikle karşılayacak.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Bodrum'da yeni açılan Pannonica Jazz Bistro Lounge, dinleyicilerine müzik ziyafeti sunuyor.

Müzik direktörlüğünü, jazz müzisyeni Ali Perret'nin yürüttüğü Pannonica Jazz Bistro Lounge, konserlere devam ediyor.

12 Aralık günü Şenay Lambaoğlu ve Ali Perret performansı ile kapılarını açan Pannonica Jazz Bistro Lounge, ünlü jazz müzisyenlerini konuk etmeyi sürdürüyor. Pannonica Jazz,19, 20 ve 21 Aralık'ta piyanoda **Ali Perret** tenor saksofonda **Engin Recepoğulları**, 25 ve 26 Aralık günü gitarda **Neşet Ruacan** vokalde **Çağıl Kaya**, 27 ve 28 Aralık'ta vokalde **Ayşe Gencer**, trompetde **İmer Demirer**, piyanoda **Serkan Özyılmaz**, 29 Aralik'ta ise gitarda **Bora Çeliker** tenor saksofonda **Barış Ertürk'ü** ağırladı.

Yılbaşı gecesi ise jazz severler harika lezzetlerdeki yemekler tadılırken, sahnede **Bora Çeliker** ve **Barış Ertük** jazz standartları çaldı. Saat 24.00'e yaklaşırken ise groovy jazz-funk müziği ile **tobumusikizm DJ performansına** elektrik piyano ile **Ali Perret** eşlik etti.

Pannonica Jazz Ocak Ayı Performansları

Pannonica Jazz açıldığı günden bu yana jazz severlere kaliteli müzik sunmaya devam ediyor. Performanslar müzikseverlerin yoğun katılımıyla enerji dolu atmosferde gerçekleşiyor.

Pannonica Jazz 2,3 ve 4 Ocak'ta piyanoda **Nilüfer Verdi**, vokalde **Ferhat Öz**, 9, 10 ve 11 Ocak'ta piyanoda **Uğur Güneş**, kontrabasta **Volkan Hürsever**,16, 17 ve 18 Ocak'ta **"Anadolu'dan New York'a"** başlıklı ortak çalışmada piyanoda **Ali Perret** ile duduk sanatçısı **Suren Asatryan**, 23, 24 ve 25 Ocak'ta piyanoda **Ali Perret**, vokalde **Sibel Köse**, 30 Ocak'ta solo piyanoda **Tuluğ Tırpan**, 31 Ocak ve 1 Şubat günlerinde **"Sessiz Diyaloglar"** adlı çalışmada piyanoda **Tuluğ Tırpan** ve kontrabasta **Volkan Hürsever**'i ağırlıyor.

Dünya Prömiyeri

Erivanlı ünlü duduk sanatçısı **Suren Asatryan** ve **Ali Perret**'nin ortak projesi olan **"Anadolu'dan New York'a"** yine dünya prömiyerini Ocak ayında Pannonica Jazz'da gerçekleştirecek.

Pannonica Jazz'da Gelecek Program

Pannonica Jazz, önümüzdeki aylarda önemli jazz müzisyenlerini ağırlarken programında jazz ve funk müzik ağırlıklı DJ performansları da yer alacak.

Hakkında

60 kişilik kapasitesi ile Çarşamba - Cumartesi günleri 15.00-01.00 arası, Pazar günleri ise 15.00-22.00 saatleri arası hizmet veren Pannonica Jazz Bistro Lounge Pazartesi ve Salı günleri kapalı. Mutfağı İtalya, Almanya ve Amerika'da uzun yıllar çalışmış baş aşçı Cihan Bulgurcu ve ekibine emanet. **Adres:** Caferpaşa Cad. 45 B, Bodrum. **Rezervasyon:** 0252 313 0562

Daha fazla bilgi için:
www.pannonica.net
info@pannonica.net
pannonicajazz@gmail.com

twitter @pannonicajazz
facebook/Pannonica Jazz

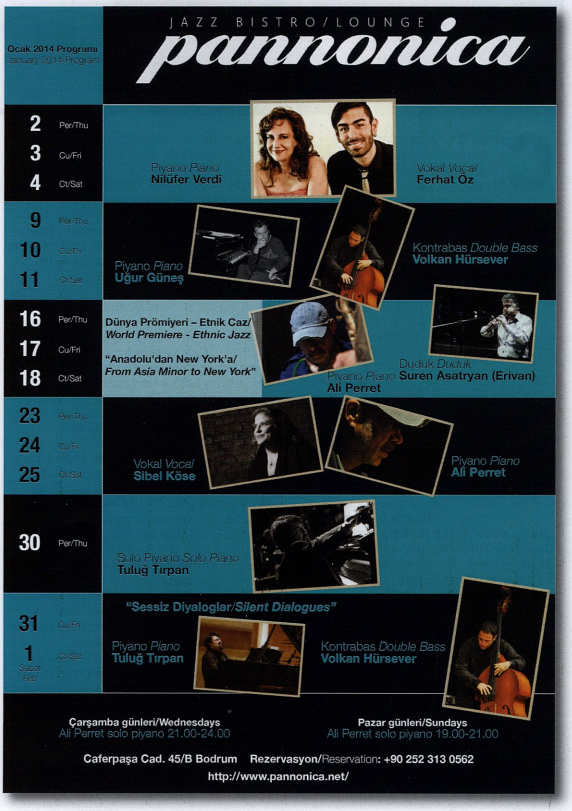

Gizem Kızmaz
kizmazgizem@gmail.com

Müzikte salt doğrular yok, siyah beyaz yok

Cengiz Baysal'la "Candy and Milkshake"ten sekiz yıl sonra çıkan üçüncü albümü **Baby Steps** vesilesiyle buluştuk.

"Evet gönder bir tane!" diyor ve müzikle tanışmasından başlıyoruz. Cengiz Baysal'ın müzikle tanışması flüt ve mandolin çalınan müzik derslerinin olduğu ilkokul yıllarına denk geliyor. Biraz flüt biraz mandolin çalmaktan fazla ilgisi olmadığını söylüyor ama ailesinde müziği çok seven ve dinleyen insanlar olduğunu belirtmeden de geçemiyor. AKM'de Cuma ve Cumartesileri gerçekleşen klasik müzik konserlerine ailecek giderlermiş. Onun çok etkisi olduğunu düşünüyor ama asıl enstrüman çalmakla ilgili ilk fikir Sarp Maden'den geliyor. **"Sarp Maden benim mahalle arkadaşım. O benden bir iki ay önce gitara başlamıştı".** Klasik **"Hadi grup kuralım!"** muhabbetinden sonra Cengiz Baysal'ın davul macerası da başlamış oluyor. **"Okulda bizden üst sınıfta davul çalan insanlar vardı. Özellikle Tufan Acuner adında bir davulcu vardı. Rock çalıyordu, Rainbow hayranıydı. Cozy Powell... Hani onlardan bir iki şey gördükten sonra enstrümana dokunuş zaten ilk aşk".** Etrafındaki iyi arkadaşlarının da müzik yapmak istemesiyle birlikte okul orkestrası şeklinde ilk adımlarını atıyorlar.

Davulda Cengiz, klavyede Alper Maral, gitarda Sarp Maden, basta Tekin Kut, daha çok kendi orijinal müziklerini çaldıkları Cast adında bir grup kuruyorlar. Bu grupla Milliyet'in müzik yarışmasında da hem kişisel hem grup olarak birkaç ödül topluyorlar. **"Alper Maral şimdi Yıldız Teknik'te müzikolog. O çok açık düşünceli biriydi. Biz o zamanlar Deep Purple, Rainbow dinlerken o Bartók, Hint müziği falan dinlerdi. Genç yaşta, bizim çevremizde çok popüler olmayan müzikleri de dinleme şansım oldu böylece".** Müziğe ve davula başlamasının yanında "ben bu işi yapacağım" dediği dönemin ne zaman olduğunu da merak ediyorum. Dönüm noktası üniversite zamanına denk geliyor. **"Çok keskin bir çizgi yok tabii ama en azından şöyle söyleyeyim, müzikten başka ne yapacağımı bilmiyordum".** "Üniversiteye bir kapağı atayım da sonra bir yolunu bulup müzikle ilgilenirim" mantığıyla düşündükten sonra Boğaziçi Üniversitesi tarih bölümüne giriyor. **"Bu arada Sarp da Boğaziçi'ne geldi. Biz aynı ilkokul aynı ortaokul sonra üniversitede de aynı yerdeydik. Orada müzik kulübü çok aktifti. Devamlı müzik çalıyorduk. Murat Ertel, Serdar Öztop, Teoman aklınıza kim gelirse herkes oradaydı... Ben de sabah akşam davul çalıyordum yani".** Bu sırada hazırlık okuyor tabii. Aynı yaşlarda ilk profesyonel işini de "efsanevi gitarcı" dediği Gür Akad'la yapıyor. **"Özellikle ortaokuldayken Gür Akad bizim idolümüzdü. Rock müziğinin en iyi temsilcisi... Hala da 80'ler rockını temsil eden gitarist Gür Akad'tır. Tabii harika bir şey 19 yaşında biri için Gür'le çıkıp konserler çalmak".** Hazırlıktan sonra müzikle ilgili ne yapabilirim diye araştırmaya başlıyor ve bir senelik sertifika programı olan Los Angeles Musicians Institute ile karşılaşıyor. Aile desteğini de alıyor arkasına. **"Evet o bir sene kırılma noktası diyebilirim. Yani üniversitede bölüme devam edeceğime dondurup müzik okumaya gittim, sonrası da geldi."**

Biyografisinde ailesinin plak koleksiyonu olduğunu okuduğum için küçüklükten duyduğu bu seslerden özellikle kulak kabarttığı bir şeyler hatırlayabilir mi merak edip soruyorum. **"Babam Nana Mouskouri çok severdi. Evde Cem Karaca çaldığını hatırlıyorum bir taraftan. Onun da çok kendine has bir sesi olduğu için yer etmiş aklımda".** Biraz daha düşündükten sonra **"Beatles!"** diyor. **"Hatta ben odamdayken içerde pikaptan sesinin geldiğini ve odamdan kalkıp gittiğimi hatırlıyorum".** Klasik müzik konserleri, Beatles, Cem Karaca diyince jazz müzikle ne zaman tanıştığı sorusu beliriyor akılda. **"Davul çalmaya, enstrümana çalışmaya, biraz da nereden geliyor bu diye sormaya da başlayınca insanın karşısına jazz çıkıyor. İlk önce ortaokulda rock müzik çaldığım için, çoğu kişinin olduğu gibi direk 30'lardan 40'lardan değil de işte Weather Report, John Mclaughlin gibi 70'ler fusion gruplarından yavaş yavaş geriye doğru gitmeye başladım. Ama ilk herhalde 16-17 yaşlarımda bol bol Weather Report, Mahavishnu dinliyordum. Sonra enstrümanla daha derin ilgilendikçe çıkış yolu yok, insan kendini jazz'ın içinde buluyor".** Son zamanlarda neler dinlediğini, müzik dinlemeye vakit kalıp kalmadığını

soruyorum. **"Oluyor oluyor. Avishai Cohen konserine gittim dün mesela. En son neler dinliyorum... Bu Deezer, Spotify gibi yerler çok hoşuma gidiyor. Turnelerde, otelde hep onlar açık. Joni Mitchell severim. Geçenlerde ona baktım, eskiden yaptıkları, yeni yaptıkları... O tip sitelerde sene sene albüm olduğu için analitik yaklaşmak da mümkün oluyor. Chris 'Daddy' Dave. Onun müziklerine bakıyorum..."**

Çalmaya devam ettiği projeleri konuşmaya başlıyoruz. Cengiz Baysal Group için **"Çok sıklıkla çalmıyoruz, en son geçen ay iki konser çaldık. Ama kayıttan evvel de çalıyorduk bu parçaları hazırlama mahiyetinde Mitanni'de."** diyor ve Mitanni'den bahsetmeye başlıyor: **"Jazz underground sahnesi Mitanni'de dönüyor. Herkes orijinal müziklerini oraya getiriyor. Artık öyle bir şey oluyor ki bütün orada çalan müzisyenler birbirinin bestelerini biliyor. Mesela ben Selen Gülün repertuarını biliyorum, Sarp Maden repertuarını biliyorum, Sarp benim repertuarımı biliyor. Yeni bir şey yazıldıysa da hemen notası geliyor, nasıl oluyor bu parça diye bakıyoruz. Orası aslında çok gizli kalmakla birlikte Türkiye'deki enstrümantal müziğin üretim mekanı".**

Duman'ın stüdyo müzisyenliğinden grup elemanlığına giden süreci soruyorum ve hepimizin bildiği gibi 2007'de Alen'in askere gitmesinden sonraki dönemde girdiğini söylüyor. **"Bir senelik bir süreç olur diye tahmin ediyordum ama maya tuttu".** Duman'da çalmasıyla ilgili "Jazz'dan sonra zevk alıyor mu? Ne hissettiriyor?" temalı önyargı içerikli meraka artık bir son verilmesi gerektiğini düşündüğümden soruyorum, **"O merak gitmez"** diyor ve bayağı gülüyoruz. **"...Bu iş de son bulmaz, buna alışmak lazım. Bu tip eleştiriler, yorumlar olacaktır. Her zaman da başımızın üstünde yeri var her türlü eleştirinin".** Sonra dönem analizi de yaparak bu işin aslına iniyor. Bunu yaparken, Drum 'n' Bass'te çıkan "Zamanı Taşımak" başlıklı yazısını okuduğumdan beri sormak istediğim stilistlik mevzusuna da giriyor. **"Bizim jenerasyonun davulcuları, özellikle hani 80'lerde yetişmiş davulcular, kime baksanız Volkan Öktem, Cem Aksel, Turgut Alp Bekoğlu... İnsan gençliğinde nasıl bir stile hakimse ondan etkileniyor. Bu işi öğrenirken kahramanlarımız da o dönemin kahramanları oluyor. O dönemin kahramanları Vinnie Colaiuta, Dave Weckl, Peter Erskine, Omar Hakim. Benim kahramanım Peter Erskine'di 80'lerde. Hala tuşesini duyunca bir kalbim atar!"**

"İlk enstrümanınızı öğrenirken sevdiğiniz bir müzisyen vardır. Bu davulcuların hepsi de all-around tabir ettiğimiz çok çeşit stil çalan müzisyenlerdi. Bu iyi midir kötü müdür bu da apayrı bir tartışma konusu ama o zamanlar öyleydi. Ve beklenti de oydu yetişmiş bir davulcudan her stili çalması beklenirdi. Bi de müziği sevmekle ilgili bir şey var. Ortaokulda müziğe Deep Purple, Rainbow ile girdiğim için hep rock müziğine karşı bi başlangıç var. Gönlümde yatan bir şey, rock çalmayı seviyorum. Jazz kariyeriyle tanındım, aslında enstrümanın doğası sebebiyle jazz'cı oldum, onu da çok seviyorum. Biraz şekerci dükkanındaki çocuk gibi ondan da bundan da."

"Benim öğrencilerimde aslında şöyle bir öngörüm vardı Bilgi Üniversitesi'nde hocalık yaparken. Gelecek, stilistlere ait diye düşünüyordum. Hatta jazz'ın da belli bir stilini çalanlara. En yakın örnek, dün Avishai Cohen'in müziğine bakarken... Jazz'ın belli bir stilini çalan bir müzisyen belli bir alanda artık mükemmel bir şekilde o müziği icra edecek, herkes böyle stillere dağılacak diye düşünüyordum. Böyle bir öngörüm vardı hala gerçek olmadı". Ferit Odman örneğini veriyorum. **"Evet. Aslında tabii onun avantajlarını da görüyoruz. Çok genç yaşında çok olgun bir müzisyen oldu Ferit. Stile hakimiyeti vesaire, çok iyi çalıyor".**

"...Ama yaratıcılık aşamasında şarkı yazarken beste yaparken çeşitli sepetlerden fikirler toparlayıp bir araya koyabilmek de bazen çok beklenmedik yerlere götürüyor müziği. Bunun da bir avantajı var. Yine iyi kötü demiyorum. Bu böyle. Ben de böyleyim. Bu tip müzikler çaldım. Rock çalmamı çok normal buluyorum ve çok zevk alıyorum bunu yaparken. Jazz çalmayı da aynı şekilde çok seviyorum. Stillere saygı duyuyorum. Hepsini çalarken o dil içinde kalmaya çalışıyorum". Hangisinde kendini daha iyi ifade edebildiğini düşünüyorsun diye soruyorum. **"Gelişme aşamasında. Duman'la 2007'de sahneye çıkışımla bugün 2013'de çaldığım davul arasında**

Teoman Cimit

büyük fark var. O dil devamlı gelişiyor. Valla ikisinde de bu dilleri nasıl kullanıyorum, o dinleyenlerin takdiri".

Çalmaktan en keyif aldığı projeyi merak ederken, tek bir cevap veremeyeceğini düşünüyorum ki düşündüğüm gibi de oluyor. Kerem Görsev, Ayşe Tütüncü, Selen Gülün, Demirhan Baylan, Oğuz Büyükberber gibi bir liste çıkıyor. **"Benim freelance hayatım çok hani stüdyo müzisyeni, 'o projeyi çal bu projeyi çal' gibi olmadı da daha çok hakikatten dahil olduğum projeler, parçası olduğum müzikler oldu".** Zaten Cengiz Baysal için en önemli şey de çaldığı insanlarla bir araya geldiğinde ortaya bir sound çıkması. **"Duman da tabii ki böyle bir şey".** diyor, **"Hatta şu anda dikkatimin büyük bir kısmı Duman üzerine toplanmış vaziyette. İkinci albümden sonra çıkmış bütün aranjmanlarda, partisyonlarda o sound'un da bir parçasıyım".**

Etkilendiği, beslendiği kişileri sorarken "Müzisyenlerle sınırlı düşünme" diye de ekliyorum. **"Geçenlerde bir Paul Auster kitabı okumuştum. İnsana dair ve insanı anlayan yazarlar etkiliyor beni. Paul Auster'da onu buldum. Müzisyenlerden Wayne Shorter... Geçen bir röportajını dinliyordum 'müziğinizi çıkarmaya çalışırken yaşadığınız zorlukların dışarı yansımasından korkmayın' gibi bir laf söyledi. Bu çok etkiledi beni. Çok dürüst, samimi buldum".** Wayne Shorter'ı yakalamışken, elinde istediği herkesi seçebilme şansı olsa nasıl bir grup oluştururdu diye merak ediyorum ama sorunun klişeliğine klasik kaçamak cevabı veriyor: **"Oluşturdum zaten",** şaka bir yana, bu cevabın arkasında daha önce üzerine düşünülmüş, çok hassas, doğru bir nokta var. **"Diyelim ben New York'a gittim, orada çalmaya başladım. Olur tabii ki belki bu starlardan biriyle de çalınmaya başlanır. Ama bu işin olma şekli, bir şehire gittiğinizde oranın bir sound'u var, bir sanat ortamı var, orada birtakım müzikler çalınıyor, herkes o müziklerin ne olduğunu çala çala daha derinden anlamaya başlıyor ve bir sound oluşuyor. Ne bileyim her Pazartesi burada Mitanni'de çalıyoruz, New York'ta Smalls'ta çalıyorlar".** Böyle ütopik düşünmeler gerektiren soruları sormak için fazla realist, mantıklı biri olduğunu fark ediyorum. Aşağı yukarı 10-13 senedir yaptığı şeyin burada Türkiye'de olduğunu söyledikten sonra ekliyor, **"Demin bahsettiğim insanlarla bir sound'umuz var, bir şey var... Onu geliştirmenin peşindeyim biraz daha".** Saygım bir kat daha artıyor.

Çalışma ve etüd rutinlerini sorduğumda, turneler, yolculukta geçen vakitler, hepsinin önünde ailesi ve 5 yaşındaki kızı olduğundan eskisi gibi günde 10-12 saat enstrümana kapanmanın imkansız olduğunu belirtiyor ama yine de kendi deyimiyle mevcutmuş. Fiziksel rutin yönünü bir kenara bırakırsak, bir de "müziği düşünmek" kısmı var tabii. **"... Enstrümanla ilgili yaratıcı bir şeyler yapıyorsunuz bazen. Orkestrasyonlar olsun, tonlamalarınız olsun, onları nasıl bir araya getirdiğiniz, müziğin içine nasıl oturttuğunuz... O da rutine bağlanacak bir şey değil, bazı günler insanın ilham kaynağı bol oluyor, o günler güzel günler. Bir de enstrümandan bağımsız müziği, daha çok kompozisyonu düşündüğünüz vakitler oluyor. Bu üçünün bileşimi gibi devam ediyor aslında".**

En sonunda albüm konusuna geliyoruz. "Candy and Milkshake"ten sonra sekiz yıl geçtiği için son albümdeki parçaların ortaya çıkış sürecini merak ediyorum. **"Aşağı yukarı 7-8 sene boyunca yılda 2-3 parça gibi. 'Can't Say P' yi geçen sene yazdım. En yeni parça o içlerindeki. Çok hızlı yazan biri değilim. Bir de Duman'a da çok fokuslandığım için oraya da yazıyorum. Tabii oradaki esas şarkı yazarı değilim ama 2009'daki albümden beri yelpazeye katılmak adına ben de sepetimde ne varsa provalara getiriyorum, eğer güzel bir enerji çıkarsa kullanıyoruz. Biraz tabii konsantrasyonum dağılmış vaziyette dolayısıyla albümlerin aralığı da uzuyor".**

Albümün ismi "Baby Steps" kızı Şelale'ye yazılmış bir parçaymış. **"İlham kaynağı Şelale".** diyor. Albümün kapağındaki de Şelale'nin ayak izleri. Resim eşinin yaptığı bir yağlı boyaymış. "Albüm biraz aile albümü gibi. Kızıma yazılmış iki şarkı var. 'Baby Steps' ve 'Ninni ve Kutlama'. Bir de eşime yazılmış bir parça var; Song for Cheryl. O çok eski 93'te yazdığım bir parçadır. Albümün ruhu biraz aile albümü olduğu için kapağını da en iyi eşim Cheryl'ın yapabileceğini düşündüm. Cheryl hobi olarak resim yapıyor ama ifadesinin çok güçlü olduğunu düşünüyorum. Kapaktan da çok mutluyum".

Albümün kadrosu, sound'un çok önemli bir parçası dediği Serkan Özyılmaz, bestelerin doğası sebebiyle kontrbas gerektiği için grubu fiks tutmayı tercih etse de ilk iki albümdeki İlker Özalp'in yerini alan Matt Hall, Mitanni'deki çalışmalardan sound'un bir parçası haline gelen Engin Recepoğulları, birlikte çalışması müthiş bir şey dediği nefesli aranjman gerektiğinde imdada yetişen İmer Demirer, geçen yıl çıkan "4" albümünde oluşan doğaçlama sound'dan gözleri parlayarak bahsettikten sonra **"Eğer müzik beni yansıtacaksa onun albümde mutlaka olması gerekiyordu"** dediği Oğuz Büyükberber ve olmazsa olmaz Sarp Maden'den oluşuyor. Bu sırada bir parantez açıyor: **"Bu projeyi ilk pişirmeye Kaş'ta başladık. Sarp Echo Bar'da yazları gidip iki üç ayını orada geçiriyordu. Orası da müzisyen fantezi kampı gibi bir şey. Gidiyorsunuz sabah dinleniliyor plajlı, denizli, öğleden sonra prova, akşam da çalma. Çok güzel bir rutin, bir haftada müzikler büyük yol katediyor. Üç yaz evvel başladık aslında. Yani bu mataryelin çoğu hazırdı. Kısık ateşte pişti diyorum bu albüm".** Sonra "keçi-çoban-kurt" problemine benzettiği Türkiye'de enstrümantal albüm yapma mevzusuna geliyor. Herkesin projeleri çok yoğun, bütçeler çok küçük. Ortak küme şurası şeklinde şemalar çizmeye bile başlamış

zamanlamalar aşamasında. Sarp'ın sadece müzikal anlamda değil lojistik anlamda da katkısının büyük olduğunu ekliyor. **"Sarp projenin silahşörü gibi. O keçi-çoban-kurt hikayesini çözmede de katkısı inanılmaz. Mitanni'de Sarp'ın günü mesela, 'Boşver Cengiz gel senin parçaları çalışalım' diyip beni çağırması, o provayı ayarlaması..."**

Ardından sekiz yıllık Bilgi müzik geçmişine getiriyorum konuyu. Yetiştirdikleri açısından buradaki jazz sahnesine kattıkları aşikar olduğu için bu tecrübenin bir eğitmen olarak ona kattıklarından bahsetmesini istiyorum. Bunu sorarken müzik eğitimi hakkındaki görüşlerini merak ediyorum aslında, tam da istediğim oluyor. **"Bu bir alışveriş. Müzik okullarında insan hocalardan öğrenir ama çevresinde yakın olduğu arkadaşlarından da öğrenir. Yani o bilgi akışını tutabilmek, bence işin sırrı bu".**

"Çeşitli yaklaşımlar var tabii. Daha otoriter, güven telkin eden, old school tabir edebileceğimiz öğretmenler var. Bir de daha öğretmenle öğrenci arasındaki duvarı inceltip hatta o duvarı kaldırıp biraz daha alışveriş mantığında öğreten hocalar var. Ben kendimi bu ikinci stile koyuyorum. Her konuda olmayabilir ama müzik için daha rahat. Bu bir sanat dalı olduğu için salt doğrular yok. Siyah beyaz yok. Bir şey yapıyorsunuz şöyle bir sonuç çıkıyor. En kesin olabilecek konularda bile. Mesela benim Los Angeles'taki hocam şu an tekniğini değiştirdi! En basiti, bageti nasıl tutacağınızın bile yüzde yüz doğrusu yok. Ne yaptığınızda ne sonuçlar çıkar, bununla ilgili tecrübeler var. Bu konuda ne kadar tecrübeliyseniz bunu aktarıyorsunuz". Bu şekilde devamlı eleştiriye, analitik düşünceye, yaratıcılığa açık bir ortam yaratmanın sağlıklı olduğunu düşünüyor ama old school stilin de gerekliliğini vurguluyor: **"Otoriter, konservatif hocalara da ihtiyacımız var. Conservatory, adı üstünde! Konservatuarlarda bir takım şeylerin korunması da gerekiyor. O hocalar bu işlevi yerine getiriyor".**

Son olarak üstünde çalışılan yeni bir projenin sinyalini alıyoruz: **"Gelecek yıl bir albüm kaydedersem bir duo olabilir".**

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Jazz'lı geçmiş zamanın hikayesi

Laf söyledim balkabağı, derdim ama bendenizin başladığı cümleleri Yavuz Akyazıcı öyle güzel tamamladı ki, balkabağı bir masal unsuru olarak kalakaldı. Yavuz ise bize kısa hikayelerinin kısacık hikayelerini anlattı.

"Short Stories"in açılışını "Rock" yapıyor. Sonra "SMS Flirt" geliyor. Flört eden taraflardan birini -ki bence asıl flörtöz olanı sax-, diğerini gitar temsil ediyorsa, SMS'ler duraksadığı zaman taraflarda oluşan gerginliği de sanırım trampet ve ziller simgeliyor. Sonra bütün enstrümanların katılımıyla ortak bir dil tutturulup konusuna eşdeğer bir hızla"SMS Flirt" sona eriyor...

SMS Flirt melodisi eski chat programlarında mesaj yolladığında duyulan melodiyle cevap geldiğinde çalan melodiyi birleştiren bir yapıya sahip. Bu yüzden de ismi böyle.

"Livar" balık kadar kaygan bir soprano saksofon parçası olarak başlayıp gitar-bas ve davulla bulunduğu kabın şeklini alıyor ve son bir dakikasında tekrar eklenen sax partileri fade out'la buharlaşıyor...

Livar aslında Arnavutköy'deki bir balık lokantası ismi. Burası eskiden üç sene öğrenci olduğum Kuleli Askeri Lisesi'ni tam karşıdan görüyor. Manzarasını ve yemeklerini çok seviyorum... Aslında şarkıda oldukça enteresan bir interplay var. Özellikle sonunda. Burada Volkan'ın çaldıkları da direkt olarak sohbete dahil oluyor.

Albümün en uzun parçası "First Contact". Haliyle her ilk temasın kendine has bir ezgisi var...

Ballad çalmayı ve yazmayı çok seviyorum. Ama hep aynı şeyi yapmamak için uzak durmaya da çalışıyorum. Bunu zamanında Miles Davis Keith Jarrett'a söylemiş ki, bence haklı. Bazı müzisyen arkadaşlarımsa bana sadece balladlardan oluşan bir albüm yapmamı öneriyorlar. Belki bir gün...

Uygun adım bir tango ritmi üstüne gelen gitar solosuyla önce ters köşeye yatıran "Mihrinnisa"...

Bu albümde çok değişik genre'lar jazz içinde yer almış oldu. Ama aslında önceden düşündüğüm için değil, hikayeler öyle gerektirdiği için. Hikayeyi anlatabilmek için tango'nun seksiliğini ve melodinin güzelliğini kullanmak istemiştim.

"Mihrinnisa" ile albümün fanfarlı kapanış parçası "Cambaz" arasındaki köprüyü minik "Stay" kuruyor. Aslında o kadar değil ama neden bu kadar bir solukta geliyor bu parça?

Yetmiyor bana güzel bir geri dönüş. Her şarkıyı bu tatta bırakabilsek keşke... Bıktırıyor lafından çok daha iyi olduğu kesin. Şaka bir yana, dinleyiciyi daha fazlasını ister durumda bırakmak benim hoşuma giden bir durum. Hatta teşekkürler diyeyim.

"Cambaz" ise oradan oraya koşturan bir karnaval işçisi olarak bir Yavuz Akyazıcı albümünü daha tadı damağımızda kalarak sonlandırıyor. Bu albümün ruhu biraz hoppa mı?

Çok eğlendiğim bir küçük hikaye bu. Çok iyi hissettiğim bir akşamdı. Hikayesi bende saklı kalsın ama eğlenceli yönü konusunda çok haklısın.

Kısa öykü okumayı sever misin, sever miydin, sevdin mi?

Aslında hayır. Jazz tarihi dışında çok da okuyan birisi de değilim itiraf etmek isterim. Ama jazzblog.yavuzakyazici.com adresinde jazz tarihi ve emprovizasyon hakkında bir blog yazıyorum. Jazz tarihi tarafını kısa hikayeler olarak işliyorum. Teknik olarak müzisyenlere jazz hakkında bilgi veren yazılarım da var burada.

Albümün arka ve ön kapakları bu müziğe dair neye tekabül ediyor?

Albüm tasarımını Nazlı Kaptan yaptı. İllüstrasyonlar ise Pelin Kırca'ya ait. Aslında bunları Pelin'e ve Nazlı'ya sormak gerekir ama bana kafamın içini gösteriyormuş gibi geldi. Bunu onlara da sormadım henüz. Çok farklı bir yaklaşımları olmuş da olabilir. Albümdeki hikayeleri kendime saklı tuttuğum için çok da done veremedim onlara. Fakat, kapak tasarımı herkes tarafından çok beğenildi. Hatta çoğu zaman bana peki müzik nasıldı sorusunu sordurttular.

Standartlar işine şimdilik ara mı verdik?

Hayır. Üzerinde çalışıyorum. 2014'ün ilk yarısında o da bitmiş olur.

Yavuz Akyazıcı

Teoman Cimit

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

'Durmaksızın' yola devam

Boyu uzun, kelamı kısa ve öz Sarp Maden'le Durmaksızın'ı konuştuk. Gerçekten de söyleyecek fazla bir şey yok. O her ne yaparsa bizler Durmaksızın takipte olacağız.

Bence, Ardından, Durgun Sular dedikten sonra Durmaksızın'la sence bir döngü mü tamamlandı yoksa hepsini özerk mi düşünelim?

İlk iki albümüm bence ve ardından farklı konseptlerde birbirinden bağımsız albümlerdi. Ama Durgun Sular ve Durmaksızın birbirinin devamı olan albümler. Son yıllarda sürekli çaldığım arkadaşlarım Engin Recepoğulları, Derin Bayhan, Matt Hall ve Serkan Özyılmaz ile yaptığımız müziği belgeleyen kayıtlar bunlar. Matt'in geçen kış Amerika'ya dönmesiyle bu döngü tamamlanmış gibi görünüyor.

"Durmaksızın" durmaksızın üreten bir müzisyenin hali pür melali mi?

Çok kasmıyorum aslında. hayatın akışının içinde yaptığım, paylaştığım şeyleri belgeliyorum. Hem eğleniyorum, hem de öğreniyorum bu süreçte. Yaptığımdan çok daha fazlasını da yapmam mümkün ama tembelim çok.

Engin, Matt, Derin yıllardır sağlam bir ruh ve tını birliği yakaladınız, bol bol çalıyorsunuz. Bu kez ekibe Serkan da katılmış. Bu kez aradığın nasıl bir sound'du? Nitekim lojisitk destek noktasında da iki piyanistin ismini zikretmişsin.

Aradığım şey sahnede canlı çalarken ortaya çıkan müziği stüdyoda yakalamaktı. Tabii stüdyo daha steril bir ortam ama iyi bir iş çıkardığımızı düşünüyorum. Serkan Özyılmaz en sevdiğim piyanistlerden birisi. Albümün kaydından önceki dönemde bizimle çalmaya başladı ve sahnede çok güzel bir müzik çıktı. Bunu kaydetmemek yazık olurdu. Grupta bir piyanistin olması gitarın müzik içindeki fonksiyonunu da değiştiren bir şey. Piyanistsiz gruplarda daha çok akor çalarken, bir piyanist olduğu zaman eşliği piyaniste bırakıp daha çok gruptaki bir nefesli saz gibi çalıyorum. Kayıt için ekipman yardımı yapan arkadaşlarım Çağrı Sertel ve Ercüment Orkut. İkisi de sık sık beraber çaldığım harika müzisyenler. Kayıt sürecinde bana çok yardımcı oldular sağolsunlar.

"Her zaman"da merak ettiğim şu, trafiği bozmadan içinden dört ayrı parça geçen bir parça yapmak nasıl mümkün oluyor?

Her zaman'ın melodisi yazılı, ama sololar bütün diğer parçalarda da olduğu gibi doğaçlama. Usta ve yaratıcı müzisyenlerle beraber çalınca tek bir parçanın içinden bir çok parça geçebiliyor.

Gelelim "Arka Taraf"a. Armonik yapısıyla birlikte sanki tematik olarak da sessizliğini bulduğun çok özel bir parça, hani "olgunluk dönemi" klişesi vardır ya, ilk temsillerinden biri olabilir, ne dersin?

İlk temsillerinden biri olmasa da evet. Bence bütün albümlerimde 'olgun' tınlayan, derin, anlamlı, duyarlı parçalar var. Bu da onlardan biri. Ballad çalmak zordur, az notayla çok şey ifade etmek zamanla gelişen bir yetenek. Gençlik yıllarıma göre daha iyi ballad çaldığımı düşünüyorum kırklı yaşlarımda.

Do ile re arasında ne oldu da bu albüme "Do Diyez" diye bir parça kondu?

Do diyez armoni mızıkasında askerlik yaparken yazdığım bir parça. Oradaki asker-müzisyen jargonunda do diyez yapmak birine iltifat etmek, pohpohlamak, hatta yalakalık yapmak anlamına gelen bir deyimdi. Yoksa parçanın içinde do diyez notası yok.

Ayın sekizindeki randevusuna on dördünde gelemeyeceğini söyleyen birine "Unutkanlık" hakkında neler söylemek istersin?

O parçaya niye Unutkanlık adını verdiğimi unuttum...

Latin Jazz meselesinden temelli vaz mı geçtin?

Bir sonra çıkacak olan albümüm Latin jazz tarzında. kaydettik bile. Yine 'Bence'de çalan arkadaşlarım Volkan Öktem, Eylem Pelit ve Genco Arı çalıyorlar. Ama çıkarmak için acele etmiyorum çünkü şu an Trio Mrio (Volkan Öktem, Çağlayan Yıldız) ve soyut boyut (Ediz Hafızoğlu, Engin Recepoğulları) albümleri var. Çok farklı müzik türleriyle ilgiliyim, ama albüm yaparken aradan seçmem gerekiyor birini.

Kapakta beş renk var? Her biri çalanlardan birini temsil ediyorsa hangisi kim?

Herkeste bütün renkler var bence ve daha da fazlası.

Albümün içine not düşmüşsün. Briken Aliu yapımı gitar kullanıyorsun. Bir müzisyen hangi nedenlerle bir enstrümanı tercih eder?

Her müzisyenin kendine göre nedenleri vardır herhalde, ama benim için önemli olan kriterler çalım konforu ve ton.

Peki ekipmanının vazgeçemediğin parçası?

Sesi başka hiçbir şeye benzemeyen eski SansAmp pedalım.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

Ercüment Gül İle İlk Albümü 'Aniden' Üzerine

Ercüment Gül genç bir jazz gitaristi, 1981 doğumlu, müziğe 5 yaşındayken piyano çalarak başlamış ve eline ilk defa 13 yaşında elektrogitar değmiş. Uzun yıllar eğitim almadan kendi keşfleriyle gitara bağlanıp, ileriki yıllarda müziği usta çırak ilişkisi ile öğrenmiş. Bu arada Yıldız Teknik Üniversitesinde Makina mühendisliği lisans ve yüksek lisansını bitirip ayrıca işletme yönetimi üzerine yüksek lisans yapmış. Pek alışılmış jazz gitaristi kalıplarına sığmayan bir müzisyen.

Geçtiğimiz günlerde Ercüment Gül ilk albümü olan '**Aniden**' ile Türk jazz dünyasına çıktı. Albüm **Kalan Müzik** tarafından yayınlandı. Albüm basın bülteninde şöyle tanıtılıyordu:

"Erkan Oğur ve Aydın Esen gibi dünyaca ünlü müzisyenlerle çalışmış olan Ercüment Gül, yenilikçi tarzı ve akıcı müzikal yaklaşımı ile dikkat çekiyor. Profesyonel hayatta makine yüksek mühendisi olarak iş hayatında görev alan Ercüment Gül'ün aniden çıkardığı bu albüm, gizli kalmış 20 yıllık müzikal geçmişi ile müzik çevrelerinin ilgisini çekeceğe benziyor.

Albümde kendisine ***Tolga Bedir***, ***Engin Recepoğulları***, ***Serdar Barçın***, ***Erhan Seçkin***, ***Semih Burcu*** *ve* ***Hami Ünlü*** *gibi yeni jenerasyonun önde gelen müzisyenleri eşlik ediyor. Enstrümantal müzikte, gerek sound olarak, gerekse tarz olarak iddialı bir çıkış beklenen Aniden albümünde; jazz, funk, r&b, rock, fusion ve hatta etnik tarzları içerisinde barındıran besteler mevcut. Jazz müziğini çok fazla dinlemeyen kimselerin dahi rahatlıkla sevebileceği, hatta dans edebileceği besteler yer almakta ve bunun müzikaliteden ödün verilmeden yapılmış olması çok şaşırtıcı görünüyor.*

"Prodüktörlüğünü Tolga Bedir'in yaptığı Aniden albümündeki tüm beste ve düzenlemeler Ercüment Gül'e aittir".

Ben Ercüment ile bir radyo programı vesilesiyle tanıştım ve konuştum. Son derece ilginç bir müzikal yolculuğu olduğunu da yakından gördüm.

Üniversite yıllarında Türk jazz dünyasının önemli jazz gitaristleri Emre Karabulut ve Sarp Maden'den gitar dersleri almış. O dönemde jazz, blues, funk, r&b, rock gibi tarzlarda çeşitli gruplarla çalmış. Ardından Erkan Oğur ile tesadüfen tanışınca müzikle olan ilişkisi derin ve uzun bir yola dönüşmüş. Uzun yıllar Erkan Oğur ile jazz gitar, perdesiz gitar, tasavvuf ve Türk müziği üzerine çalışmış. Müzik hayatına yön veren ikinci isim ise Aydın Esen olmuş, onunla da yine tesadüfi bir şekilde tanışmış ve kendisiyle modern müzik ve ileri jazz armonisi üzerine çalışmalar yapmış. Aydın Esen albümün kitapçığında şu yorumu yapmış;

"Ercüment Gül, çok yetenekli ve müzikal bir gitaristtir. Onu keşfetmek için bir şans verin ve sunduğu muhteşem sesleri yaşayın. Kesinlikle tavsiye ediyorum".

Konuşmamız sırasında onu basın bültenlerinin ve resmi özgeçmişlerin ötesinde tanıma fırsatı da buldum. Boğa burcu ve bekar olduğu, mühendis olarak da çalıştığı, üniversitenin son yılına kadar derslere pek ilgi göstermediği ancak o zaman gaza bastığı ve iyi derece ile mezun olduğu, yüksek lisans sınıfına birincilikle kabul edildiği o yazılarda yer almıyordu.

Ercüment Gül istediği müziği yapabilmek ve para kazanabilmek için müzik dışı bir meslekte çalıştığını ayrıca yaptığı işi de sevdiğini, devam ettirmek istediğini de özellikle benimle paylaştı.

Albüm 2013 yılının Şubat ayında kaydedilmiş ve Ercüment uzun zaman onu yayınlayacak bir müzik şirketi aramış, sonunda Kalan Müzik'ten Hasan Saltuk albümü yayınlamayı kabul etmiş ancak araya giren Gezi Parkı olayları ve geçtiğimiz yaz ayları yayın tarihini sonbahara sarkıtmış. Sohbetimiz sırasında çok değer verdiği hocası Erkan Oğur ile nasıl tanıştıklarının öyküsünü de anlattı.

Bir gün Beyoğlu'nda gitar lütiye Murat Sezen'in dükkanında onun yaptığı özel gitarlardan birisini deniyordum, meğer Erkan ağabey de orada imiş ve beni izliyormuş. Yıl sanırım 2000-2001 civarlarıydı. Ben fark edince heyecanlanıp durdum, o bana "devam et" dedi. Çalmayı bitirince bana "o sesler senden mi yoksa elindeki gitardan mı geliyor" diye sordu. Şaşırmış ve soruyu tam olarak anlamamıştım. Ben de ona "gitardan geliyor" dedim, o güldü ve "bence, sesler senden geliyor" dedi. Bana telefonunu verdi ve gitti. Şok geçirmiştim, tabi hemen aradım, görüşmek beraber çalışmak istediğimi söyledim. Ondan sonra müziğe olan yaklaşımım düzgün bir hobi seviyesinden gerçek bir derin tutkuya dönüştü. Erkan ağabey Jazz Cafe'de Bülent Ortaçgil ile çalardı ve ben her Çarşamba onları dinlemeye giderdim. O konserler benim konservatuar eğitimim oldu. Hala Erkan ağabey bana karşılıksız destek vermeye devam ediyor.

Aydın Esen hakkında ondan çok değişik bir perspektif öğrendim.

Bence Aydın Esen dünyanın en büyük piyanistlerinden birisidir, onu diğer jazz müzisyenlerinden ayıran ve daha değerli yapan unsurlardan biri jazz müziğinin içine çok doğal bir biçimde çağdaş müziği ve elektronik müziği katabilmesi ve Schonberg, Alban Berg ve John Cage gibi çağdaş bestecilerin müziklerindeki yaklaşımları müziğinin içinde rahatlıkla hissedebilmemizdir.

Albümdeki parçalardan **Zaman** Erkan Oğur'a, **Out** ise Aydın Esen'e ithaf edilmiş.

Diğer parçaların bazılarının öyküsünü de öğrenme fırsatım oldu. Albüme adını veren parça **Aniden** yaşamda güzel olan şeylerin planlı programlı olmaktan çok beklenmedik zamanlarda aniden olduğunu anlatıyor. Müzikte de bunun böyle olduğuna inanıyor. Planlı programlı, yazılı çizili müziklerden çok sahnede biranda olan, müzisyenlerinin enerji ve müzikal uyumundan doğan anlık müziklere değer veriyor. **İkiyüz** ise insanların birbirinden farklı değişik iki yüzü olduğunu esprili bir yöntemle anlatıyor. **Mavi Yeşil** benim düşündüğüm gibi ünlü Miles Davis klasiğine bir gönderme değil, daha çok jazz müziğindeki blues etkisiyle günümüzdeki durumlara bir gönderme. **Turkuaz** ise bir özel bir renk perspektifinden özel duyguları ifade ediyor. Radyo programında **Sen** adlı parçanın kime yazılmış olduğunu çok sordum ama çocuk ser verdi sır vermedi. **Yeniden** ise herhangi bir şeye yeniden başlamayı anlatıyor.

Bu albüm Ercüment'in deyimiyle bir gitar albümü değil bir grup albümü, müziğin enstrümandan ve kişisel egodan daha önemli olması gerektiğine inanıyor ve bu konuda batı jazz dünyasında en beğendiği jazz gitaristi olan Bill Frisell'in yaklaşımını örnek alıyor. Bir gitaristin albümü ona göre çoğu solonun gitar tarafından çalındığı bir müzik olmamalı. Besteler ve proje tabii ki ona ait olabilir ama bir müzikteki enstrümanlar eşit olmalı diyor. Bizim müzisyenlerimiz arasında en beğendiği gitaristler ise hocaları Erkan Oğur, Sarp Maden, Emre Karabulut, dünyada ise, Bill Frisell, Pat Martino, Robben Ford, Mike Stern, Scott Henderson gibi isimler. Türkiye'de insanların müzikte kendi stillerini yaratmaktan çok başkaları gibi çalmaya çalıştıklarını ve ne yazık ki müzik severlerin bunu daha çok beğendiklerini düşünüyor. Kendisinin kendi stilini geliştirme konusunda epey yol almasına rağmen henüz istediği noktada olmadığını ama hiç değilse hiç kimseyi taklit etmeme bilincinde olduğunu söyledi.

Halen albüm ile ilgili değişik konserler veriyor ve arkadaşları ile birlikte ikinci bir albüm için deyim yerindeyse beste biriktiriyor.

Albüm kapakçığında Ercüment değerli hocalarından başka ona her konuda destek olan annesi, babası ve ablasına, albümde onunla çalan arkadaşlarına, mix ve mastering'ler için Çağrı Singör'e, albüm kayıtları için Taner Karal'a, fotoğraflar için Umut Altun ve Gürsel Bektaş'a, kapak tasarımları için Yadigar Agar'a, muhteşem gitarlar için Murat Sezen'e ve Salim Özer'e teşekkür etmiş. Ayrıca diğer tüm dostlara ve bu albümü alan tüm müzik severlere sonsuz teşekkürler diyerek teşekkürlerini sonlandırmış.

Son söz ise şöyle söylenmiş: *Bu albüm; müzikle, paylaşma duygusuyla, samimiyet, naif bir sanat ve estetik anlayışıyla tüm hayatın değişebileceğine inananlara bir hediyedir.*

Ercüment Gül üzerine düşeni yaptı, albümünü bize hediye etti, şimdi sıra müzikseverlerde, bu albümü dinleyin ve keyfini çıkartın. Ercüment Gül hakkında yakın bir gelecekte daha nice ilginç güzel haberler duyacağız.

Eray Aytimur
erayaytimur@gmail.com

Şirin Soysal

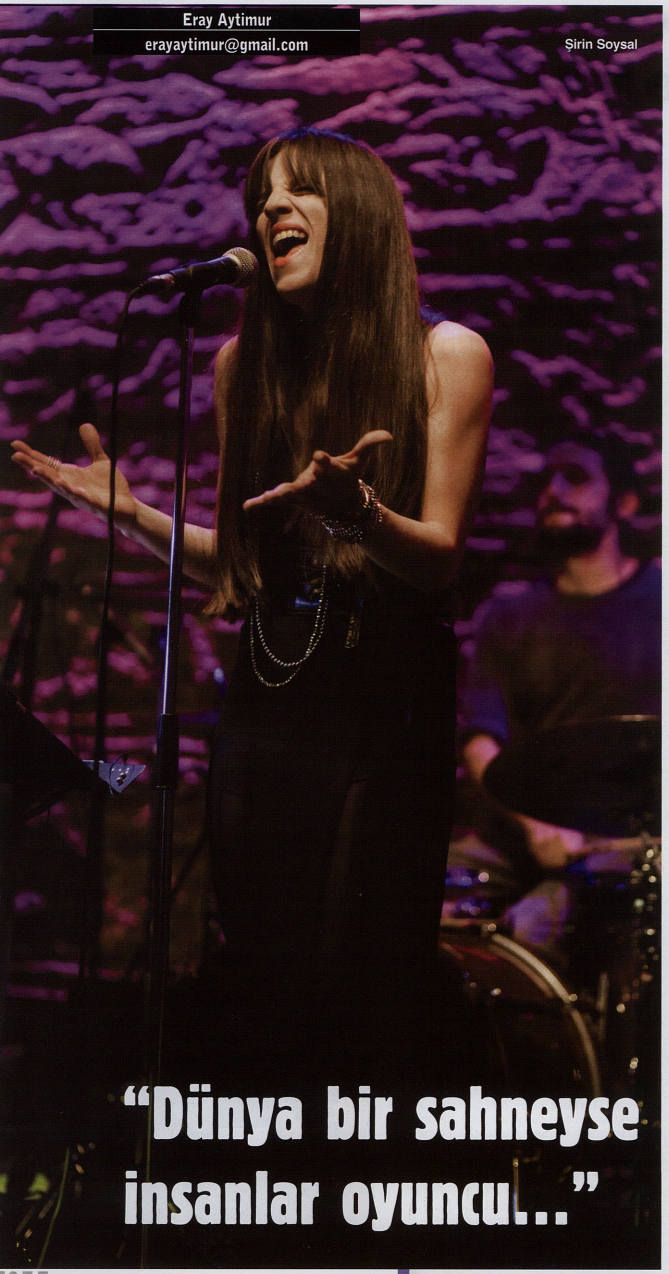

"Dünya bir sahneyse insanlar oyuncu..."

İlk albümü "Bir Şeyler Var" ile "Bu kızda bir şeyler var" dedirten Şirin Soysal'ın ikinci albümü 'Ziyaret' Ada Müzik etiketi ile raflardaki yerini aldı. Onbir parçadan oluşan 'Ziyaret'teki şarkıların söz ve bestelerinin dokuzu Soysal'a ait, ikisinin müziğiyse Şevket Akıncı ile ortak çalışma. Albüm Şevket Akıncı, Cansun Küçüktürk ve Şirin Soysal prodüktörlüğünde gerçekleşirken, düzenlemeler ise yine Akıncı ve Küçüktürk imzasını taşıyor. Albüme enstrümanları ve sesleri bir dolu isim renk kattı. Biz de Şirin Soysal ile 2011'de çıkardığı ilk albümü "Bir Şeyler Var" vesilesiyle koyulduğumuz tatlı sohbete "Ziyaret"inin güzelliği ile devam etme fırsatı bulduk.

Dilersen, "Bir Şeyler Var" sohbetimize bıraktığımız yerden devam edelim. O albüme sepya demiştik, "Ziyaret"te ise mevsim kışa dönmüş. Bulutlu, puslu bir mavilik duyuluyor.

Her iki albümün sende çağrıştırdığı renkleri seviyorum, fakat sanırım mavi karakterime daha yakın. Mavi rengiyle yüksek bir ilişkim var. Beşinci çakranın - yani ifade gücünün - rengi. Bu albümde ifadeye odaklandım...

Yine bir önceki sohbete referans olacak ama orada "Hayat bir kabaredir" cümlesinin izini sürüyorduk, Bob Fosse yâd ederek... "Ziyaret"te bambaşka bir ruh hali var. Artık "Bir Rüya İçin Ağıt" dolaylarında geziyoruz gibi. Esiriz ve öfkeliyiz. Hani "İyiler hep kazanır" diyoruz ama...

Albümün adını "Ziyaret" koymam, dünyada ziyaretçi olduğumuzu düşünmeme bağlı. Evet, dünya çok zor bir yer. Ölüm korkusuyla her türlü zulmün ve hainliğin esiri olduk tarih boyunca. Bir kaç senedir ölümün bitiş değil, başlangıç olduğuna inanıyorum. Beden ölür, ruh devam eder. Daha mantıklı bir şey var mı? Bu bilince sahip olunca korkular yavaş yavaş nötrleşiyor. Ve gel gör ki, insanlar kendi güçlerinin farkına varmaya başladılar. Uyanış çağındayız...

Parçaların hemen hepsinin bitişinde bir ters köşe var. Sözlerin bitmesi müziğin bittiği anlamına gelmiyor vurgusunu yaparcasına uğuldayan gitarlar, uzakta uçuşan bir vokal bir anda trip-hop atmosferi yaratmış.

Tamamen kendiliğinden oldu. Şevket Akıncı ve Cansun Küçüktürk besteler içerisinde küçük küçük motifler yazdılar. Şahsen vokalli albümlerde vokalin zaman zaman kaybolup tekrar girmesini çok etkileyici bulurum.

Geçen albümde Şevket ve Cansun'un groovelar bularak değil melodileri baz alarak düzenleme yaptıklarını söylemiştin. Peki sözün bu kadar önemli olduğu bir albümde melodinin geriye düştüğü noktalar oldu mu?

Bence ikisi birbirini tamamlamıyorsa şarkı olmamış demektir. Bende genelde önce melodi gelir, sonra sözler dökülür.

Lhasa de Sela iyi şarkıyı bir kayığa benzetmiş. Hikayesini taşıyabiliyorsa iyi şarkıdır der. Bence harika bir benzetme.

Adlı adınca söylemek ister misin bilmiyorum ama bu albüm Gezi Parkı'na bir ithaf yanı taşıyor mu? Hani bütün sayfalar ağaç gövdelerinin dokularıyla görselleşmiş, sen bir kovukta vs.?

Tabii ki... Biz kayıtlara Gezi olayları hala devam ediyorken başladık, Haziranda. Öncesinde yazılmış olsa da, "İyiler Hep Kazanır" albümün Gezi parçası oldu. O çok özel zamanda albümü yapmak çok tuhaf ve güzeldi. "Siyah Zürafa'da" Attila İlhan'ın ruhuna Gezi'yi anlatmak istedim... O şarkının hikayesi de tuhaf. Attila İlhan'ın "Baki'ye Gazel" adlı bir şiiri var. Bir şairin hayran olduğu şaire gazel yazması çok etkileyici, harika bir şiir. Okuduğumda vuruldum ve besteledim. "Siyah Zürafa'nın melodisi o şiiri okurken çıktı. Baki'ye seslenen Attila İlhan'a seslendim ve bu sesleniş Gezi'ye denk geldi. Şimdi Vedat (Özdemiroğlu) hatırlattı, Attila İlhan hergün düzenli olarak aynı saatte Divan Oteli'nin kafe'sine gelip çalışırmış...

Türkçe sözlü jazz üretimi henüz hâlâ bıçak sırtı bir alanken oldukça "tekinsiz" sözcük ve cümlelerle sınırları zorlamışsın. Dilin büyüsüne kaptırıp müzikalite, tonlama, tempo gibi kavramlardan uzaklaştığın olur mu?

Yok, hiç uzaklaştığımı hissetmiyorum. Şarkı olmak istemeyen şiirler kendilerini zaten belli ediyor. "Bağışlıyorum"da farklı bir şey denedim bu sefer. Sözleri konuşma diliyle yazdım, haliyle melodik yapı da değişti...

Şarkılarını senden başka kimsenin söyleyemeyeceği ihtimali sana ne hissettirir? Kabul edelim ki, imrenilse de pek mümkün olmayacak.

Aynı şeyi Fiona Apple parçaları için düşünürdüm. Öyle bir söz-müzik ilişkisi var ki, zor! Bakınız "Fast As You Can" veya "Not About Love". Fakat hırs yapıp Fiona'yı cover'ladım, kafayı koyunca yapıyorsun. Benim şarkılar için de bu geçerlidir umarım... Çok isterim başka sesler tarafından yorumlansınlar.

"A Day In the Afterlife" bir çok kız çocuğu gibi babasına aşık ve onu her geçen gün daha çok özleyen benim de parçam oldu. Babası-Şirin ve müzik nasıl bir üçgen?

Babamı etkilemek zordu, daha doğrusu etkilendiğini çok belli etmezdi. Her şarkıcı küçükken habire şarkı söyler, sesini tecrübe eder. Hatırlıyorum, bir gün gene öyle söylüyordum, evde babam var ve sırf onun ilgisini çekmek için söylüyorum. Onayını almak istiyordum. Ve sonunda geldi o onay; çok kalpten bir şekilde bana "Ne güzel söyledin" demesi, ilk ödülümdür. Daha sonra, hayatımın ilk konser çiçeğini göndermişti kulise. Lisedeydim ve ne yapacağımı şaşırdım, o çiçeği almak tuhaf bir sorumluluktu, olgunluktu. Düşününce gözlerim doluyor. Babasını kaybetmiş olan tüm kızlara adıyorum o şarkıyı...

"Kara Kabare" de enteresan parça. Futuristik yanıyla ürkütüp pastoral yanıyla sağaltıyor. Bir coğrafya adres göstermiyor ama belki İskoçya, belki Artvin ya da Bergama. "Memleket nere" sorusu sana ne hissettiriyor? Buna bağlı olarak senin müziğine bir memleket arayışın var mı?

Var. Kurt Weill'in "Youkali" diye bir parçası vardır. Bir ütopyadan bahseder. Fakat şarkıda, bunun ne yazık ki sadece bir hayal olduğunu, öyle bir yer olmadığını söyler. Ben müziğimin ülkesini "Youkali" olarak hayal ediyorum. Ve evet, hayallerin gerçek olma ihtimaliyle uyanıyorum her güne...

"In the Beginning" bir önceki albümde sana atfedilen "Dişi Tom Waits" ifadesini bıraktığımız yerden başlıyor gibi.

Ne kadar onur verici, ne kadar gururlandırıcı! Tom Waits kadar kendine has karizması olan çok az insan olsa gerek. Büyük ilham kaynağım ve hep öyle olacak.

"In The Beginning"te de bir Tom Waits klasiği olan "Russian Dance"e has muziplik ve hırçınlık var.

Varoluşa, 'iyi' ve 'kötü'ye, yaşama ve ölüme mizahı bir bakış. Hayatı bir oyun gibi görmek. Dünya sahneyse, insanlar oyuncu. E 'iyi' ve 'kötü' olmadan drama olmaz. Kötü olmadan iyi galip gelemez, karanlık olmadan ışığın farkına varamayız. Shakespeare haybeye yazmamıştır herhalde o monoloğu; o bir felsefe. Ben buraya bir şeyler öğrenmeye geldim, bunu biliyorum. Yoksa niye geleyim ki? Koskoca evrende niçin dünyayı seçeyim? Reenkarnasyona inandığım buradan anlaşılmıştır. Zamanın ötesine bakabildiğimiz zaman hayatı daha hafife alabiliriz. Ve 'hafife almak', genel bakışın aksine, bence iyi birşey. Hafiflemek demek çünkü. Şarkı bu hislerle yazıldı...

Bu albüm neden dört ayrı stüdyoda kaydoldu?

Ada Stüdyo'da işin çoğunu kaydettik, piyano için Müzikevi'ne, vibrafon için MİAM'a gittik. Piyano ve vokalleri aynı anda canlı kaydettik, yeni ve güzel bir deneyim oldu benim için. Deneyevinde davulları kaydetmiştik zaten demo için. Onları kullanmaya karar verdik çünkü çok iyiler. Hepsinden de çok memnun kaldık. Şaka maka, albümde yirmi dört şahane müzisyen çaldı! Hepsine selam ederim.

Bu şimdi jazz mı diyene ne dersin?

Art-Rock diyorum. 60'larda İngiltere'de doğan, Rock müziğinin bir alt birimi. Klasik, avant-garde ve jazz müziğinden

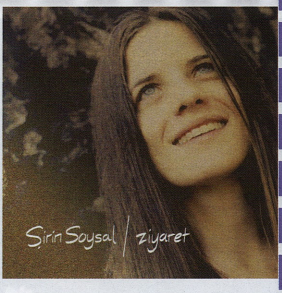

etkilenen, edebiyat ve şiirden beslenen, zaman zaman siyasi çıkışları olan bir tarz. Bazı parçalar 'Art-Pop'a kayıyor, bir iki tanesine jazz diyebiliriz. Sınıflandırmamak en güzeli ama mümkün değil, tanımlamak gerekiyor illa ki...

Bu albümün ilk notasının çıkışından müzik markete girinceye kadar geçen süre zarfında en çok ne okudun ve dinledin?

Ennio Morricone! Şevket ve Cansun gibi iki şövalye var yanımda, onların da benim gibi Morricone hayranı olmasını neye borçluyum acaba... ECM'in yeni serisine sardım, özellikle Iva Bittova adlı harika müzisyene. PJ Harvey, Lhasa de Sela, Fiona Apple kraliçelerim. Okumaya gelince, Victor Hugo'nun *Notre-Dam'in Kamburu*'ndan sonra Engin Ergönültaş'ın şaheseri *Minare Gölgesi*'ni okudum. Türk edebiyatına yeni yeni giriş yapıyorum ve Ergönültaş şimdiden kalbimi fethedenlerden... Şu anda *İnce Memed*'i okuyorum Yaşar Kemal'den. Nasıl yani hiç okumadın mı diyeceksin... Okumadım, iyi ki de okumamışım, 33'ümde bunu tatmak ayrı bir haz...

Kartonette Karga'daki bir performansında çekilmiş bir kare var. Canlı söylemek, sahnede olmak seninki gibi bol devinimli parçalarda müzisyeni nasıl etkiler?

Kaygılanmaya başladığın an yanarsın. Düşünmeyeceksin, sadece olacaksın. Orada, kendini tamamen müziğe vererek, diğer müzisyenlerin enerjisine uyumlanarak, dinleyiciyle o büyülü bağı kuracaksın. Konserlerde herşey oluyor zaten, sahneyle ilgili tüm korkuların bir ara, bir yerde vuku buluyor. Sonra rahatlıyorsun, oldu da n'oldu, geçti gitti işte diyorsun. Gencebay'ın "Hatasız kul olmaz" sözü çok sevdiğim sözdür.

Şimdi ne olacak?

Bu sene yurt dışında üç konser verdik. Washington'da Ertegün Jazz Serisi'nde, sonra New York Nublu'da, bir de Münih'te "Çay & Brezn" festivalinde. Fakat yurt içinde İstanbul dışında henüz turlayamadık. Umarım bu albümle birlikte yurdun birçok köşesine gideriz, paylaşırız. Konserlerimiz bol olsun, bereketli olsun, dileğim bu...

Ezgi Ayçe Kızıldere
ezgi@genccazcilar.org

Ceren Dülgar
cerenx3dulgar@gmail.com

Billie Holiday Müzikali için İstanbul'a gelen Viktor Lazlo ile mini sohbetimiz...

Seda Özgüven

Sahne adınız olan "Viktor Lazlo" karakteri ile "Billie Holiday" karakteri arasında benzerlikler var mı?

Aslında tamamen şans eseri fark ettiğim bir detay bu, Billie Holiday sahne adı olarak bir erkek ismi seçmişti. Kendisine "Eleanora" denilmesini istemiyordu. Ben de sahne adı olarak bir erkek ismi olan "Victor"u seçtim. Bu tamamen bir rastlantı. Böyle detaylar hep proje esnasında çalışırken ya da röportaj verirken ortaya çıkıyor. Bana her zaman soruyorlar "Neden Billie Holiday?" cevap vermeme gerek kalmıyor çünkü benzerlikleri kendileri fark edip ilişkilendiriyorlar.

Peki neden Billie Holiday? Aşk teması en yoğun vokallerden biri olduğu için mi?

Billie Holiday hayatını şarkılara döken bir kadın. Benim ilgimi çeken de oydu. Söyledikleri, ifadeleri hep doğduğundan beri yaşadıklarıyla ilişkili ve bu doğrultuda seneler geçtikçe sesi de değişmiş. Hayatın ona getirdikleri ve onun kendi hayat biçimi bu değişimlere sebep olmuş. Billie Holiday hiçbir zaman mağdur değildi. Eğer mağdur olarak sayılabileceği bir konu varsa o da yaşadığı dönemin zihniyeti ile alakalı çünkü o dönemde biliyorsunuz ki ırkçılık ve ayrımcılık vardı. O siyahi bir şarkıcıydı ve dönemin şartları zordu. Bunlar hep onu seçmeme sebep olan şeyler. Küçüklüğümden beri onda beni hep kendine çeken hem de kendinden uzaklaştıran bir aura hissettim. O bir koku gibiydi benim için, tehlikeyi anımsatıyordu.

Çok merak ediyorum kendi gözünüzden Billie Holiday mi, yoksa gerçek hayattaki karakterini mi yansıtıyorsunuz? Bunun ayrımını yapmak çok zor, bu konuda nasıl bir canlandırma yaptığınızı düşünüyorsunuz?

Aslında ikisi de diyebiliriz. Tabii ki ben bu süreçte sesimi değiştirmedim, bir anda onu taklit etmeye başlayacak halim yok. Hep kendime daha yakın olan parçaları derledim. Ben müzikali Billie Holiday'in otobiyografisinden yola çıkarak yazdım. Kendisi hakkında çok yalan da söylemiş ama tabii ki gerçek olan şeyler var ve bu onun karakterini tasarlamanızda yardımcı oluyor. Çok acı var, çok dert var ama bunlardan öte sürekli gülen, hayattan zevk almaya çalışan ve böyle bilinmek, böyle anılmak, böyle hatırlanmak isteyen bir kadın görüyoruz. O hep neşeli, kontrollü, güçlü gözükmek istemiş. Billie hem heteroseksüel hem de homoseksüeldi. Homoseksüel ilişkilerinde erkek oydu. Dediğim gibi o hiçbir zaman mağdur olmadı. Bu konuda ısrarcıyım çünkü 1970'lerde Diana Ross'un canlandırmasında mağdur bir Billie Holiday görüyoruz ve bu doğruyu yansıtmıyor.

Seda Özgüven

Billie Holiday'le ilgili bir sürü film çekildi, siz de Billie'yi bir filmde canlandırmayı düşünmez misiniz?

Benim kendisiyle ilgili kurgu bir romanım var. Hayatının son dönemlerinde geçiyor. Bu romanı filme çevirmeyi çok istiyorum. Filmde Billie Holiday'i canlandırmayı da çok isterim tabii, hem yaş olarak da şu an çok uygun.

Yazdığınız kitap ve müzikal birbirine senkron gidiyor mu?

Olaylar tam olarak şu sırayla gelişti; ben müzikali yazdım, daha sonra bir albüm kaydımız oldu, sonra müzikal sahnelendi, 3 senedir de devam ediyor. İlk senenin sonunda yayımcım beni aradı ve "Billie Holiday hakkında bir roman yazmayı düşünmez misin?" diye sordu. Ben de ona düşünmediğimi, öyle yaz dediklerinde yazacak biri olmadığımı söyledim. Ama denemeye değer diye düşündüm. Oturdum, akışına bıraktım ve o hikaye bana geldi. Müzikalle kesinlikle bir alakası yok. Aralarındaki tek benzerlik şu olabilir ikisinde de Billie Holiday hakkında yaptığım kişisel yorumlar; kendi gözlemlerim ve anlatımlarım var. Tabii bu müzikalde bu gerçekten benim ağzımdan, kitapta ise ben olmadığım için başkasının gözündenmiş gibi.

Sanal düet fikri çok güzel... Neden akıllara ilk Ray Charles'ı getiren "Georgia On My Mind?"

Ben şarkıları onun hayatını en iyi şekilde yansıtacak biçimde seçmeye çalıştım. Georgia on My Mind da çok eski, kölelik döneminden kalmış bir şarkı. O günleri daha iyi anlayabilmek için biraz dönemin zihniyetine girmek gerekiyor. O zamanın şarkıcıları bu gerçeklerle hep yüzleşmiş. Ray Charles seneler sonra gelmiş olsa da aslında onun da bu gibi sebeplerden dolayı Billie Holiday ile benzer yanları var. Alkol, uyuşturucu... Aynı yolu sürümüşler çünkü o dönem siyahiler için zordu ve ben de bir siyahi olarak bunu onlarda hissedebildim.

Ufukta yeni projeler var mı?

Bir sürü proje var! İlk hedefim şarkıcılığımın 30. yılını kutlamak. Tam 30 sene olacak.

Son olarak bu projenin line-upı, dizaynı, provaları nasıl bir hazırlık sürecinden geçti, nasıl gelişti?

İlk olarak çok yoğun bir araştırma süreci var. Otobiyografi, biyografi ne varsa hepsini okudum. Billie Holiday hakkında öğrenebileceğim tüm bilgilere ulaşmaya çalıştım. Daha sonra şarkıları seçtim. Bu en zor kısımlardan biriydi çünkü parçaların tanıdık, bilindik olması, hit olması çok önemliydi. Parçaların hepsi Billie Holiday ile ilgili olmak zorundaydı ama neyse ki bu zor olmadı çünkü neredeyse tüm parçalarında kendi hayatını anlatıyor. Tempo olarak hem hızlı bir şeyler olmalı, hem orta karar şeyler olmalı hem de yavaş parçalar olmalıydı. Bir yaz boyunca parçaları seçmekle uğraştım sanırım. En önemlisi ama bir açı yakalamaktı. Ortada belirgin bir çizgi yoktu. Bunu bizim yaratmamız gerekiyordu. Dramatik, trajik, üzücü bir şey olması tabii ki söz konusu değildi. Müzikalin yürümesi gerekiyordu fakat bunun içinde göz yaşı da olacaktı. Beni en çok zorlayan kısım bu oldu. Piyanistim ile düzenlemeler üzerinde beraber çalıştık çünkü hiçbir düzenlemenin orjinal haline benzemesini istemedim. Aynı tuttuğum tek şey bütün şarkıları orjinal, Billie Holiday'in söylediği tondan söyledim. İnsanlar onun hep çok pes bir sesi olduğunu düşünür. Aslında bu biraz sesin rengiyle alakalı. Aynı tondan söylesen bile bazen daha pesmiş ya da daha tizmiş gibi duyulabiliyor. Bundan sonraki süreçte sihir vardı. Bazı şeylerin bir araya gelmesinde ne kadar yaratıcı ya da zeki olduğunun hiçbir önemi yoktur. Sen gereken detayları seçersin ve her şey birden yerine oturur. Bizde de öyle oldu.

Sahnede bazı görseller var, fotoğraflar, videolar bunları siz kendiniz mi seçtiniz?

Benim özellikle istediğim bir sahne vardı. Billie Holiday içeri giriyor ve bir bar taburesi üzerine oturup etrafında müzisyenlerle şarkı söylüyor. Bunun yanı sıra sahne girişleri çıkışları ve duet benim fikrim. Bu detaylar dışındaki her şey ünlü yazar Eric-Emmanel Schmidt tarafından tasarlandı. Onun tiyatrosu var, yazdığı bir sürü oyun var. Müzikalle çok yakından ilgilendi ve sahne kurgusuyla ilgili her şeyi o üstlendi.

Uraz Kıvaner ve Sarp Maden
Kanyon'da Caz Havası 2013

Nur Aydoğan

Yeni Ve Başarılı Bir Grup
Fötr Blues Band

Bilge Himam
bilgeshim@gmail.com

Fötr Blues Band

Bu sayıdaki röportaj yeni bir grup olan Fötr Blues Band ile gerçekleşti. Yaptıkları müzik ve bir araya gelme hikayeleri ile ilgili Alper (grubun solisti) ile güzel bir konuşma yaptık.

Merhaba Alper, grubunuzun kuruluşu ile ilgili biraz bilgi verir misiniz öncelikle?

İzmir'de yaşadığım yıllarda grubumuzun gitaristi Ergin Kandemir İstanbul'da eğitim hayatını sürdürmekteydi. Blues üzerine uzun sohbetler, şarkı paylaşımları ve beni İstanbul'a çağırması... Bir blues grubu kurmak en büyük hayalimizdi. İstanbul'a yerleşmemle birlikte grubu kurmaya karar verdik. Bu ruhu bizimle paylaşabileceğini düşündüğümüz müzisyen dostlarımızla bir araya gelip grubu kurduk.

Kaç kişisiniz?

Ekibimiz sekiz (8) kişiden oluşuyor.

Alper Durmuş (vokal), Ergin Kandemir (gitar), Vefa Karatay (bas gitar), Yetkin Güntürk (davul), Deniz Felder (saksofon), Onurcan Çağatay (trompet), Seçkin Özmutlu-Ali Ulusoy (trombon), Jef Giansily (piyano).

Blues'dan bahseder misiniz? Bu konuda çok fazla bilgisi olmayan insanlara tanıtır mısınız yaptığınız müziği biraz?

Blues, Afrika kökenli bir müziktir ve zenci kölelerin çığlığıdır. Bu çığlık, yumuşak tonları sert sözlerle harmanlaştırarak dile getirilmiştir. Ayağında prangalarla yaşayanların öyküsü bir bakıma. Derin hissiyatı, felsefesi olan bir müzik. Bu hissiyatı bir çok türüyle süslemişlerdir.

Blues, kafamı karıştırmayan tek şey. Saf, yalın, net.

Siz hangi türlerini çalıyorsunuz?

1930'lu yılların Delta kültüründen; günümüzün jazzy ve funky öğeler içeren modern türüne kadar, Chicago Blues, Memsphis Blues, Texas Blues, Electric Blues gibi çeşitlilikleri barındırmaya çalışıyoruz.

Dinlemeyi en çok sevdiğiniz ya da kendinize örnek aldığınız sanatçılar var mı?

Robert Johnson, BB King, Albert Collins, Buddy Guy, Robert Cray, Stevei Ray Vaughan, Muddy Waters, Ray Charles, T-Bone Walker... Bu isimler bu işin babaları denilebilir. Bu müziğin çıkışında ve ilerlemesinde çok büyük etkileri olmuştur. Bizim de örnek aldığımız ve zevkle dinlediğimiz isimlerdir.

Albümünüz var mı?

Daha albüm yapmadık. 'Daha' diyorum çünkü ilk cover çalışmamız 'Darıldın mı Gülüm Bana' internette yayınlandı. Devamını albüm olarak düşünüyoruz.

Bugüne kadar nerelerde çaldınız? Ya da önünüzde hangi sahneler var?

Jazz Company, Ağaç Ev Blues, Shaft, 60m2, Nayah, Mojo, Nina Jazz&blues, Sangria, Deppo Performans Hall, Bronx, Koç Üniversitesi, Ege Üniversitesi, 23. Akbank Jazz Festivali.

Bu mekanların bazılarında programlarımız devam ediyor.

Sevenleriniz sizi nereden takip edebilirler?

http://www.fotrbluesband.com/
https://www.facebook.com/fotrbluesband
https://twitter.com/fotrbluesband
adreslerinden bize ve hakkımızdaki bilgilere ulaşılabilir.

Başarılar diliyorum ve güzel röportaj için teşekkür ediyorum.

Beliz Hazan
beliz.hazan@gmail.com

Poyraz Aldemir ve projesi Glitch Cake

Poyraz Aldemir, New York'a jazz aşkıyla gelen ve kısa sürede güzel projelere imza atan genç jazz müzisyenlerinden.

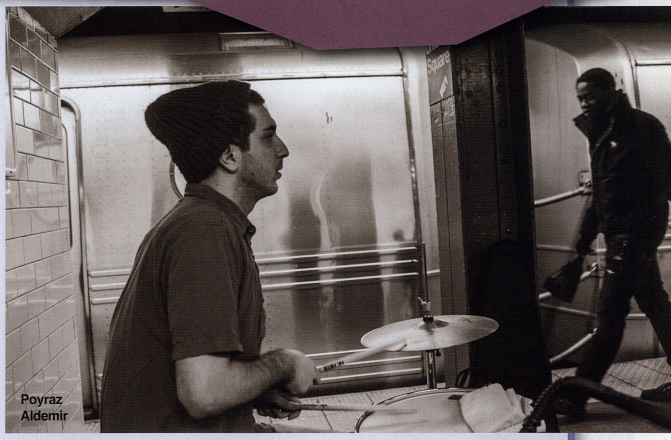
Poyraz Aldemir

Merhabalar, New York'da jazz başkadır. Herkes bunu bilir. Dünyanın birçok yerinden gelen jazz'cıların evrensel buluşma noktasına siz nasıl geldiniz?
New York gerçekten de tam bir müzik şehri, özellikle jazz ve jazz gibi içinde doğaçlamayı barındıran müzikler için dünyadaki önemli merkezlerden birisi. Benim New York hayallerimin ilk ne zaman başladığını hatırlamıyorum bile. Muhtemelen müzisyen olmaya karar verdiğim sıralarda yani 14-15 yaşlarımda başlamıştır. Müzikle ilk tanışmam 6 yaşında piyanoya başlamamla oldu. O zamanlar müzisyen olmak gibi bir isteğim yoktu. Zaten o yaşlar herhangi bir meslek seçmek için çok erken. Müzisyen olmak, müzik ile yaşamımı sürdürmek gibi heyecan verici düşünceler sanırım İzmir'de Ayhan Öztoplu ile davul çalışmaya başladığım yıllarda şekillendi. İzmir bir müzisyenin kendine idoller bulması, onların gittiği yolu takip etmesi için ne yazik ki biraz yetersiz bir şehir. Çünkü üst seviye müzik eğitmeni sayısı çok az. Durum böyle olunca da bir müzik öğrencisinin İzmir'de kendini dünya müzik platformuna hazırlaması neredeyse imkansız oluyor. Sanırım İzmir'den birçok değerli müzisyenin çıkmasına rağmen hemen hemen hiç birinin İzmir'de yaşamaması bu tezimi doğruluyor.

Ben de birçok Türk genci gibi popüler müzikler dinleyerek bir başka deyişle MTV kültürüyle büyüdüm. Jazz ile ilk tanışmam ve o müziğin içine girmem Ayhan Öztoplu sayesinde olmuştur. Ben İzmir gibi kısır bir müzik hayatı olan bir şehirde Ayhan Öztoplu ile çalışabilme fırsatı bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Tony Williams, Roy Haynes, Max Roach, Elvin Jones gibi jazz efsaneleriyle tanıştırıldıktan sonra, jazz beni bir kara delik gibi içine çekti ve müzik yolculuğum başlamış oldu. O yıllarda takip ettiğim, devamlı videolarını izlediğim, albümlerini dinlediğim hemen hemen bütün sanatçıların New York'ta yaşaması benim dikkatimi çekmişti. Hayatımın bir dönemini orada geçirmem gerektiğine ikna olmuştum. Bir yandan İzmir'de birçok farklı müzik projelerinde yer alarak deneyim kazanırken bir yandan da New York'a gitmek için yavaş yavaş planlar yapıp kendimi oraya hazırlıyordum. Bu hayalim nihayet 2008 yılında gerçekleşti. New York'a gelişimin müzik kariyerim için dönüm noktası olduğunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Buraya gelebildiğim için çok mutluyum. Jazz müziğini öğrenmek/anlamak isteyen ve en önemlisi kendi seviyesini dünya müzik seviyesi içinde belirlemek isteyen her müzisyene burada bir süre yaşamayı şiddetle tavsiye ederim.

Şu anda CUNY La Guardia Community College'da müzik eğitimin devam ediyor. Okulda öğrendiğin teorik bilgiyi profesyonel müzisyenlerle olan çalışmalarına aktarmakta güçlük çekiyor musunuz? Kısaca New York'da okumanın verdiği ayrıcalıkla okul hayatının kolaylıkları ve zorluklarından bahseder misiniz?
CUNY'de (City University of New York) ilk iki yılımı "ses mühendisliği" bölümünde geçirdikten sonra şu anda "güzel sanatlar ve müzik performans" bölümündeyim. Açıkcası buraya ilk geldiğimde aklımda ses mühendisliği ya da müzik kayıt teklikleri gibi bir bölümde okumak yoktu. Fakat bu bölüme girdikten sonra müziğin benim için hep çok arka planda olan elektronik, teknolojik kısmıyla tanıştım ve bu tanışma sürpriz bir şekilde hoşuma gitti. New York'ta takip ettiğim hemen hemen bütün müzisyenlerin müziğin teknolojik kısmını nasıl kullandıklarını ve bunu kullanarak müziklerini nasıl zenginleştirdiklerini görmem beni doğru bölümde okuduğuma ikna etti. Okulda edindiğim teorik bilgiyi çok büyük bir yoğunlukla aktif müzik hayatıma aktarmaya çalışıyorum, hatta bunu bazen farkında olmadan bile yaptığıma eminim. New York'ta müzik okumamın çok büyük bir avantaj olduğuna inanıyorum. Burada bütün müzik okullarındaki eğitmenler müzik piyasasında aktif olarak yer alan insanlar, her gün gerek derslerde gerekse ders dışı sohbetlerimizde onlardan çok değerli bilgiler edininiyorum. Bunun dışında, buraya Amerika'nın ve dünyanın her bölgesinden öğrenciler geliyor, onlarla birlikte okumak ise müzik kültürümü geliştiren çok önemli etmenlerden birisi. Her bir öğrenci buraya jazz öğrenmek için gelsede ister istemez kendi ülkesinden, kültüründen birşeyler getiriyor, bu da buradaki müzik kültürünü zenginleştiren bir durum. New York'ta okumanın her hangi bir dezavantajı ya da zorluğu var mı diye düşündüğümde, sanırım aklıma ilk gelen şey, eğitimin burada Türkiye ve Avrupa'nın diğer ülkelerine kıyasla biraz pahalı olması. Bunun yanı sıra, burada çok ciddi bir rekabet söz konusu, her yıl müzik okullarından çok fazla öğrenci mezun oluyor ve böylesine seviyenin yüksek ve müzisyen sayısının fazla olduğu bir şehirde bu kadar insan içinden sıyrılıp kendine müzik piyasasında bir yer edinmek gerçekten çok zor. Ben bu zorluğu kendime bir motivasyon unsuru olarak görüyorum, buradaki müziğin hızlı bir şekilde hiç durmadan gelişmesi ve aralarından sıyrılman gereken binlerce müzisyenin olması beni daha çok çalışmaya zorluyor ve açıkçası ben bu zorlamadan çok memnunum.

Müzik deyince akla yaratıcılık, ilham, performans ve çalışma arkadaşları geliyor... Bu kelimeler size ne ifade ediyor? Kısa kısa bahseder misiniz?
Bunlar sanat için gerçekten de çok yoğun ve detaylı kelimeler. Belki sadece bu soru üstüne bile bir röportaj yapılabilir. Ama her birinden kısaca bahsedebilirim.
"İlham" bir müzisyen için çok güçlü bir öğe ve doğru kullanılması çok ama çok önemli çünkü ilham, bazen bir müzisyeni bir başka müzisyenin taklidi olmaya sürükleyebilir. Konu birşeylerden ilham almak olunca ben kendimi (belki biraz garip bir tabir olacak ama) "sünger" gibi görüyorum. Dinlediğim her müzisyenden birşeyler toplayıp, onları kendi müzik tarzıma ve kendi fikirlerime göre şekillendirmeye çalışıyorum. Tabi ki ilham sadece müzikten gelmek zorunda

değil, izlediğin bir film, bir oyun, gördüğün bir resim, arkadaşınla yaptığın bir sohbet, kısacası herşey ilham kaynağı olabilir. Az önce de dediğim gibi en önemli şey, birinden etkilenmek ile birine benzemek arasındaki ince çizgiyi doğru belirlemektir.

"Performans" dinlediğim bir sanat eserini beğenip beğenmemendeki önemli etmenlerden birisi. Performansın kalitesini belirleyen bir çok özellik var, benim bu özelliklerden en takıntılı olduğum bölüm "dynamics" yani sesteki sertlik ve yumuşaklık. Çaldığım ya da çalıştığım hemen hemen her şeyde mümkün olduğu kadar yumuşaklık ve müzikal doluluk arasında bir denge kurmaya çalışıyorum. Performansa yumuşak bir şekilde başlamak, büyük bir kompozisyon yaratmakta çok yardımcı bir öğe çünkü size gittikçe yükselip giriş, gelişme ve sonuç oluşturmanıza yardım ediyor. Performansta "dinamikler" dışında her zaman dikkat ettiğim "cümleleme", "orkestrasyon" ve "seçilen nota değerleri" gibi 3 öğe daha var. "Yaratıcılık" bence müzisyenliğin çok ileri seviyelerinde kendini gösteren, hissettiren bir durum. Özellikle içinde doğaçlama barındıran müziklerin canlı performanslarında ortaya çıkıyor. Yaratıcılığı direk etkileyen iki çok önemli etmen var: "Ödaklanmak" ve "anın içinde olmak", bunların doğru seviyedeki birleşimi yaratıcılığı ortaya çıkartıyor. Bunların yanı sıra bedensel ve ruhsal sorunlar da yaratıcılığı anlık etkileyen unsurlardır.

Poyraz Aldemir

Türkiye'deki bir müzik öğretmenim, yapılan müzik her zaman gruptaki müzisyenlerin seviyelerinin ortalaması olarak ortaya çıkar derdi. Bu çok doğru bir yargı, çalışma arkadaşlarının yapılan müziğin seviyesini belirlemekle kalmayıp, ayrıca bire bir senin çalışını da etkilediğine inanıyorum. Ben bu yüzden elimden geldiğince müzisyenliğimi yukarı taşıyacak ve bana yeni şeyler öğretebilecek insanlarla çalışmaya özen gösteriyorum.

Özellikle ilham aldığınız, model olarak görüp işte budur dediğiniz sanatçılar kimler?

Bu aslında çok uzun olan listeye yaklaşık 3 yıldır birlikte çalıştığım ve bir idol olarak gördüğüm Mark Guiliana ile başlamam gerekir sanırım. Mark bana ilk çalışmaya başladığımızdan bu yana müzikte varlığından bile haberdar olmadığım birçok şey öğretti. Onunla çalışmaya başladıktan sonra düşüncelerimin davula hizmetten çok müziğe hizmet yönünde değiştiğini hissediyorum. Mark Guiliana dışında Zach Danziger'i yakından takip ediyorum, özellikle basçı Owen Biddle ile olan duo projesi çok başarılı ve yenilikçi. Ayrıca Chris Dave çok beğendiğim bir müzisyen, özellikle davula getirdiği yeniliklerden dolayı sanırım dünyanın en çok taklit edilen, edilmeye çalışılan davulcusu. Listemdeki bu ilk üç davulcu dışında takip ettiğim müzisyenlerin bazıları; Ari Hoenig, Nate Wood, Jason Lindner, Tim Lefebvre, Dan Weiss, Eric Harland ve Greg Hutchinson. Bu yazdığım isimlerin her biri kendi tarzında yenilikçi, müziği farklı bir seviyeye taşımaya çalışan insanlar.

Gelelim son projeniz Glitch Cake'e... Brooklyn'de hayat bulan Glitch Cake'i kurmaya nasıl karar verdiniz?

2008 yılında New York'a geldiğimden beri birçok farklı projede yer aldım fakat hiç bir zaman kendi fikirlerimi bir projeye aktarma fırsatı bulamamıştım. Yıllardır beynimin bir kenarında biriken fikirleri insanlarla paylaşma isteği duyuyordum. Sanırım Glitch Cake bu isteklerin artmasıyla doğdu. Ortaya çıkan müziği tarz olarak belirtmek biraz zor, Glitch art, house, minimal ve drum 'n bass gibi tarzları barındırıyor. Genellemek gerekirse sanırım electronic – experimental trio diyebiliriz. Şimdiye kadar New York'ta birçok performans sergiledik. Lokal bar performanslarımızın dışında, bazı müzik festivallerinde de çaldık. Bunların arasında splice: eclectic electronics ve figment gibi önemli festivaller var, bu yıl CMJ festivalinde de çalmayı planlıyoruz. Geçtiğimiz yazın başında ilk EP'mizi internetten satışa sunduk. Kayıtlar Loaded Mix stüdyolarında Paul Howells tarafından yapıldı. Kayıtların gerçekten çok başarılı ve eğlenceli geçtiğini söyleyebilirim. Ortaya çıkan sonuçtan gerçekten çok memnunuz. Dört parçalık bu EP'yi tamamen herhangi bir plak şirketinden bağımsız olarak çıkarttık, Şimdi de albümümüz için bazı plak şirketleriyle görüşmeler içindeyiz. Ayrıca kısa bir zaman önce "Memory Burn" isimli parçamıza Nadide Kutlu tarafından video klip çekildi. Konserlerimizde teknolojiyi çok fazla kullanıyoruz, üçümüz de birçok elektronik sample'lar ve efektler kontrol ediyoruz. Performanslarımız birçok looping, reverse engineering ve live electronics içeriyor. Mümkün olduğunca doğaçlamalara da yer veriyoruz (özellikle lokal bar performanslarımızda). Bunun dışında bazı showlarımızda, özellikle de grupça New York'taki en favori barlarımızdan birisi olan Nublu'daki showlarımızda Kevin Dejewski bize projeksiyon/görüntü efekleriyle katılıyor. Bu da showlarımızı görsel açıdan da zengin yapıyor.

Grupta birlikte çaldığınız arkadaşlarınızla nasıl bir araya geldiniz? Kısaca onlardan da bahseder misiniz?

Glitch Cake'in temelleri farklı bir proje için Kat Tingum'la tanıştığım sıralarda atıldı, yani grup duo olarak kuruldu diyebilirim, ilk başlarda Kat ve ben Plastikman, Bjork gibi müzisyenlerin parçalarını tamamen eğlence amaçlı olarak cover yapıyorduk. Bir süre duo olarak devam ettikten sonra, gruba üçüncü kişiyi alma kararı aldık, tabi ki doğru kişiyi bulmak kolay olmadı, birçok kişiyi denedikten sonra nihayet Gof Parnmongkol ile tanışıp onu gruba dahil ettik. Böylece Glitch Cake kurulmuş oldu. Grup arkadaşlarımdan kısaca bahsetmek gerekirse; Aslında üçümüzünde çok farklı müzikal eğitimleri var, **Kat Tingum** (vokal ve elektronikler) yüksek eğitimini University of Minnesota Duluth'ta müzikal ve tiyatro üzerine tamamlıyor, Universite yıllarında dünyaca ünlü vokal eğitmenleri Arthur Lemssac ve Kristin Linklater ile çalışma fırsatı buluyor. New York'a yerleştikten sonra elektronik müziğe olan ilgisinin artmasıyla birlikte, Ableton ve Max MSP gibi programlar üzerine eğitim alıyor. "Volumetric Society" ile multimedia art teknoloji ve dans performansları sergiliyor. Glitch Cake dışında New York'ta aktif olarak oyunculuk yapıyor. **Gof Parnmongkol** (gitar ve elektronikler) müzik eğitimine Bangkok, Tayland'da Chandra Kasem University'de müzik teknolojileri ve contemporary müzik bölümünde başlıyor, sonra SAE Institute'de ses mühendisliği okuyor. Glitch Cake dışında "Lemur Onkyokei" isimli minimal bir solo projesi var. New York'ta aktif olarak performanslar sergiliyor.

Proje projeyi doğurur genelde... Bu proje başka projeleri beraberinde getirecek mi? Türkiye'de de bu grubun konserlerini görebilecek miyiz?

Aslında yakın zamanda Glitch Cake ile ilgili çok güzel iki proje haberi aldık. Bunlardan birincisi Harvestworks Digital Media Arts Center'in düzenlediği, içinde birçok projektor ve motion capture dans gösterisi barındıran bir show olacak. İkincisi ve beni çok heyecanlandıran proje ise New York'un efsanevi tiyatrolarından olan Studio 54'de gerçekleşecek olan Hamlet'in modern bir Broadway Müzikali versiyonunda yer alacak olmamız. İki hafta boyunca sergilenecek olan müzikalde biz Glitch Cake olarak yer alıp, tiyatroda canlı müzik yapacağız. Bu, provaları ocak ayına kadar sürecek olan çok ciddi bir proje. Şimdilik konserlerimiz dışında yer alacağımız farklı projeler bunlar. Glitch Cake'i Türkiye'de görebilecekmiyiz sorusuna gelince; buna cevap vermek için biraz erken olduğunu düşünüyorum, çünkü Glitch Cake daha çok genç bir grup, uluslararası platformda daha geniş kitleler tarafından duyulduktan sonra bu tarz işlere girişmeliyiz diye düşünüyorum. Ama tabi ki eğer Türkiye'den herhangi bir festival ya da show için teklif gelirse bunu seve seve kabul ederiz.

Röportaj ve iyi dilekleriniz için çok teşekkürler. Umarım kısa zamanda tekrar görüşürüz.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Özdemir Erdoğan İle Konuşulmayanları Konuştuk

Bir önceki sayıda yazdığım Durul Gence yazımın başlangıcında, ülkemizde popüler müzik ve jazz müziği iç içe geçmiştir demiştim. Bu fikre katkıda bulunacak bir diğer müzisyen de Özdemir Erdoğan. Ayrıca Durul Gence Orkestrası, 1968 yılında iki adet Özdemir Erdoğan 45'liğinde (yeni nesil arkadaşlar anlamazlar diye single diyelim) çalmıştı. Özdemir Erdoğan'ın kariyerini uzun uzun anlatmaya gerek yok, ama jazz müziğine olan hizmetlerini anlatmak gerekiyordu. Mesela jazz ile ilgilenen birçok kişinin, Willis Connover'ın Voice Of America radyosunda yayınlanan "Time For Jazz" programında, 23 Ekim 1973 tarihinde Özdemir Erdoğan'ın ilk albümü olan "Sivrisinek Saz ve Jazz Orkestrası"nda yer alan "Koca Dünya", "Misket" ve "Köroğlu" şarkılarını çaldığını bilmediğini farkettim. O programın kaydını 1980 yılında piyasaya çıkan "The Colors Of My Country In Jazz" albümünden de dinleyebilirsiniz. Jazz üzerine merak edildiğini düşündüğüm soruları röportajımda sordum, keyifle okumanız dileğiyle.

1965 yılından bu yana, İsmet Sıral ile İsveç yıllarından bugünlere dek jazz dünyasının içindesiniz. 70 bin adet CD satan bir jazz albümünüz var. 1973 yılında "Sivrisinek Saz ve Jazz Orkestrası" adlı bir jazz LP'si yaptınız, 1980 yılında ise "The Colors Of My Country In Jazz" LP'sini yaptınız. Fakat ilginçtir ki 20 yıldır ülkemizde yapılan jazz festivallerine davet edilmiyorsunuz. Bunu neye bağlıyorsunuz?

Şimdi şunu hemen söylemeliyim ki; Amerika'da Miles Davis, ilk defa bu modal müziklere başladığı vakit oradaki hakim çevreler tarafından protesto edildi, aşağı yukarı 8-10 senelik bir zamandır o. Eroini bırakıp kokaine başlaması falan gibi durumlar, çünkü hep bunalımdaydı. Araştırmalar yaptı, Chick Corea ile çalıştı John McLaughlin ile çalıştı. Jazz'in daha değişik boyutlarında araştırmalar yaptı. Bu plakların hepsi bir Miles Davis hayranı olarak bende var. Bu plakların içerisinde, o devirdeki plakların hepsi, bir tek işte o Paris'te yaptığı o meşhur bestenin dışında bana sorarsanız hepsi rezalettir. Kötüdür yani, resmen. Ama ondan sonra fusion çaldığı son grubunu kurdu. 1985'den itibaren aranjör ve başçı Marcus Miller'la yapmış olduğu "Tutu" özellikle, ondan sonra yeni bir dünya açıldı kendisine. İşte bu tip çalışmalar Amerika'daki hakim çevrelerce reddedildi, hatta bunu mesela Michael Jackson'a da yaptılar. Michael Jackson bir ara haddini bilmedi, bu yönetime karşı çıktı, birçok konserleri iptal oldu ve onun yerine hemen Justin Timberlake'i buldular ve yerine koydular beyaz bir adam olarak. Miles Davis'in yerine de Wynton Marsalis'i koydular. Ama Marsalis'le olmadı, anlatabiliyor muyum? Aslında Marsalis de en az Miles Davis kadar çok iyi bir trompetçi. Klasik ekolden gelen bir kişi ama işte o tat olmadı. Yani demek ki toplumda bir oryantalizm, biraz daha modal makamsal müziklere bir yakınlık varmış. Fakat bunu Amerika hiç istemedi. Evet, istemedi ve inkar etti. İşte dediğim gibi bir sürü yıllarını geçirdi Miles Davis. Ben de Miles Davis ikizler burcuyum zaten Miles Davis'in zaten hayranıyım. İki tane büyük müzisyen var benim için, biri Herbie Hancock biri de Miles Davis. Hele ikisinin beraber olduğu albümler benim için dua. Ron Carter, Herbie Hancock falan efsane bunlar.

Özdemir Erdoğan da Arif Mardin'in davetlisi olarak New York'a gitti, 1981- 1982'de. O zamanlar Atlantic Records, Warner Bros tarafından satın alınmıştı. Arif'in zaten %10 bir hissesi vardı Atlantic'te, o %5'e falan düştü. Hatta sonradan işte Ravi Shankar'ın kızı **Norah Jones** yüzünden ters düştüler. Bu arada biz New York'ta 7. Caddedeki Arif'in evine gittik, eşimle beraber. Bizi karşıladı, zenci uşaklar, şunlar bunlar. Arif özellikle **Onno** ile falan yaptığım çalışmaları çok çok beğendi.

Dedi ki; "Yahu sen şimdi böyle Sinatra gibi şarkı söylüyorsun, yani Amerikan eski klasiklerini biliyorsun, standartları biliyorsun, söylüyorsun, gayet de güzel söylüyorsun, seni götüreyim patrona".

Biz gittik, karım da var yanımda hiç unutmuyorum. Adam bana; "Sen buraya niye geldin" dedi. Dedim ki;

"Dünyada Amerikan müziğine katkıda bulunmuş bir sürü **South American** müzikleri, **Hawaii**, **reggae** grupları, adalarda yapılan bir sürü müzikler var. Ben de müziğimle katkıda bulunabilir miyim diye düşündüm. Mesela Brezilya'dan adam çıkıyor; **Antonio Carlos Jobim**, Stan Getz'le albüm yapıyor. Yani Türk müziğinde de aslında modalite açısından bir sürü şeyler yapılabilir" dedim.

Patron müzisyen değil tabii, hele Türk müzikleri için "hemen kaldır bunları, bunlar nedir" dedi. Daha sonra; "Bak Özdemir bey; bizim burada 12 tane radyo istasyonu vardı, yani New York'ta. Bunların hepsini kapattık, bir tane bıraktık, ne olur ne olmaz diye. Benim insanım sabahları kalkacak, bu ritmle yürüyecek, bu ritmle uyanacak, bu ritmle çalışacak ve bu ritmle sokaklarda yürüyecek, ben bunu istiyorum. Ben öyle mistik müziklerle uğraşmıyorum senin gibi, bir de bla bla bla bla nedir anlaşılmıyor yani kelimeler, kimse bunlarla uğraşmaz. Benden de geçmez bunlar ama iyi müzisyen olduğun belli, yani iyi gitar çalıyorsun belli ki, aranjörlüğün var, şarkı da söylüyorsun. Onun için benim istediğim tarzda müzik yaparsan 6 ay sana müsaade ediyorum. 6 ay müsaade edeyim, sen burada takıl, sana hiçbirşey vermiyorum. Yani şimdi bir vaatte falan da bulunmuyorum. Sen madem beste falan yapıyorsun, böyle şeyler yaparsan bu iş olur" dedi.

Bir fırsat sunuyor aslında size, ama o sırada müthiş bir kontrat almıştım Türkiye'den. Bir düşündüm, 6 ay hiç para kazanmayacağım, cepten para yiyeceğim. E **Tarkan**'a da yapmadılar mı aynısını?

Tarkan'a albüm de yapmadılar.

Şimdi ben o kadar süre orada yapabilir miyim, yapamaz mıyım o ayrı bir iş. Dedim ki arkadaş; o sırada da işte ben 40 küsur

Özdemir Erdoğan

kalkmalı, düz giden bir şey değil. Müzisyen diyor ki; "kim uğraşacak bu Özdemir Erdoğan'ın notalarıyla kardeşim". Bu titizlik hadisesi buradan kaynaklanıyor. E hadi gel çal diyorum, ben duyuyorum adamın ne çaldığını, ne çalamadığını, onun için de çalması lazım. 600 liraya da ben bunu çalmam kardeşim diyor, uğraşmaz yani kimse. Benim handikapım bu, onun için ben şimdi kemanı da ben kendim çalıyorum gitarla, piyanoyu da kendim çalıyorum, melodiyi de çalmaya çalışıyorum, böyle bir zorluğum var. Ama işte dediğim gibi daha yaşımız genç inşallah.

Türkiye'de günümüzde yapılan jazz müziği hakkında ne düşünüyorsunuz? Amerikan jazz'ı yapanlar ve genç jazz'cılar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bak, ben Monk'la çalıştım. Kopenhag'da, Danimarka'da Monk'la çalıştım. Normal bir kulağın 15 dakika Monk'a tahammül etmesi mümkün değil. Ama ben Monk'la çalıştım. Bu işte medeniyettir, Monk istese kimlerle çalışırdı. Monk nasıl çalıyor, biliyor musun? Rüzgarın oğlu. Yok artık diyorsun yani. Miles Davis bile Bag's Groove yaparken demiş ki "ben çalarken çalma" ve çaldırmadı. Paul Chambers ile Paul Motion ikisi davul ve bas ile çaldı sadece, Monk'a çaldırmadı. Jazz müziği dediğin her önüne gelen sahnede kakara kukuru yapacak bir müzik değil, o kadar uzun boylu değil yani. Birisinin "drije" etmesi lazım. Bir dakika kardeşim, sen jazz mı yapıyorsun? Nasıl yapıyorsun? Oturup konuşmak lazım. Biz geçen sene buraya (İzmir'e) geldiğimizde, bir otelde jazz gecesi yaptılar. Okuldan yani konservatuvardan 3-5 çocuk, çok güzel bir gıtarcı, bir davulcu, bir trompetçi vardı. Bir grup yapmışlar, genç bir grup. Orada çaldılar bütün gece, sesleri güzel ayarlamışlardı. Ne kadar ve neyi, ne kadar çaldıkları o kadar önemli değil ama bütün standartları biliyorlardı, çok güzel çalıyorlardı. Sevgililer günü mü neydi bilmiyorum, ama akşam 8'de çıktılar, gece 12'ye kadar çaldılar, çok az kişi kalktı. Güzel bir ses tesisatı, güzel bir ayar, millet oturur, muhabbet eder, bir yandan jazz'cılar çalarlar. Ben mesela Sezen'in yerine çıkıyorum, nasıl biliyor musun içerisi, tıklım tıklım, herkes konuşuyor. Hiç benim umurumda değil, ben çıkıyorum, alıyorum gitarı çalmaya başlıyorum. Hemen öndekiler başlıyor dönmeye, en son "bir daha bir daha" başlıyorlar. İşte budur. Her müzisyen tabii ki kendini göstermek ister, ama bir de dediğim gibi nezaket göstermesi lazım.

Özetle bu Amerikan jazz'ı yapan arkadaşların hiçbir çıkışı yok. Çünkü özel değiller, yani Monk gibi çalsın ama özel olsun ya da Antonio Carlos Jobim gibi. Çünkü onun gibi gitar çalan yok. Özel bir sound, özel bir şey, özel olmak lazım. Yani dünya platformunda başarılı olmak için özel olacaksın. Kendi müziğini yapacaksın.

***

27 Eylül'de Özdemir Erdoğan'ın Bostanlı Suat Taşer Açıkhava Tiyatrosu'nda verdiği "İkinci Bahar" konserinden sonra yaptığımız röportaj bittiğinde şunu düşündüm; bu tip cesurca açıklamaları ben çok az müzisyenden daha önce duymuştum. Özdemir Erdoğan, hem popüler müziğin hem de jazz müziğinin içinde 50 yılı aşan bir süredir var olan bir müzisyen. 1962 yılında başlayan profesyonel müzik kariyeri hala devam ediyor. Cesur açıklamalarının yanı sıra "benden çok daha güzel gitar çalan genç çocuklar var" diyebilecek kadar da tevazu sahibi bir insan. O gece konserde söylediği şarkılar içerisinde 40 yıl önce kaydettikleri de vardı ama o şarkıları 40 yıl önce söylediği tondan söyledi. Acaba playback mi diye düşünmeden edemedim ama konser tabiiki canlıydı. İnandığı ilkelerden vazgeçmeyen ama yeniliklere de kendisini kapatmayan bir müzisyen olmasının dışında Özdemir Erdoğan'ın bir diğer özelliği de müzik dünyamızda çok az rastladığımız yanlışa yanlış diyebilen bir karaktere sahip olması. Kendisiyle konuşurken adeta bir müzik yolculuğuna çıktığımı hissettim. Kimler yoktu ki bu müzik yolculuğunda? Jim Hall ve Thelonious Monk'dan tutun da İsmet Sıral, Arif Mardin ve Fatih Erkoç'a kadar birçok kişi vardı. Kendisine müzik yolculuğunda uzun ve başarılı bir yaşam diliyorum. Bu ülkede nasıl popüler müzik yapılacağını birçok müzisyen kendisinden öğrendi ama ne yazık ki jazz konusunda bazı insanlar ona aynı duyarlılığı göstermedi. Umarım birileri bu durumun farkına varır ve hangi nedenden ya da nedenlerden dolayı Özdemir Erdoğan'ı 20 yıldır jazz festivallerine davet etmediklerini bir kez daha düşünürler. Yoksa Willis Conover jazz'dan anlamıyor muydu? İyi ki varsın Özdemir Erdoğan.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Attila Durak Fotoğraflarının Müziği...

Malum Ege'nin sahili, Çeşme'nin ünlüsü ve kalabalığı boldur. Alaçatı ise benim için her ne kadar biraz (eski) Babylon'sa da karakterime çok da yakın durmayan bir güzel diyardır. Ama insan ruhu işte, dinginlikten bile yorulabiliyor. Yazın son demlerinde Karaburun ve Seferihisar'ın sakinliğinde uzaklaşmak için Çeşme Alaçatı'ya ailece kaçıyoruz.

Dar sokaklarda yürümeye çalışırken kısa sürede atmosferi anlıyoruz... Sürü halinde gezen, etrafı süzeni bol insancıklar, pahalı mı pahalı mekanlar... Tüm bunların arasındaysa çok sayıda ilginç antikacı ve galeriler... Ailece galerilere dikkat kesiliyoruz. Sanatçılar ve sanat mekanları ara sokaklara (iyi ki) saklanmışlar, ama jazz nerede?

*Birden kızımın isteğiyle kendimizi Alaçatı sokak mısırcısının önünde buluyoruz. Arkadaki sokak direğinde bir şirin tabela hemen dikkatimi çekiyor: "**Keyfekeder Kitap vs...**" Yoğun kalabalık ve cıstaklar arasında bir vaha, belli. Tabelayı takip ediyoruz ve Alaçatı'nın en güzel mekanlarından biriyle karşılaşıyoruz.*

İzmir'de hiç kalmayan, en az İstanbul'un Robinson Crusoe'si gibi zevkle düşenmiş bir kitabevi burası. Jazz'sa bizi özel bir köşede karşılıyor. Yerli ve yabancı baskılı çok sayıda jazz kitapları sergide...

*Tekrarlayayım, Çeşme Alacatı'ya dalgalı ve sıcak deniz seven kadar ressam ve heykeltıraşlara ulaşmak için de gidilmeli. O kadar güzel küçük galeriler var ki, bunlardan biri de bu kitabevinin altında. Belki de son yıllarda en beğendiğim bir sergiyi dolaşıyoruz ailece. Attila Durak'ın "**Echoes of the Street**" fotoğraf sergisi.*

Sanatçının New York sokaklarında ve konser mekanlarında çektiği fotoğraflar birazdan okuyacağınız bir sihirle büyük tablolara dönüşmüş. Müzik fotoğrafçılığının çok ötesinde, müziği ve jazz'ı fotoğraflamaya değil, anlatmaya, hissettirmeye çalışan bir anlayışla çekilen onlarca etkileyici çalışma... Attila

Durak'ın yaşamını okuduğumuzda rastlantı olmadığını anlıyoruz. Jazz, dahası müzik onun sadece yaşamında değil karakterinin gelişiminde de çok önemli bir paya sahip. Kendisini tanımak ve size tanıtmak istedim.

İlk çocukluğunuzun geçtiği Gümüşhane'nin fotoğrafa bakışınıza etkisi var mıydı?

Sorunuzu duyduğumda ilk önce çok kısa cevap verip "**hayır**" diyecektim, çünkü Gümüşhane'de bayramlarda giydiğimiz bayramlıklarımızı annemin zoruyla belgelemek ve okul için çektirdiğimiz vesikalıktan başka bir ilişkim yoktu fotoğrafla. Sanırım evimizde kamerada yoktu. Ama sorunuza biraz derinlemesine baktığımda "**evet**" diyorum, Ansel Adams'in dediği gibi "***Fotoğraf makinasının tek önemli parcası onun 30***

Hacer Kalay
hacerk@strateji.com

Akbank Sanat'da Kasım ve Aralık aylarında piyano ve jazz konserleri müzik severler tarafından ilgiyle izlendi...

Akbank Sanat, 12-28 Kasım tarihleri arasında düzenlediği "Akbank Sanat Piyano Günleri" kapsamında kapılarını piyanonun usta isimlerine ağırladı.

"Akbank Sanat Piyano Günleri" Nikolaj Hess ile Başladı
Akbank Sanat Piyano Günleri, Danimarkalı piyanist, besteci, prodüktör ve aranjör Nikolaj Hess'in 12 Kasım 2012, Salı günü gerçekleştirdiği konser ile başladı. Zamanının yarısını New York'ta, yarısını Kopenhag'da geçiren Nikolaj Hess, 2011 yılında yönetmen Lars Von Trier'in yönettiği başrollerini Kirsten Dunst, Charlotte Gainsbourg ve Kiefer Sutherland'ın paylaştığı Melankoli (Melancholia) filmi için yazdığı müzikle adını duyurdu. Danimarka'nın prestijli tiyatro ödüllerinden Reumert'e aday gösterilen "Love Songs" adlı gösterinin müzikal direktörlüğünü yapan çok yönlü sanatçı, solo, trio ve kuartet çalışmalarının yanı sıra Spacelab, Hess is More, Global Motion gibi topluluklarla birlikte sahne alıyor, kabare sanatçısı Caroline Henderson'un albüm ve gösterilerinin müzik direktörlüğünü yapıyor. Nikolaj Hess, 12 Kasım 2012, Salı günü Akbank Sanat'ta gerçekleştirdiği konserinde son dönem eserlerinden oluşan bir repertuar seslendirdi. Nikolaj Hess, aynı gün ise masterclass çalışmasında ise müzikseverlerle bir araya geldi deneyimlerini paylaşarak soruları yanıtladı.

Ödüllü Genç Yetenek Orçun Yıldıran "Akbank Sanat Piyano Günleri"nde sahne aldı.
Geçtiğimiz yıl Avusturya Mozart Üniversitesi Salzburg Müzik Okulu sınavlarını birincilikle kazanarak Prof. Claudius Tanski'nin öğrencisi olan ve halen Avusturya'da müzik eğitimine devam eden 1994 doğumlu genç piyanist Orçun Yıldıran, 19 Kasım 2013, Salı günü Akbank Sanat Piyano Günleri kapsamında müzikseverlerle buluştu.

2008 yılında Trakya Üniversitesi tarafından düzenlenen Ulusal Piyano yarışmasında ikincilik ödülü, 2009 yılında Bulgaristan'da düzenlenen Uluslararası Genç Müzisyenler Piyano Yarışması'nda üçüncülük ödülü, 2009 yılında Pera Müzik Festivali kapsamında düzenlenen Uluslararası Piyano Yarışması'nda birincilik ödülü kazanan genç piyanist, konserde klasik müzik repertuarının seçkin eserlerini seslendirdi.

Akbank Sanat "Piyano Günleri" Norveçli Piyanist ve Besteci Jon Balke sahne aldı
Norveç jazz'ının önde gelen sanatçılarından piyanist ve besteci Jon Balke, 21 Kasım 2013, Perşembe günü Akbank Sanat Piyano Günleri'nde sahne aldı. 1993 yılında Norveç'te "Yılın Jazz Müzisyeni" seçilen, 2000'de Edvard Ödülü'nü, 2008'de Gammleg Ödülü'nü kazanan Jon Balke, *JØKLEBA* (Audun Kleive ve Per Jørgensen ile), *MAGNETIC NORTH ORCHESTRA* (Oda Topluluğu), *BATAGRAF* (Vurmalı Sazlar Topluluğu), *SIWAN* (Amina Aaloui ve Jon Hasell ve daha sonra Kamilya Jubran ile) gibi pek çok projeye imza attı. Radka Toneff, Sidsel Endresen, John Surman, Enrico Rava, George Russel, Paolo Fresu, Nguyen Le, Marilyn Mazur, Jon Hassell gibi pek çok müzisyene eşlik eden Jon Balke, konser öncesi düzenlediği masterclass çalışmasında müzikseverlerle bir araya geldi, deneyimlerini paylaşarak sorularını yanıtladı.

Grammy Adayı Jan Gunnar Hoff Akbank Sanat'taydı
"Quiet Winter Night" albümü ile 2013 yılında "Best Surround Sound Album" kategorisinde Grammy'e aday gösterilen Norveçli ünlü piyanist ve besteci Jan Gunnar Hoff, 26 Kasım 2013, Salı günü Akbank Sanat Piyano Günleri'ne konuk oldu. Bu yıl Nisan ayında yayınladığı ve Avrupa jazz sahnesinde büyük ilgi gören son albümü "Living"in dünya turnesi kapsamında sahne alan ünlü piyanist, konser öncesi düzenleyeceği masterclass çalışmasında müzikseverlerle bir araya geldi soruları yanıtladı.

Akbank Sanat "Piyano Günleri" Harmen Fraanje Trio ile Son Buldu.
Akbank Sanat Piyano Günleri, 28 Kasım 2013, Perşembe günü Harmen Fraanje Trio ile sona erdi. Piyanoda Hollanda'nın son dönem en yetenekli piyanistleri arasında gösterilen Harmen Fraanje, kontrabasta Clemens van der Feen ve davulda André Pallemaerts'den oluşan ve 2010 yılında About Jazz Dergisi tarafından "2010'un en iyi canlı performansı" olarak seçilen Harmen Fraanje Trio, Akbank Sanat Piyano Günleri kapsamındaki konserlerinde jazz ve klasik müziği harmanlayan notalarıyla müzikseverlere unutulmaz dakikalar yaşattı. Harmen Fraanje Trio, konser öncesi düzenlenecek atölye çalışmasında müzikseverlerle bir araya geldi deneyimlerini paylaştı.
AKBANK SANAT PİYANO GÜNLERİ - *Harmen Fraanje Trio*
Harmen Fraanje, piyano
Clemens van der Feen,kontrabas
André Pallemaerts – davul

"AKBANK SANAT JAZZ GÜNLERİ"

Akbank Sanat, 4-26 Aralık 2013 tarihleri arasında gerçekleşen Akbank Sanat Jazz Günleri ile dünyaca ünlü ustaları ve genç yetenekleri ağırladı.

Orçun Yıldıran

Nikolaj Hess

Jon Balke

Jan Gunnar Hoff

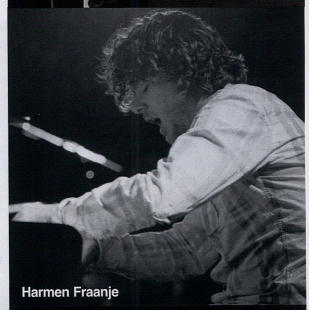
Harmen Fraanje

Yeni nesil Türk jazzının en önemli temsilcilerinden biri olan genç müzisyen *Erman Dirikcan*, bas gitarda *Boris Oud*, davulda *Friso van Wijck*'dan oluşan **Erman Dirikcan Trio**'nun 04 Aralık 2013, Çarşamba günü gerçekleşen konserle başladı. Akbank Sanat Jazz Günleri, 10 Aralık 2013, Salı günü geleneksel İskandinav halk müziğini günümüz jazz standartları içinde ustalıkla kullanan, gospel ve Karayip ritmleri ile cool jazzı ve hatta funk'ı başarıyla harmanlayan **Tord Gustavsen** ile devam etti.

Etkinlik kapsamında geçtiğimiz yıl gerçekleştirilen JamZZ Genç Yetenekler Yarışması 2012'de "en iyi performans" ödülü sahibi **Olgun Açar**, 13 Aralık 2013, Cuma günü; Danimarka'nın jazz divası **Cæcilie Norby** ve Kuzey jazzının **en önemli isimlerinden** İsveçli **Lars Danielsson,** 18 Aralık 2013 Çarşamba günü ve yeni nesil jazz müziğinin genç ve yetenekli ismi **Uraz Kıvaner,** 26 Aralık 203, Perşembe günü Akbank Sanat sahnesinde oldu.

JAZZ'IN GENÇ YILDIZI "ERMAN DİRİKCAN" AKBANK SANAT'TAYDI

Son yılların en heyecan verici jazz gitaristlerinden biri olarak kabul edilen ve yurtdışında yaptığı çalışmalarla yeni nesil Türk jazz'ının en önemli temsilcilerinden biri olan genç müzisyen ***Erman Dirikcan,*** bas gitarda *Boris Oud*, davulda *Friso van Wijck*'dan oluşan **Erman Dirikcan Trio** ile 04 Aralık 2013, Çarşamba günü **Akbank Sanat**'ta unutulmaz bir müzik ziyafeti sundu. Konserde, "Forces At Work" isimli yeni albümden parçalar, ayrıca sevilen jazz standardlarından örnekler sunan Erman Dirikcan Trio, 05 Aralık 2013, Perşembe günü düzenlenecek atölye çalışmasında ise birikimlerini müzikseverlerle paylaştı.

ERMAN DİRİKCAN TRİO
Erman Dirikcan, gitar, perdesiz gitar
Boris Oud, bas gitar
Friso van Wijck, davul

KUZEYDEN LİRİK BİR JAZZ ŞAİRİ "TORD GUSTAVSEN"

Geleneksel İskandinav halk müziğini günümüz jazz standartları içinde ustalıkla kullanan, gospel ve Karayip ritmleri ile cool jazz'ı ve hatta funk'ı başarıyla harmanlayan **Tord Gustavsen,** 10 Aralık 2013, Salı günü Akbank Sanat'taydı.

Piyanoda ***Tord Gustavsen***, saksofonda ***Tore Brunborg***, kontrbasda ***Mats Eilertsen*** ve davulda ***Jarle Vespestad***'dan oluşan **Tord Gustavsen Quartet,** 2012 yılında yayınlanan ve "2012'nin En İyi Norveç Jazz Albümü" seçilen ve tüm dünyada büyük ilgi ile karşılanan The Well'in dünya turnesi kapsamında müzikseverlerle buluştu.

TORD GUSTAVSEN QUARTET
Tord Gustavsen, piyano
Tore Brunborg, saksofon
Mats Eilertsen, kontrbas
Jarle Vespestad, davul

"TIDES" AKBANK SANAT JAZZ GÜNLERİ'NDEYDİ

Akbank Sanat Jazz Günleri kapsamında sahne alan sanatçılardan biri de geçtiğimiz yıl JamZZ Genç Yetenekler Yarışması 2012'de "en iyi performans ödülü"nü kazanan **Olgun Açar**.

Davulda *Olgun Açar*, tenor saksofonda 2010 çıkışlı albümü "Barcelona" ile beğeni kazanan *Tamer Temel*, basta Türkiye'nin en önemli bas gitaristlerinden *Volkan Topakoğlu* ve piyanoda İstanbul'da yaşayan Fransız piyanist *Jef Giansly*'den oluşan TIDES, 13 Aralık 2013, Cuma günü izleyicilere keyifli bir müzik ziyafeti sundu.

TIDES
Olgun Açar, davul
Tamer Temel, tenor saksofon
Volkan Topakoğlu, bas
Jef Giansly, piyano

İSKANDİNAV JAZZ'ININ USTA İSİMLERİ AKBANK SANAT JAZZ GÜNLERİ'NDEYDİ...

Geçtiğimiz yıl 22. Akbank Jazz Festivali'nde ***"The Act Jubilee Night"*** konseri kapsamında müzik tutkunları ile buluşan ve büyük beğeni kazanan, Danimarka'nın jazz divası **Cæcilie Norby** ve **Kuzey jazz'ının en önemli isimlerinden** İsveçli **Lars Danielsson,** 18 Aralık 2013, Çarşamba günü Akbank Sanat sahnesinde müzikseverlerin karşısında oldu.

İpeksi ses rengi ve kusursuz yorumuyla dinleyicileri büyüleyen **Cæcilie Norby** ve enstrümanı kontrbasın sınırlarını yeniden çizen **Lars Danielsson**, Akbank Sanat için hazırladıkları özel bir konser programı ile jazz severlere unutulmaz bir performans sundu. **Cæcilie Norby** ve **Lars Danielsson** aynı gün konser öncesi düzenlenecek atölye çalışmasında ise birikimlerini müzikseverlerle paylaştı ve soruları yanıtladı.

CAEICILE NORBY & LARS DANIELSSON
Caecilie Norby, *vokal*
Lars Danielsson, *kontrbas, çello*

AKBANK SANAT JAZZ GÜNLERİ "URAZ KIVANER" İLE SONA ERDİ...

Akbak Sanat Jazz Günleri, piyano çalış tekniğiyle Bill Evans, Oscar Peterson ve Ahmad Jamal'ı, vokaliyle ise Chet Baker'ı andıran yeni nesil jazz müziğinin genç ve yetenekli ismi **Uraz Kıvaner** ile son buldu. Soprano ve tenor saksofonda ***Engin Recepoğulları***, piyanoda ***Uraz Kıvaner***, kontrbasta ***Ozan Musluoğlu*** ve davulda ***Ferit Odman***'dan oluşan **Uraz Kıvaner Quartet**, 26 Aralık 2013, Perşembe günü gerçekleştirdikleri konserlerinde **Uraz Kıvaner**'in Mart 2012'de yayınladığı ilk albümü "Pieces"dan parçaları ve sevilen jazz standartlarını kendilerine has yorumlarıyla seslendirdi.

URAZ KIVANER QUARTET
Engin Recepoğulları, Soprano & tenor saksofon
Uraz Kıvaner, piyano
Ozan Musluoğlu, kontrbas
Ferit Odman, davul

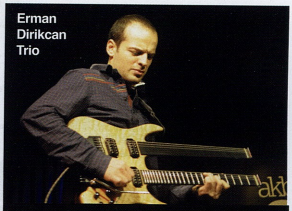
Erman Dirikcan Trio

Cæcilie Norby

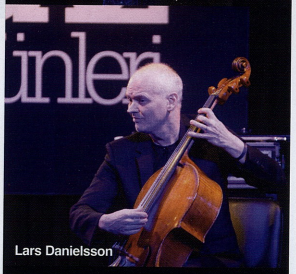
Lars Danielsson

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

Atilla Atala ile Jazz İkonları

Atilla Atala ile tanışıklığımız yıllar öncesine dayanıyor, Şişecam grubunda çalıştığım yıllarda bizim için harikulade bir fuar standı yaptığı zaman başlayan tanışıklığımız bu güne kadar sürdü. Soyadı benzerliğinden merak edip sorunca onun benim için gerçek bir müzik mabedi olan Lale Plak'ın ortağı değerli dostum Hakan Atala'nın firma kurucu ortaklarından amcasının çocuğu olduğunu ve jazz müziğine olan derin ilgisini keşfedince bu dostluk daha da güçlendi, müzik bu, onun sevgisi hiçbir ayrım yapmadan insanları yürekten birleştirir.

Rakının şişede durduğu gibi durmaması gibi jazz da sadece kişinin yüreğinde durmaz. İnsan müzisyen olmasa bile müzikseverlik onu bir şekilde sevdiği müzikle buluşturur. Atilla için de böyle olduğunu elime geçen bir sergi davetiyesinden anladım.

ATiLLA ATALA
"JAZZ İKONLARI"
Resim Sergisi
28 Kasım – 22 Aralık 2013

Galeri FE*'de açılışı 28 Kasım'da jazz müziği dinletisi eşliğinde yapılacak olan Atilla Atala'nın kişisel sergisi "Jazz İkonları" başlığını taşıyor.*
Devlet Güzel Sanatlar Akademisi-Uygulamalı Endüstriyel Sanatlar Yüksek Okulundan mezun olan sanatçı, resim, iç mimarlık ve grafik tasarım çalışmalarını kendi atölyesinde sürdürmektedir. Bunun yanında karikatür ve fotoğraf sanatıyla ilgili çalışmalarıyla da sergilere katılmaktadır.

*Kendisi, bu sergisinde "**Jazz; Kutsanan bireyselliğin kusursuz kolektivizmi**" söylemiyle jazz sanatçılarını, Bizans ikonalarından esinlenerek yorumluyor. İkonalardaki tasvirler üzerinden tanrıya yöneltilen saygı, jazz sanatçılarının portreleri aracılığıyla solo performansların getirdiği "bireysellik" ve ortak çalışlardaki "birliktelik" göz önüne alınarak jazz müziğine yöneltiliyor.*

İkona ile onunla iletişim kuran arasındaki yoğun duygusal diyalog, tualdeki jazz sanatçısıyla kurulması hedefleniyor. İkonaların plastiğindeki yüzeysellik bu resimlerde siyah fon üzerindeki beyaz renkli düz geometrik alanlarla veriliyor. Siyah fon, jazz'ın köklerindeki hüzne ve zor yaşam şartlarına gönderme yapıyor.

Solo çalışlarında bireysellikleriyle öne çıkan jazz sanatçılarının, kollektif icraları sırasındaki müzikal ahenk ve kusursuz uyum, tualde yer alan enstrümanlardaki gökkuşağı renkleriyle ifadesini buluyor. Müzikteki armoniyi çağrıştıran bu gökkuşağı renkleri, ikonalardaki yaldızlı fonla özdeşleşiyor.

Atilla ile birlikte sergiyi anlatan bir radyo programı yaptığımız sıra bu ifadeleri biraz makaraya aldım çünkü bana göre Atilla'nın içindeki sıcaklığı ve sevgiyi doğru olarak ortaya koyamıyordu ama Atilla'da müziği dinlemek yerine kelimelerle ifade edersek böyle bir sonuç çıkabileceğini söyledi, gülüştük.

Ben sergi'nin basın bülteni yazsaydım şöyle bir ifade kullanırdım:

Jazz İkonları, jazz seven bir grafik sanatçısının içinde yaşadığı güzel duyguları yaşadığı toprakların geleneğinden ilham alarak çizgilerle günümüze taşıması.

Sizin bu ifadeyi daha farklı yazmak isteyeceğinizden de eminim, zaten jazz'ın yüreğinde bu var, her şeyi yeniden yaratmak, dolayısıyla derim ki bu yazıyı okuduğunuz sırada sergi kapanmış olacak ama gene de ne edin edin, bu resimlere ulaşın ve kendi yorumunuzu yazın.

Atilla'yı tanımayanlar için onun kısa bir özgeçmişini de sizlerle paylaşayım:

1955 yılında doğdu. Orta ve lise öğrenimini Vefa Lisesi'nde yaptı. 1979 yılında Devlet Güzel Sanatlar Akademisi-Uygulamalı Endüstri Sanatları Yüksek Okulu'ndan İç Mimar- Endüstri Tasarımcısı olarak mezun oldu. 1979-1982 yılları arasında özel sektörde endüstri tasarımcısı olarak çalıştı. Halen ortağı olduğu Ajans Epik Ltd. Şti.'nde art direktör olarak çalışıyor ve İç Mimarlık ve grafik tasarım çalışmalarının yanında resim yapıyor, karikatür ve fotoğraf sanatlarıyla ilgileniyor. Logo, afiş, karikatür ve fuar stand tasarımı dallarında başarı ödülleri var. Grafikerler Meslek Kuruluşu (GMK), İç Mimarlar Odası ve Karikatürciler Derneği üyesi.

Sergide resmi yer alan sanatçıların listesi şöyle:

Maffi Falay, Tuna Ötenel, Önder Focan, Sibel Köse, Billie Holiday, Thelonious Monk, Dizzy Gillespie, Charlie Parker, Miles Davis, John Coltrane, Ray Charles, Chrlie Haden, Jack De Jonette, Keith Jarrett, Jan Garbarek, Marcus Miller ve Esbjörn Svensson.

Listenin uzunluğu ve kapsamı gerçekten etkileyici ve Atilla'nın jazz müziğine duyduğu derin ilginin güzel bir göstergesi.

Beni asıl etkileyen şey ise onun sanata olan yaklaşımı.

Atilla bu sergisinde kendi sanatının potası içinde derin ilgi duyduğu başka güzel sanatların özünü eriterek onları bambaşka bir boyuta getirmiş. Var olanla yetinmeyerek ona kendi kültürel birikimini ve sanatını eklemiş. Belki de artık mensubu olduğu derneklere bir yenisinin eklemesi gerekebilir:

Atilla Atala, ***Üçüncü Boyut Sanat Yaratıcıları Derneği****, Kurucu Başkan.*

Böyle bir dernek henüz kurulmadı ama Türkiye değişiyor, Gezi olayları bize eskiden yan yana olamayacak insanların hoş görü ve işbirliği ile neler yapabileceğini gösterdi, belki şimdi bu derneği kurmanın zamanı da gelmiştir.

Ne dersin Atilla? Bakarsın bu sergi hayatının bundan sonrası için sana kalıcı bir yön işaret ediyordur. Ellerine sağlık güzel arkadaşım.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Amerikalı jazz kemancısı Regina Carter Zorlu Center Performans Sanatları Merkezi'nin açılışını yaptı...

Afrika halk müziği ezgilerini ve enstrümanlarını çağdaş jazz ve popun enerjisi ile birleştiren "Reverse Thread" isimli son albümü tüm dünyada övgüler alan Regina Carter, Zorlu Performans Center'ın açılışını yaptı. Dinleyiciyi jazz müziğin geleceğine taşıyan sanatçı, Aretha Franklin, Billy Joel ve Mary J. Blige gibi dünyaca ünlü isimlerle çalıştı.

Amerikalı kemancısı Regina Carter, albümleri, yoğun turneleri, misafir sanatçı olarak defalarca yer aldığı programlar ve ortaklaşa yürüttüğü çalışmalarla daha önce görülmeyen bir müzik kişiliği geliştirdi. Etnik folk müziği ezgilerini ve enstrümanlarını çağdaş müziğe uyarlayan "Reverse Thread" isimli son albümü, tüm dünyada övgüyle karşılandı. Amerika jazz listelerinde pek çok defa bir numara olan Regina, meydan okuyan müziğiyle İstanbul'daki dinleyicilerine keyifli saatler yaşattı.

Jazz müziğine yeni bir yorum getiren Regina Carter aynı zamanda, Niccolo Paganini'nin ünlü Guarneri "Cannon" kemanını çalan ilk jazz sanatçısı ünvanına sahip.

31 Ekim'de tek seferlik özel konser için gelen Regina Carter eleştirmenlerin 'sakinleştirici' olarak tanımladığı müziğiyle İstanbul dinleyicisini etkiledi.

Zorlu Center Performans Sanatları Merkezi Hakkında:

Türkiye'nin ilk 5 fonksiyonlu "karma kullanım" projesi olan Zorlu Center'da; performans sanatları merkezi, otel, ofis, alışveriş merkezi ve rezidanslar yer alıyor. Zorlu Center'ın en önemli fonksiyonlarından biri olan Performans Sanatları Merkezi geliştirilirken, İstanbul'un en çok ihtiyaç duyduğu konulardan birinin de kültür- sanat etkinliklerinin gerçekleştirilebileceği alanlar olduğunu gözlemlendi. Sanatın çeşitli dallarına ev sahipliği yapmak üzere çok amaçlı sanat merkezi olarak tasarlanan Performans Sanatları Merkezi'ne, Zorlu Center içerisinde önemli bir yer ayrıldı. Performans Sanatları Merkezi'nin büyük salonu (ana tiyatro) 2 bin 262 kişilik, diğer salonu drama sahnesi ise 738 kişilik kapasiteye sahip. 300 milyon USD yatırım yapılan ve 50.000 m² kapalı alana sahip olan Zorlu Center Performans Sanatları Merkezi, Ekim 2013 itibariyle dünyanın önde gelen müzikal, konser, dinleti, tiyatro, dans gösterileri ve resim sergisi gibi birçok sanatsal faaliyete ev sahipliği yapacak. Zorlu Center Performans Sanatları Merkezi, müzikallerin New York Broadway ve Londra West End'den sonraki yeni merkezi olacak. Zorlu Center Performans Sanatları Merkezi'nin operatörlüğünü ise birçok Broadway şovunu hayata geçiren ve 101. yaşını kutlayan Amerikalı Nederlander Worldwide Entertainment (NWE) yapmaktadır.

Hülya Tunçağ
htuncag@gmail.com

Günümüzde Jazz

2013'den kalanlar!

Nicholas Payton

Küçük mutlulukların yanısıra acı kayıplarla, karmakarışık koca bir yılı geride bıraktık. Aslında göreceli bir tanımlama. Olaylara, duygulara göre zaman zaman göz açıp kapayıncaya kadar geldi ve geçti ya da bazı anlarda bir türlü geçmek bilmedi. Benim için Bodrum –İstanbul arası bir koşuşturmaydı çoğu zaman.

İşte beni etkileyen olayların aylık dökümü;

10 Ocak: Çok sevdiğim İsviçreli orkestra şefi, piyanist, orgcu ve aranjör **George Gruntz** yaşamını yitirdi. Kendisiyle yıllar önce sevgili Hakan Atala'nın Lale Plak dükkanında tanışmıştık. Bana kurduğu orkestralarla verdiği bazı konserlerinden derlenmiş özel bir koleksiyonunu armağan etmişti.
30 Ocak: Jazz dünyası yine önemli bir sanatçısını yitirdi. Kornetçi, besteci, aranjör, orkestra şefi **Lawrence Butch Morris**. 65 yaşındaydı ve ölümü beni olduğu kadar Türk dostlarını da çok üzdü. Bizden birisi gibiydi. "Conduction" sistemini, gerek Bilgi Üniversitesinde ders verdiği yıllarda gerek daha sonra İstanbul için Türk sanatçılarla yaptığı projelerinde uygulayarak ufkumuzu açmıştı.

3 Şubat: NTV Radyo'da "**Günümüzde Caz**" programımı başladı. 1972'den 2011'in Aralık ayı sonuna kadar TRT RADYO-3'de kesintisiz yaptığım bu program, adeta meslek yaşamımın özeti...
11 Şubat: İstanbul Jazz Festivali Danışma Kurulu'nun ikinci toplantısında uzun zamandır hayalini kurduğum bir projemi sundum: Sevinç Tevs'in Anısına Özel Bir Gece... Festivalin 20. yılına çok yakışacak bir projeydi. Gerek yönetim gerek kurul tarafından olumlu karşılandı.
24 Şubat: Günümüzde Caz programının adı, TRT ile ihtilafa düşmemek için "Caz Tutkusu" olarak değiştirildi.

14 Mart: Usta şarkıcı **Kurt Elling**, **Aycan Teztel** yönetimindeki **Superband** eşliğinde İş Sanat'da harika bir konser verdi. Orkestra, kısa zamanda prova yapmalarına rağmen çok başarılıydı.
15 Mart: Sevinç Tevs'in sevgili kızı Şehrazat ile Sarıyer'deki evinde buluştuk. Özel gece projesinin ön görüşmelerini yaptık.

15 Nisan: "Dünya Jazz Günü" basın toplantısı için yine İstanbul'dayım. Basın toplantısından sonra İKSV Salon'da, **Branford Marsalis –Joey Calderazzo** ikilisi, "Songs of Mirth and Melancholy" albümünden çaldığı parçalarla dinleyiciyi bulutlara çıkardı.
30 Nisan: Bana göre 2013 yılının en heyecan verici jazz olayı, Dünya Jazz Günü'nün İstanbul'da bir dizi etkinlikle kutlanmasıydı. Unesco ve Thelonious Monk Jazz Enstitüsü tarafından ilki 2012 yılında düzenlenmişti. Söyleşiler, sergiler, konserler... 21.30'da Aya İrini Müzesindeki konser ise yıldızlar geçidiydi adeta... Konserden önce, Unesco İyi Niyet Elçisi **Herbie Hancock**, Unesco Genel Direktörü Irina Bokova, Kültür ve Turizm Bakanı Ömer Çelik birer konuşma yaptı. Gecenin müzik direktörü ise ünlü piyanist John Beasley'di. Türkiye'den trompetçi İmer Demirer, gitarcı Bilal Karaman ve klarinetçi Hüsnü Şenlendirici'nin katıldığı yıldızlar topluluğu, unutulmaz anlar yaşattı bizlere.

2 Mayıs: Açık Radyo'da "Caz Orkestrası" programım başladı. Her Perşembe saat 20:00'de yayınlanan program, başlangıcından günümüze büyük jazz orkestralarının tarihini ele alıyor. Uzun zamandır böyle arşivlik bir program yapmayı düşlüyordum. Benim için büyük bir keyif.
3 Mayıs: Davul efsanesi **Roy Haynes**, Nardis'de...Yarın da çalacak ihtiyar delikanlı. Ben de sevgili arkadaşlarım Aycan Teztel, Sibel Köse, Ayşe Gencer ve Elif Çağlar ile Sevinç Tevs gecesinin repertuarını oluşturmak için Kuledibi'nde bir kafedeyim. Toplantıdan sonra Nardis'e uğradım. Usta, sound check yapıyordu. Geçmiş yıllarda da Haynes'i dinleyen bir kişi olarak yaşına rağmen enerjisine bir kez daha hayran oldum.
4 Mayıs: Yalnızca New York Filarmoni Orkestrası'nı dinlemek için bir gün daha İstanbul'daydım. İKSV'nin kurucusu Dr. Nejat Eczacıbaşı'nın ölümünün 20. yılı anısına Haliç Kongre Merkezi'nde ikinci konserini veren orkestrayı, Alan Gilbert yönetiyordu. Solist, ünlü piyanist Emanuel Ax'dı. Programı ise Mozart'ın 36 numaralı Do Majör Senfonisi ve 35 numaralı Do Majör Piyano Konçertosu ile Mussorgsky'nin "Bir Sergiden Tablolar" adlı orkestra yapıtı oluşturuyordu. Ruhumu yıkayan bir geceydi.

Kurt Elling

8 Mayıs: Çok sevdiğim eski dostumu yitirdim. TRT İzmir Radyosu'sunun eski yapımcılarından, Radyo-3'de yayınlanan "Gece ve Müzik" programını,1968 yılında başlatan **Renin Batıgün**'dü bu dostum. Yıllar içinde başka güzel programlar da hazırlayıp tatlı sesiyle sundu. Ondan yaşama ait çok şey öğrenmiştim. Unutmak olanaksız...
28 Mayıs: Jazz dünyasından bir yıldız daha kaydı. Arif Mardin'in de favorisi olan piyanist **Mulgrew Miller** genç yaşta yaşama veda etti.

19 ve 20 Haziran: Akbank Kültür ve Sanat Merkezi'nde "Caz Günleri" için yapmayı planladığım "Türkiye'de Vokal Jazz" seminerlerini, Gezi olayları nedeniyle iptal ettim. Diğer tüm Jazz Günleri etkinlikleri gibi.
4 Temmuz: Ayın 15'ine kadar sürecek 20. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, Avusturya Kültür Ofisini'nin bahçesinde **Anthony Strong**'un konseriyle başladı. Konserde, özlediğim dostlarımın yanı sıra uzun zamandır hasta olduğunu duyduğum sevgili **Mehmet Uluğ** ile karşılaşmak beni çok sevindirmişti. Çok zayıftı ama bana daha iyi olduğunu söylemişti. Onu son görüşümdü.
Festivalde,11 Temmuz için Açık Hava Tiyatrosu'nda gerçekleştirmeyi planladığımız Sevinç Tevs'in Anısına özel geceyi de ne yazık ki kızı Şehrazat'ın özel ricası üzerine iptal etmek zorunda kaldık. Zaten Gezi olayları nedeniyle kimsenin keyfi yoktu. Oysa festivalin oldukça iyi bir programı vardı. Ben elimden geldiğince izlemeye çalıştım. Neredeyse 30 yılı aşkın bir zaman, önceleri İstanbul Müzik Festivali'ni ardından Jazz Festivali'ni aralıksız izledim. İlk kez bu yıl, içim buruktu. En güzel konserlere bile kendimi zor verebiliyordum. Sonunda festival bitmeden Bodrum'a döndüm.

Temmuz'un burukluğunu, Ağustos ayındaki bir çağrı telafi etti. 20-26 Ağustos arası Polonya'nın Zory kentinde gerçekleşen "Voicinger" jazz vokal yarışmasına jüri üyesi olarak katılmak, harika bir duyguydu. Kısa bir zaman için bile olsa yalnızca müzik duyulan, müzik konuşulan uygar ve cennet gibi bir yerde olmak ilaç gibiydi ki bu konuya geçen sayıda uzunca yer vermiştim.

24 Eylül: 23. Akbank Jazz Festivali için yeniden İstanbul'dayım, Sonbahar havası çarptığı için soğukalgınlığının eşiğindeyim. Bu nedenle zar zor izleyebildiğim konserlerle ilgili izlenimlerim;
27 Eylül; CRR'de **Enrico Rava**'nın "Rava Tribe" projesini umduğum gibi buldum. Rafine...
28 Eylül: Yine CRR'deyiz. 18:00'deki **John Surman**'in solo konseri, anılarımı canlandırdı. 20:30'daki **Paolo Fresu** – **Richard Galliano** – **Jan Lundgren** üçlüsünün Mare Nostrum projesi ise şiirsel anlar yaşattı.

1 Ekim: Babylon... Son dakikada tek kişiye düşen gitarcı Kurt Rosenwinkel'dan izlenimim: Düşkırıklığı...
2 Ekim: Babylon... Trompetçi **Nicholas Payton** ve üçlüsü, evden çıkmama değdi.
5 Ekim: Akbank Sanat'da "**Butch Morris**'in Ansına" konulu söyleşinin moderatörlüğünü zevkle yaptım. Onu, sevgili Sevin Okyay, Morris ile daha önce çalışan gitarcı **Brandon Ross** ve Pozitif'in kurucularından Ahmet Uluğ ile birlikte andık. (Not: Programa göre Mehmet Uluğ katılacaktı. Ancak durumu ağırlaştığı için yerine Ahmet gelmişti ve yüreğimize ateş düşmeye başlamıştı).
Yine aynı mekanda panelden sonra **Helge Lien Trio**'nun konseri ise birinci sınıftı.
Aynı günün gecesi ise Lütfü Kırdar Konser Salonundaki ikinci konsere yetişebildim. **Mos Def – Chris Dave** ve MF Doom'a Hypnotic Brass Ensemble'ın eşlik ettiği konser, türünün iyi bir örneğiydi. Groove'u oldukça yüksek bir konserdi. Özellikle HBE'nin Funky fanfarı, üstdüzeydeydi.
6 Ekim: **Cassandra Wilson** –**Harriet Tubman** konseri de festivaldeki ikinci bir düş kırıklığıydı. İlk kez çok sevdiğim bir şarkıcının konserini neredeyse başında terkettim.
8 Ekim: Bir acı kayıp daha. İzmirli bascı **Kürşat And**, çok zamansız aramızdan ayrıldı.
9 Ekim: Akbank Sanat'da 16:00'da gerçekleşen "Jazz ve Teknoloji" paneli, Yahya Dai, Baki Duyarlar, Şevket Akıncı'nın zengin birikimleri ve değerli görüşleriyle şimdiye dek yönettiğim en derinlikli, en bilgilendirici panel oldu.
10 Ekim: Bodrum'a dönüş.

5 Kasım: Turgut Reis'den Bitez Yalı'ya taşınma.
21 Kasım: Çok çok sevdiğim, çok özel bir kişi daha aramızdan ayrıldı. Mehmet Uluğ, kişiliğinin tipik göstergesi olan gülen yüzüyle savaştığı hastalığına yenik düştü. İnanmak da zor, kabul etmek de... Gülen yüzü hep gözümün önünde olacak.

9-24 Aralık arası seminerlerim nedeniyle İstanbul'dayım.
9-16-23 Aralık; Atölye Maçka'da "Jazz Tarihi"
11-12 Aralık. Akbank Sanat'da "Türkiye'de Vokal Jazz" seminerleriyle yılı tamamladım.

2014'de umarım, gerek ülkemiz, gerek dünya için herşey iyiye doğru gider... Öyle ki; başta jazz olmak üzere müzikle dolu anları, sevdiklerimizle gönül rahatlığı içinde paylaşırız.

Eren İnançer
eren@zarakol.com.tr

Ankara Nordik Müzik Festivali, Lars Danielsson, Tord Gustavsen ve Beady Belle'i ağırladı

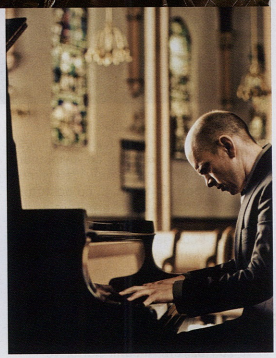

Ankaralı Müzikseverler Kuzey Jazz'ının Üç Usta İsmiyle İlk Kez Buluştu. Jazz dünyasının üç ünlü ismi, üç gece üst üste Ankara CerModern'de sahne aldı. Ankara Nordik Müzik Festivali kapsamında kontrbasçı Lars Danielsson 29 Ekim Salı, piyanist Tord Gustavsen 30 Ekim Çarşamba, nu-jazz'a yeni bir soluk katan Beady Belle ise 31 Ekim Perşembe akşamı saat 21.00'de Ankaralı müzikseverlerle ilk kez buluştu...

Ankaralı müzikseverleri, üç gün üst üste jazz müziğinin kuzeyli yıldızlarıyla buluşturan Ankara Nordik Müzik Festivali, Norveç'ten Türkiye'ye devlet başkanlığı seviyesinde yapılacak ilk ve tarihi ziyaretin hemen öncesinde gerçekleştirildi.

Açılış kontrbasın ustası Lars Danielsson'la

Festival kapsamında ilk olarak 29 Ekim Salı akşamı saat 21.00'de ünlü kontrbasçı Lars Danielsson dörtlüsüyle birlikte CerModern'de sahne aldı. ACT markasından en son çıkardığı "Liberetto" albümüyle eleştirmenlerden büyük övgüler alan Danielsson'a, piyanoda yine ACT'ten albümleri yayımlanan Yaron Herman, gitarda John Paricelli ve davulda Robert Mehmet İkiz'in yer aldığı grubu eşlik etti. Lirik yorumları ve kontrbasın yanı sıra çellodaki virtüözlüğü ile de bilinen Danielsson, Ankaralı müzikseverlere unutulmaz bir gece yaşattı.

Piyanonun lirik ozanı Tord Gustavsen

Hemen ertesi akşam, 30 Ekim Çarşamba saat 21.00'de, CerModern'de sahne alan grup ise jazz müziğinde son yılların en çok konuşulan isimlerinden piyanist Tord Gustavsen ve Norveç jazz'ının ünlü isimlerinden kurulu dörtlüsü odu. Son 10 yılda ECM etiketiyle yayınladığı "Changing Places", "The Ground", "Being There" gibi albümleriyle büyük bir başarı yakalayan Gustavsen, en son geçen yıl "The Well" albümüyle yine adından çok söz ettirdi ve albüm Dagbladet tarafından 2012 yılının "En İyi Norveç Jazz Albümü" seçildi. Ankaralı müzikseverler piyanist Tord Gustavsen'le birlikte "The Well" albümünün tüm kadrosunu, saksofonda Tore Brunborg, kontrbasta Mats Eilertsen ve davulda Jarle Vespestad'ı ilk kez dinleme şansı yakaladılar.

Nu-jazz denince Beady Belle

Ankara Nordik Müzik Festivali'nin kapanışında ise 31 Ekim Perşembe akşamı, saat 21.00'de bu kez büyüleyici bir ses, Beate S. Lech, grubu Beady Belle ile sahne aldı. Bugüne kadar yayınladığı 6 albümle jazz, soul, country, house, drum'n bass gibi eski ve yeni tarzları bir araya getiren ve modern bir nu-jazz sound'una imza atan Beady Belle grubunda, vokalist Beate S. Lech'in yanı sıra davulda Erik Holm, bas gitarda Marius Reksjø ve klavyeli çalgılarda Jorn Oien yer aldı. Bu yıl yayınladıkları "Cricklewood Broadway" albümleriyle yine çok konuşulan Beady Belle, Ankaralı müzikseverlerin kuzey jazz'ıyla buluşmasına şimdilik son noktayı koydu.

Metin Yavuz
cukurovacazgunleri@gmail.com

Çukurova Jazz Günleri...

Jazz müziğin önemli isimlerinden İmer Demirer ve Türkiye'de jazz müziğin eşsiz sesi Ayşe Gencer 19 Aralık Çarşamba, Adana Büyükşehir Belediyesi Tiyatro Salonu'nda jazz severlere özel bir gece yaşattılar. Pamuk tarlalarından doğan müzik, artık Çukurova'nın uçsuz bucaksız pamuk tarlalarında yankılanmaya devam edecek...

Çukurova Jazz Günleri, geleneksel müziğimiz ile temelde aynı köklere sahip olan jazz müziğini metropollerin dışında yeni sahnelerde, yeni seyirciyle buluşturmayı hedefliyor. Türkiye'nin saygın jazz icracılarını jazz severlerle buluşturmayı hedefleyen Çukurova Jazz Günleri konserlerini yıl içine yaymayı planlıyor.

Etkinlik kapsamında ilk konser İmer Demirer Quartet, vokalde jazz müzik geleneğinin eşsiz sesi Ayşe Gencer, piyanoda Serkan Özyılmaz ve davulda Olgun Açar ile 19 Aralık 2013, saat 20.00'da Adana Büyükşehir Belediyesi Tiyatro Salonu'nda jazz severlerin yoğun ilgisiyle karşılandı.
Henüz ana sponsoru bulunmayan projenin oluşumu tamamıyla gönüllü bir ekip tarafından şehirdeki STK'lar ve marka kuruluşları tarafından sahiplenildi. Yeni projelerle bölgede daha çok sesini duyurmak için çalışmalarına başlayan jazz gönüllüleri, yeni yılda Adanalı jazz severlere yeni konser duyuruları için sabırsızlanıyor.

Ayrıntılı Bilgi İçin;

iletisim@cukurovacazgunleri.com
www.cukurovacazgunleri.com

Didem Oğuz
digdem.oguz@ogilvy.com

BLUES FESTIVAL 24 ile BİRLİKTE Hayata

Jimmy Burns Band
Katherine Davis

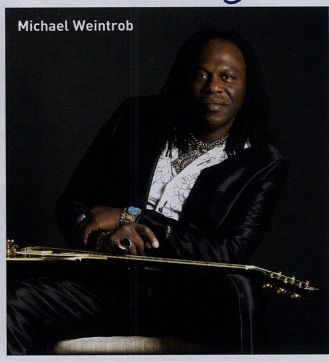
Michael Weintrob

23 yıl boyunca aralıksız olarak Efes Pilsen tarafından hayata geçirilen "Blues Festival", yasal düzenlemelerle alkol firmalarının etkinliklere sponsor olamaması nedeniyle bundan sonra Pozitif Live tarafından gerçekleştirilecek. Büyük bir miras devralan Pozitif Live, 17 ilde blues coşkusunu tüm Türkiye ile birlikte yaşama heyecanında...

Blues Festival 24'le Birlikte Hayata

23 yıldır Anadolu'nun dört bir yanına Blues müziği götüren Türkiye'nin ilk ve tek blues festivali Efes Pilsen Blues Festival, bu yıl itibariyle Pozitif Live tarafından "Blues Festival" adıyla düzenlendi. Festival Blues coşkusunu, 24. kez tüm Türkiye ile birlikte paylaşmak için 1 Kasım'da Denizli'den yola çıktı. 26 Kasım 2013'e kadar Antalya, Konya, Kayseri, Mersin, Adana, Hatay, KKTC, Gaziantep, Diyarbakır, Trabzon, Samsun, Eskişehir, Bursa, Balıkesir, Çanakkale ve Edirne olmak üzere 17 il gezdi. Dünya çapında ünlü ve ödüllü Blues sanatçılarını Türkiye'de ağırlayan Blues Festival 24, bu yıl da sevenleri ile birlikte unutulmaz bir Blues deneyimi paylaştı.

Blues Festival, 24. yılında da müzikseverlerin hayatını doldurmaya ve tüm Türkiye ile birlikte unutulmaz bir Blues deneyimi daha paylaştı. Blues Festival, 24. yılında 1 - 26 Kasım 2013 tarihleri arasında 17 farklı şehirde gerçekleştirildi. Açılışı, 1 Kasım, Cuma akşamı Denizli Anemon Otel'de yapan Blues Festival 24, sırayla Antalya, Konya, Kayseri, Mersin, Adana, Hatay, KKTC, Gaziantep, Diyarbakır, Trabzon, Samsun, Eskişehir, Bursa, Balıkesir ve Çanakkale'yi gezdi ve kapanışı Edirne'de yaptı.

Blues Festival 24 ile ilgili açıklama yapan **Pozitif Live Genel Müdür Yardımcısı Orçun Ejder** *"23 yıl boyunca aralıksız olarak Efes Pilsen'in katkıları ile gerçekleştirdiğimiz Türkiye'nin en uzun soluklu ve Anadolu'da bu kadar çok şehre giden tek festivali olan Efes Pilsen Blues Festival, ülkemizde müzik kültürüne ve sosyal yaşama çok şey kattı. Biz de Pozitif Live olarak bu mirasın devam ettirilmesi gerektiğini; bunun müzikten sinemaya, tiyatrodan sosyal yaşama bu kadar önemli katkıları olmuş Efes Pilsen markasına ve tüm sanatseverlere borcumuz olduğunu düşünüyoruz"* dedi.

Blues'un efsaneleri Blues Festival 24'te

23 yılda, Türkiye genelinde heyecanla beklenen bir etkinliğe dönüşen Blues Festival, bu yıl da, yine dünyadan çok önemli ve ödüllü blues sanatçıları ve gruplarını, Türkiye'deki müzikseverlerle buluşturdu. Blues Festival 24'ün konuklarından **"Jimmy Burns Band"**, R&B ve soul müzik türlerini Delta kökleriyle birleştirerek çağdaş Blues müziğinde kendine has benzersiz bir ses yaratmış olan pek çok ödül sahibi gitarist, vokal ve söz yazarı **Jimmy Burns** ile gitarist **David Antonio Herrero**, bas gitarist **Ari David Seder** ve davulcu **Andrew Terrill Thomas**'tan oluşuyordu. Chicago Blues, Gospel ve Boogie Jazz tarzlarının önde gelen vokalisti, başarılı müzisyen, söz yazarı, oyuncu ve öğretmen **"Katherine Davis"** ve "Between A Rock And A Hard Place" albümü ile 2010 Yılın Albümü ödülü de dahil olmak üzere dört Blues müzik ödülünün sahibi olan, 43 kez bu ödüllere aday gösterilen; çağımızın en ünlü Blues sanatçılarından biri **"Joe Louis Walker"** beş kişilik grubu ile Blues Festival 24'ün konukları arasındaydı.

Blues Festival 24 Programı

1 Kasım 2013, Cuma **Denizli** Anemon Denizli Otel
2 Kasım 2013, Cumartesi **Antalya** Ramada Plaza Otel
3 Kasım 2013, Pazar **Konya** Dedeman Otel
5 Kasım 2013, Salı **Kayseri** Hilton Kayseri
7 Kasım 2013, Perşembe **Mersin** Mer-Yat Merada Center
8 Kasım 2013, Cuma **Adana** HiltonSA
9 Kasım 2013, Cumartesi **Hatay** Anemon Antakya Otel
11 Kasım 2013, Pazartesi **KKTC** Jasmine Court Hotel - Disco
13 Kasım 2013, Çarşamba **Gaziantep** Dedeman Otel
15 Kasım 2013, Cuma **Diyarbakır** Liluz Otel
17 Kasım 2013, Pazar **Trabzon** Zorlu Grand Hotel
19 Kasım 2013, Salı **Samsun** Büyük Samsun Oteli
21 Kasım 2013, Perşembe **Eskişehir** 222 Park
22 Kasım 2013, Cuma **Bursa** Bursa Suare
23 Kasım 2013, Cumartesi **Balıkesir** Asya Pamukçu Termal Otel
25 Kasım 2013, Pazartesi **Çanakkale** Kolin Hotel
26 Kasım 2013, Salı **Edirne** Margi Otel

Blues Festival 24'ün Hatay konserinde büyük usta Erkin Koray'ın "Estarabim" şarkısı ile festival severleri coşturan blues sanatçıları, konser sonrası cam atölyesinde büyülendi

Blues coşkusunu 24. kez tüm Türkiye ile birlikte paylaşmak için yola çıkan Blues Festival 24'ün yedinci durağı Hatay oldu. Anemon Antakya Otel'de gerçekleştirilen ve blues'un önde gelen isimlerini ağırlayan konser, Hataylı müzikseverlerin yoğun ilgi ve beğenisi ile karşılandı. Joe Louis Walker ve

John Bradford Lindsay

grubu, büyük usta Erkin Koray'ın efsane şarkısı "Estarabim"i Hataylılar için söyledi. Ünlü Blues sanatçısı ve grubunun, Türkçe performansı Hatayllar'dan büyük alkış aldı. Festival ekibi, muhteşem bir konserin ertesi günü cam üfleme sanatı ile ilgili Hatay'da bir atölye ziyaret etti ve cam ustalığının inceliklerini yerinde öğrendi.

Blues Festival 24'ün yedinci durağı olan Hatay, muhteşem bir konsere ev sahipliği yaptı. Blues'un devlerini buluşturan festivalin yedinci konserine Hataylı müzikseverler büyük ilgi gösterdi. **Anemon Antakya Otel**'de gerçekleştirilen konserde sahneye ilk olarak "**Jimmy Burns Band"** ve **"Katherine Davis"** çıktı. Chicago Blues, Gospel ve Boogie Jazz tarzlarının önde gelen vokalisti; başarılı müzisyen, söz yazarı, oyuncu ve öğretmen **"Katherine Davis"** muhteşem sesi ve performansı ile Hataylı müzikseverleri büyüledi. Çağdaş Blues müziğinde kendine has benzersiz bir ses yaratmış ödüllü sanatçı **Jimmy Burns** de, gitarist **David Antonio Herrero**, bas gitarist **Ari David Seder** ve davulcu **Andrew Terrill Thomas**'tan oluşan grubu "**Jimmy Burns Band"** ile Hataylı festivalseverleri Blues ezgileri ile coşturdu.

Ünlü Blues sanatçısı "Estarabim" söyledi, Hatay eğlendi

Hataylı müzikseverler bu keyifli performansın ardından, çağımızın en ünlü Blues sanatçılarından biri olan "**Joe Louis Walker**" ile buluştu. "Between A Rock And A Hard Place" albümü ile 2010 Yılın Albümü ödülü de dâhil olmak üzere dört büyük Blues ödülünün sahibi olan ve 43 kez bu ödüllere aday gösterilen **Joe Louis Walker** ve beş kişilik grubu, repertuarlarına, Anadolu rock müziğinin büyük ustası Erkin Koray'ın efsane şarkılarından biri olan "Estarabim"i de aldı ve Hataylı festivalseverler için seslendirdi. Ünlü blues sanatçısı ve grubunun, Hatay konserinde sergilediği Türkçe performans, büyük beğeni ile karşılandı. Tüm salon hep bir ağızdan şarkıya ve gruba eşlik etti.

Blues sanatçıları Hatay'da cam üfleme sanatıyla tanıştı

Blues Festival 24'ün yedinci durağında muhteşem bir konsere imza atan blues sanatçıları, konserin ertesi günü, cam üfleme sanatının oldukça geliştiği ve değerli cam ustalarının bulunduğu Hatay'da bir cam atölyesini ziyaret etti. Hayatlarında ilk kez böyle bir atölyeye gelen blues sanatçıları, cam ustasının maharetlerini hayranlıkla izledi. Sanatçılar, cam sanatına dair ilginç bilgiler edindi.

Jimmy Burns ve Grubu hakkında

Gitarist, vokalist ve söz yazarı olarak karşımıza çıkan Jimmy Burns, R&B ve soul müzik türlerini Delta kökleriyle birleştirerek çağdaş Blues müziğinde kendine has benzersiz bir ses yaratmıştır. 1943'te Mississipi'de doğan Burns erken yaşta müziğe olan ilgisi ile kısa zamanda kendi ritmini yakalayarak Amerika ve yurtdışında adından söz ettirmeyi başardı. Sokak aralarında çalınan Blues müziği ve kiliseden yükselen tınılar ona gelecek yıllarda sergileyeceği başarının ilham kaynağı oldu. 60'larda R&B'den Soul'a geçiş yapan Burns, Minit, Tip Top ve Erika gibi plak şirketlerinden single yayınladı ve grubu Fantastic Epic ile turnelere çıktı. 90'lar itibariyle kendini tekrar Blues'a adayan Burns, Chicago'da Smokedaddy's'de çalmaya başladı ve kısa bir süre sonra Delmark Plak şirketinden Bob Koester ile bir albüm çıkarmak üzere anlaşma imzaladı. "Leaving Here Walking" yayımlandığı andan itibaren hit parça olmakla birlikte çok ulusal ve uluslararası ödüle layık görüldü. Amerika, Kanada, Avrupa, ve Japonya'da turneleyen Burns üç Delmark albümü sahibi ve günümüz blues'un en etkin temsilcilerindendir. Burns'un yeniden oluşturduğu grubu Jimmy Burns Band ise gitarist Anthony Palmer, bas gitarist E.G. McDaniel ve davulcu Bryant "T" Parker'dan oluşmaktadır.

Katherine Davis

Başarılı müzisyen, söz yazarı, oyuncu ve öğretmen Katherine Davis, kendine özgü müzikal tarzını ailesinden gelen zengin müzik kültürü ve müzisyenlerin varlığı ile ortaya çıkardı. Annesi jazz performansçısı ve opera sanatçısı bir ailenin kızıydı. Davis de bunu fırsat bilerek kariyerini müzik ekseninde çizdi. Davis, kadın vokallerin gücüne inanan bir sanatçıydı ve Ella Fitzgerald, Pearl Bailey, Nancy Wilson, Dinah Washington, Brook Benton, Howlin 'Wolf, Muddy Waters, Mahalia Jackson, Etta James ve Aretha Franklin gibi efsane isimleri dinleyerek onlardan ilham almayı başardı. Genç yaşta yeteneğinin farkına varan Davis, kendisini bir anda şov dünyasının içinde buldu. Olağanüstü bir ses tonuna sahip olan Davis bu gücüyle her seferinde hayranlarını etkilemeyi başardı. Chicago'daki Southport Records tarafından yayınlanan ilk albümü Dream Shoes ve kendi plak şirketi Katy 'D' Records'un kritikler tarafından başarı bulunması rekabet dolu müzik sektöründe ona sonsuz kapılar aralamayı sağladı. Müzikal standartlara ve sınırlara karşı gelen Katherine Davis, kendine özgü güçlü ve kalıcı tarzıyla Amerikan müziğinde yeni bir dönemin başlangıcına ilham kaynağı olmuştur.

Joe Louis Walker

Joe Louis Walker, San Francisco'nun Fillmore bölgesinde doğdu. Öğrencilik yıllarında müziğe başlayan Walker, 60'lardan bu yana kariyerini devam ettiriyor. Ödüllü gitarist ve yetenekli söz yazarı Walker kariyerinin ilk yıllarında ağırlıklı olarak kilise müziğine merak sardı. 1975 – 85 yılları arasında San Francisco Devlet Üniversitesi'nde İngilizce ve Müzik bölümlerinde eğitim aldı. 1985'te New Orleans Jazz & Heritage Festival'inde sahne alırken, kendini sadece Gospel müziğiyle kısıtlamayıp Blues çalmaya başladı. 1986'da Hightone Records Walker'in ilk albümü "Cold Is The Night"i yayınladı. Blues, Gospel, R&B ve Rock'u kapsayan albüm ülke çapında müzikseverlerin dikkatini çekti. Kariyeri boyunca 23 albüm yapan, "Between A Rock And A Hard Place" ile 2010 Yılın Albümü Ödülü de dâhil olmak üzere dört Blues müzik ödülünün sahibi olan ve 43 kez bu ödüllere aday gösterilen Walker, sayısız kez ulusal ve uluslararası turneye çıktı.

Vanessa Collier

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Aydın Esen'in İzmir Konserinden sonra...

20 Kasım Çarşamba akşamı, saat 20:00, Ahmet Adnan Saygun Sanat Merkezi'nin neredeyse bütün koltukları dolu, kırk yılda bir İzmir'de konser verecek olan Aydın Esen'i herkes merakla bekliyor. 13 Kasım tarihinde yani bu konserden tam 1 hafta önce gittiğimiz ve konserden adeta kaçarak çıktığımız kötü bir Electro Deluxe tecrübemiz olmuştu. Yanlış anlaşılmasın; niye kaçarak çıktık konserden, hemen anlatmam gerekiyor; ilk dakikadan itibaren konser salonunda konser izlediğini unutan seyirciler oynamaya başladılar ve konser adabından ne kadar uzak olduklarını bir kez daha gösterdiler. Sahneyi sadece 5 dakika gördüm, bir de konserden çıkarken gördüm, herkes ayakta ve oynuyor, arkamdaki izleyici benim yüzümden göremiyor mu diye düşünmüyor. Konserin verildiği salon ise Ahmet Adnan Saygun gibi ciddi konserlere ev sahipliği yapmış bir salon. Keşke konser başka bir salonda olsaydı da herkes rahat rahat kurtlarını dökebilseydi.

Tekrar Aydın Esen konserine dönelim;

Aydın Esen dışında grup şu şekilde; Kai Eckhardt (bas), Randy Esen (vo), Tommy Campbell (d). Tommy Campbell önemli bir müzisyen; John McLaughlin, Sonny Rollins, Dizzy Gillespie, Norman Hedman gibi isimlerle çalışmış bir davulcu olarak gecenin en merak edilen isimlerinden. Başçı Kai Eckhardt ise Liberya asıllı Alman bir müzisyen. John McLaughlin, Billy Cobham, Trilok Gurtu, Stanley Clarke, Wayne Shorter, Warren Hill Al Di Meola, Zakir Hussain, Steve Smith, John Scofield, Bill Frisel gibi isimlere eşlik etmiş önemli bir müzisyen. Randy Esen'i hiç dinlememiş birisi olarak salondaki diğer isimler gibi ben de merak içerisindeyim.

Konserin başladığı andan bittiği ana kadar Aydın Esen'in klavye seslerini hiç kimse duymadı, derinden bir ses geliyor ama çok uzaktan. Ses tesisatında bir problem olduğu belli ama grup, müziğine devam ediyor. Piyano, synthesizer ve bas'ın çaldıklarını asla duyamıyoruz, varsa yoksa davul duyuyoruz. Mikrofonlamada bir yanlışlık olduğu belli ama tonmeister için sorun yok sanıyorum. Çünkü duruma müdahale etmiyor. Konserin müzisyenler açısından durumuna gelince; grup belli ki bu konsere iyi hazırlanmamış, bir ya da iki prova yapmışlar. Senkopların ve kombine hareketlerin çoğu boşa düşüyor, dünyaca ünlü konuk müzisyenler sanki "extra"da çalıyor gibi bir havadalar. Davulcu Tommy Campbell sahnede çıkardığı domuzcuk oyuncağı ile çıkardığı seslerle ilgi toplasa da davul sesinden dolayı geçici duyma kaybı yaşamaya ramak kalmıştı. Başçı Kai Eckhardt ise bir şarkıda çok bariz bir şekilde ne çalınıyor anlayamadı ve ısrarla Aydın Esen'e baktı. Neyse sonra durum toparlandı. Bana kalırsa hangi parçayı çaldıklarını bile tam olarak bilmiyorlardı. Vokal olarak Randy Esen ise gruba son anda monte edilmiş sanki, "hadi sen de gel, bu gece söylersin" gibi bir durum var dışarıdan bakıldığında. Aydın Esen'i ilk defa dinlemeye gelen birçok genç müzisyen, konser bitiminde; "neydi bu, ne biçim birşeydi yahu" diye birbirlerine soruyorlardı. Ne yazik ki o gece Aydın Esen'in ne yaptığı, ne olduğu hiç anlaşılamadı ve oldukça kötü bir sonuç çıktı ortaya. Bu müziği nasıl adlandırabiliriz bilemiyorum. Jazz değil, fusion değil, anlaşılması son derece zor bir bir müzik. Ben kendi adıma hiçbir şarkıda "chorus" algılayamadım ama yalnız değilmişim benimle birlikte konsere gelen müzisyenler arkadaşlarım da şarkılarda "chorus" var mıydı dediler. Bu müziğe belki "contemporary music" diyebiliriz ancak böylesine zor bir müziği icra eden Aydın Esen, şarkı aralarında şarkılar hakkında hiçbir bilgi vermediği için seyirci de konsere "Fransız" kaldı. Bırakın normal bir dinleyiciyi, müzisyen olarak konsere gelen izleyiciler de birşey anlamadılar. Aydın Esen'in şarkı aralarında İngilizce konuşmayı tercih etmesi ise başlı başına bir tartışma konusu. Aydın Esen'i defalarca TV'de izlemiş birisi olarak uzun yıllar yurtdışında yaşamış birisi olarak çok güzel Türkçe konuştuğunu biliyorum. O gece sahnede neden İngilizce konuştu bilmiyorum üstelik konuştuğu İngilizce'den de birşey anlamadık. Sahnede İngilizce konuşmayı ben bir Türkçe bilen bir Türk müzisyen için kabul etmiyorum kimse kusura bakmasın. Müzik dediğimiz şey biraz da seyirciyle iletişim kurmaktır ama o gece bunu göremedik.

Ahmet Adnan Saygun'un salonlarında birçok konser izledim. Başta Michel Camilo konseri olmak üzere, hiçbir sorun yoktu ve çok güzel bir ses düzeni vardı. Tek piyano için ya da klasik müzik için iyiydi belki de. Electro Deluxe ve Aydın Esen konserlerinde ses düzeni tam bir rezaletti. Tonmeister kimdi bilmiyorum ama bence tonmeister değildi o gün mikserin başında oturan. İzmir Belediyesi herhangi bir memuru o işin başına oturtmuş ve bu sonuç ortaya çıkmış diye düşünüyorum. Aksi takdirde hiçbir tonmeister o ses düzeni aksaklıklarına tahammül edemezdi. Bırakın tonmeister'i biz izleyiciler bile zor tahammül ettik.

Ahmet Adnan Saygun'da gittiğimiz her konserde bir tanıtım broşürü olurdu, Aydın Esen konserinde maalesef böyle bir broşür yoktu. Albümleri bile ülkemizde zor bulunan bir sanatçının konserine gelen ve Aydın Esen'i tanımayanlar için tanıtıcı bir broşür olabilirdi. Michel Camilo konserinde Camilo'nun bütün albümleri satılıyordu ve kendisi getirmişti. Ben açıkçası hiç bulamadığımız Aydın Esen albümlerini belki buluruz ümidiyle gittim ama herhangi bir albüm satışı yoktu.

Sonuç olarak ülkemizde maalesef modern müziklere pek yer yok. Bir avuç dinleyici ve seyirci var bu müzikler için. Bu nedenle performansa çıkacak olan sanatçıların çok daha titiz ve dikkatli olmaları gerekir. Çünkü günümüz teknolojisi en kötü müzikleri bile rafine olarak dinletebiliyor herkese. Radyo, TV, internet gibi ortamlarda bile bu müzikleri dinleyebiliyoruz ama sahnede maalesef dinleyemedik. Bir konu daha var, o da piyanonun üzerinde enerji içeceği, kola ve sigara üçlemesinin bulunmasıydı. Kola bir ara piyanonun üstüne döküldü içim cız etti. Keşke bu görüntüler olmasaydı. Ben bu durumlara orada sizi izlemeye gelen kişilere de saygısızlık olarak görüyorum. Yani en basitinden şunu söyleyeyim; ben hiçbir konserde böyle bir manzarayla karşılaşmadım.

Bu yazıyı okuyacak olanlar diyecekler ki; "bu konserde hiç mi iyi bir şey yoktu". Cevap veriyorum; evet yoktu. Güzel olanı elbette yazmak bizim bir nevi görevimiz ama kötü olanı yazmayı da en az diğeri kadar görev olarak addediyorum. Ben Aydın Esen'i en çok seven insanlardan biriyim belki de. Çok az kişi onun albümlerini doğru düzgün bilmezken ben Living ve Timescape albümlerini dinliyordum. Bülend Özveren ile 5-6 yıl önce TRT 2'de yaptığı "Dahi Müzisyen" programına konuk olan Aydın Esen'in açıklamalarını çok beğenmiştim, müzik adamlığına en ufak bir eleştirim yok ama eğer Aydın Esen anlaşılmak istiyorsa bu müziği ile bunun çok zor olduğunu düşünüyorum. Albümlerinin de bir an önce Türkiye'de satışa sunulmasını gerekiyor, çok az albümünü bulabiliyoruz müzik marketlerde. Son albümü "Toys For All Gods" ise hiçbir yerde yok. İsterdim ki o gece o albümü dinlemiş olarak o konsere gidebileyim. Belki çalınan müzik hakkında daha çok bilgi sahibi olabilirdim.

Görüşmek dileğiyle...

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Paris
Michel Sardaby ile

Sonbaharın ilk düşen yapraklarından biri oldu kontrbascı Kürşat And'ın vefatı. İnanamadık bu kadar genç ve yetenekli olup böylesine erken bizleri terkedeceğine. Ben de çoğu kişi gibi büyük bir acı duydum.

Anılarımı tekrar tekrar yaşadım.

1992 yılında 3 Boğa Jazz kulübünde klasik yaz gecelerinden biriydi. Tek başına müziği dinleyen birisi ilişti gözüme. Kürşat And'dı. Neden sonra onu gençlik yıllarında Karşıyaka'da küçük gruplarla kafelerde dinlediğimi hatırladım. Gece boyunca sohbet ettik. Birara birkaç parça çaldı. Ona gelecek yıl bizimle olabilir mi diye sorduğumda hiç tereddütsüz kabul etti. Ertesi yıl büyük usta Tuna Ötenel'i davet ettik kulübe. Bu projeden Kürşat'a bahsetmemiştik. Tuna'nın gelmesi büyük bir sürpriz oldu onun için. Mutluluğunu görür gibiyim.Bir macera böyle başladı.

Yıllardır jazz'in içinde olan ben, yakın çevremde ilk kez adeta büyük bir füzyon olayını gözledim bu ikiliyle. O yıl Erol Pekcan da kulübümüzdeydi. Yaz boyu birçok müzisyenin uğrak yeri olmuştu kulüp. Kulübümüzün Cem Babası da Kürşat'a, onun da hoşuna giden silindir lakabını takmıştı.

Başka yazlar geldi geçti. Kızı Eda'yı tanıdık bebekliğinde. Arabasında jazz'la uyurdu. Her geçen günde bir anımız vardı desem abartılı olmaz. Beni en çok heyecanlandıranlardan biri Tuna ve Kürşat ikilisinin çok sıcak bir yaz günü bana armağan etmek için bütün gün uğraştıkları ve yaptıkları kayıttı. Gece ilk dinlettiklerinde gözyaşlarımı tutamadım. İnanamılmaz güzel çalmışlardı. Paris'e döndüğümde bu kayıdı zamanının en güzel jazz kulübü Le Petit Opportin'e uğrayarak sahibi Bernard'a bıraktım. Amacım Türkiye'de de böyle müzisyenler var işte! demek içindi. Ertesi gün Bernard telefon ederek konser tarihleri veriyordu bu ikili için. Tuna geldi. Kürşat ise senfonideki izin durunları dolayısıyla gelemedi. Aynı kayıtı Chan Parker'a da dinletmiştim. Derhal altocu Peter King'i arayarak Türkiye'ye gitmesi gerektiğini harika bir ikili olduğunu ve Amerikalılar gibi çaldıklarını da ilave etmişti. O yıl ilk jazz festivalinde birlikte çaldılar.

Ben İzmir Senfonideki merasim sırasında gözyaşlarıyla bütün bu anıları yeniden yaşarken sahnede bize kontrbasıyla gülerek bakan koçaman bir Kürşat fotoğrafına ilişti gözüm. Üzerindeki Afrika kumaşından yapılmış gömleği ben dikmiştim ona...

Kürşat ülkenin sanata ve jazz'a bakış açısından dolayı gerektiği gibi yaşayamadı. Hayatını idame ettirmek için senfonide kalmak zorundaydı. İlk yıllarda jazz çaldığı için ne kadar dışlandığını anlatmıştı. Onu çok kişi gibi hiçbir zaman unutmayacağım o tonton gülüşü hep aklımda olacak.

Jazz gecelerine bir başlangıç yapmak istedim. Caveau des Legendes kulübünde çok sevdiğim piyanist Michel Sardaby ile karşılaştım. Uzun zamandır onu siz okurlara tanıtmak istiyordum. Birgün kararlaştırdık.

Michel 1935 yılında Martinik adasında doğuyor. Özel yaşamında ve müziğinde son derece zarif o derece de elitist. Ama steril bir elitizm değil bu. Kenny Clarke, Dexter Gordon, Dizzy Gillespie, Bill Coleman, Johnny Griffin, Clark Terry, Art Farmer, Philly Joe Jones, Chet Baker, Ben Webster, Percy Heath, Ray Drummond, Buster Williams, Philippe Combelle ve daha niceleriyle çalmış bir müzisyen. Japonya'da ve Amerika'da büyük bir ismi var. Albümlerinin bazıları orada kayda alınmış. Mükemmeliyetçi oluşu nedeniyle yaptığı müziğin kalitesi açısından son derece saygın bir yere sahip. Ayrıca müzisyenler için geliştirdiği metodla ders veriyor.

Kendisine ilk sorum şu oldu:

Jazz pianisti olmak sence bir meslek, yetenek veya verilmiş özel bir görev mi?

Jazz piyanisti olmak bütün bu kaliteleri kapsıyor. Ben sanatı profesyonel olarak yaşıyorum. Yeteneğe gelince çocuk yaşlarımda müziğe başladım. Ayrıcalığım olduğunu sanmıyorum. Özetlemek gerekirse günümüzde ödün vermeden devam edebilmek çok zahmetli. Ama ben kendimle armoni içinde değilsem bunu ekonomik açıdan yaşamam çok zor.

Kendine ait projeler olduğunda diğer müzisyenlere eşlik etmek çelişkili olmuyor mu?

Benim kompozisyonlarım yarattığım her müzikal cümlede hayat buluyor ve gelişiyor. Eğer duygusal açıdan müzikte bağlantı kurulabilirse çelişki olmaz. Tabii bu herzaman rastlanabilen bir durum değil. Tecrübelerime dayanarak eşlik etmek ve kendi projelerini çalabilmenin apayrı şeyler olduğunu biliyorum.

Yanılmıyorsam 1994 yılında bilgilerini aktarmak istediğin bir kitap yazmak istemiştin. Gerçekleşti mi?

Ders verdiğim zaman, öğrencimle pedagojik açıdan bağlantı kurmanın çok önemli olduğunu saniyorum. Ilk önce bunu bir kitap halinde yapmak istedim. Fakat sonradan bunun yaşanan tecrübe açısından kendi enerjimi değiştireceğini, audio visuele küçük bir kullanma kılavuzu eklersem, 1969 yılından beri tecrübelerimi daha iyi aktaracağımı düşündüm.

Kendini hep bir öğretmen olarak mı görüyorsun?

Öğretmek, yaratıcılık için olması gereken verileri aktarabilmektir. Sanat böyle doğar. Öğretmek, karşımdakinin belki farkında bile olmadığı yaratıcılığını ortaya da çıkarmaktır. Amaç öğrencinin bunları algılaması. Öğretici olmak bir misyon veya meslek olabilir. Benim için ise büyük bir tutku. Başlangıçta öğrenciler çalıyor ve öğütlerimi dinliyorlardı. Bu beni daha bilinçli olmaya ve öz eleştiri yapmaya itti. Yaptıklarımı incelediğimde herşey daha da netleşti ve aradığım sorulara cevap bulmaya başladım. O zaman bu bilgileri aktarmanın güçlüğünü gördüm ve insan ilişkilerini gerçekle bağdaştırabilecek bir metot gerektiğini anladım.

Ne zaman ders vermeye başladın?

Parasal açıdan hiçbir sorunum yoktu. Ama ders vermenin sanatım açısından son derece önemli olduğunu biliyordum. Mesleki açıdan sorulara, gelişmeye katkıda bulunan yapıcı cevaplar bulabilmek ve öğrencinin anlama düzeyine kendimi ayarlamam gerekiyordu. Bu devamlı dikkat isteyen bir durum. Ancak ondan sonra bilgilerimi aktarabiliyorum. Jazz müzisyenleri başlangıçta ağır fakat sıkıcı, zor bir gözlem görevini yükleniyorlar. Daha sonra ise bu zor devrenin, jazz'in temelinde olan doğaçlamanın önemini kavramaya yaradığını görüyorlar. Bu devrede ritm ve anlatım, vücut ve düşünce arasında bir anlaşmazlık kalmadığından en güzel seviyeye erişiyor. Öğretilerim bana çok ince detayları gösterdi. Kişinin yaratıcılığını hazırlamanın ne kadar kompleks bir yapıya sahip olduğunu gözledim.

Yalnız profesyonellere mi ders veriyorsun?

Yalnız piyanistlere değil başka enstrüman çalanlara ve sesini kullananlara da ders veriyorum. Ortak durum ise herkesin müzikal açıdan düşüncelerini ifade edebilmesi. Derslerim etik, teknik, fizik, sosyolojik, duygusal ve ritmik olarak temel prensiplere dayanıyor. Anlatımlarında bu prensipler devreye giriyor. Günlük hayatla birlikte disiplin gerektiren bu yolda dinlemesini ve gözlemesini öğrendim. Kazandığım değerleri de sanatıma ve derslerime uyguluyorum.

Jazz'ı nasıl tanımlıyorsun?

Yaşam felsefesi üzerine kurulmuş başlıbaşına büyük bir sanat dalı.
Michel, yıllarını jazz'a adamış bir müzisyen. Herşeyi ilk önce babasına borçlu olduğunu, Duke Ellington'dan çok etkilendiğini ilave ediyor ve onun eserleri dünya mirasına aittir diyor.

Michel Sardaby, evimde organize ettiğim jam'lerden birinde Tuna Ötenel ile karşılaşmıştı.
Tuna, tenor saksofonunu da beraberinde getirmişti. Michel onu dinledikçe yıllardır aradığım saksofoncu, Tuna ise yıllardır aradığım piyanist diyordu. Birlikte bir albüm yapacaklardı. Ötenel'in sağlık sorunları nedeniyle projeyi gerçekleştiremedik. Bu arada Michel de benzeri bir sorun yaşadı. 2 yıldır hareket etmeyen sağ elini gördüğü tedavi ve yaptığı ekzersizlerle hareket ettirebiliyor. Henüz tam bir iyileşme olmasa da gösterdiği gayretle belki bir süre sonra daha iyi çalabilecek duruma gelebilecek.

Şu sıralar Alexsis Salatko'nun 2013 Georges Brassens ödülünü alan Folles de Django isimli kitabını okuyorum. Manuş jazz'ının babası Django'nun hayatı ancak böylesine güzel anlatılabilirdi.

Aydınlık, huzurlu ve sağlıklı bir yıl diliyorum...*Jazz müziğin önemli isimlerinden İmer Demirer ve Türkiye'de jazz müziğin eşsiz sesi Ayşe Gencer 19 Aralık Çarşamba, Adana Büyükşehir Belediyesi Tiyatro Salonu'nda jazz severlere özel bir gece yaşattılar. Pamuk tarlalarından doğan müzik, artık Çukurova'nın uçsuz bucaksız pamuk tarlalarında yankılanmaya devam edecek...*

Çukurova Jazz Günleri, geleneksel müziğimiz ile temelde aynı köklere sahip olan jazz müziğini metropollerin dışında yeni sahnelerde, yeni seyirciyle buluşturmayı hedefliyor. Türkiye'nin saygın jazz icracılarını jazz severlerle buluşturmayı hedefleyen Çukurova Jazz Günleri konserlerini yıl içine yaymayı planlıyor.

Etkinlik kapsamında ilk konser İmer Demirer Quartet, vokalde jazz müzik geleneğinin eşsiz sesi Ayşe Gencer, piyanoda Serkan Özyılmaz ve davulda Olgun Açar ile 19 Aralık 2013, saat 20.00'da Adana Büyükşehir Belediyesi Tiyatro Salonu'nda jazz severlerin yoğun ilgisiyle karşılandı. Henüz ana sponsoru bulunmayan projenin oluşumu tamamıyla gönüllü bir ekip tarafından şehirdeki STK'lar ve marka kuruluşları tarafından sahiplenildi. Yeni projelerle bölgede daha çok sesini duyurmak için çalışmalarına başlayan jazz gönüllüleri, yeni yılda Adanalı jazz severlere yeni konser duyuruları için sabırsızlanıyor.

Kürşat And

Ayrıntılı Bilgi İçin;

iletisim@cukurovacazgunleri.com
www.cukurovacazgunleri.com

NELER OLDU

Isben ÖNEN
isben.onen@gmail.com

Viyana

Erich Kleinschuster: Aslan Yürekli Jazz Kaplanı

Erich "Keks" Kleinschuster.

Erich Kleinschuster bir festivalde, 2000'li yıllar. Fotoğrafçı bilinmiyor.

Turuncu bir zarf: Zorunluluktan sol eliyle yazdığı adım, adresim ve üzeri çizilmiş bir damga: "Klaus Schulz Musikredakteur / Jazz-Archiv / Music Research GmbH". İçindekiler: Maestro'nun bir konser kitapçığı için yazdığı Kleinschuster yazısı, arşivinden seçtiği fotoğraflar ve birlikte bir konsere gitmek istediğini yazdığı dört Ekim tarihli kısa bir mektup. Bu zarfı bir türlü atamadım. Büyük bir sabırsızlığın izlerini de geçen gün küçük bir makasla düzelttim. Yazının enerjisini işte bu güzel zarf verdi.

Bir kaç ay önce hatta belki de pek çok ay önce, Erich "Keks" Kleinschuster ile tanışmak istediğimi Klaus'a söylemiştim. Sevgili Maestro, sonraki buluşmalarımızdan birinde, onu aradığını ama ulaşamadığını söyledi. Aradan geçen ve daha öncekilere hiç benzemeyecek bir sonbahara çözülen, sıkıntılı bir yazdan sonra şu mesajı aldım: "Keks, Salo'nun sekseninci yaş günü kutlamaları için Porgy(&Bess)'de ve Ronacher (Tiyatrosu)'da çalmak için Viyana'ya geliyor, ona senden söz ettim, haber bekle!" Eylül ayının başındaki basın toplantısında Klaus'la buluşunca "Keks"in hastalandığını ve gelmekten vazgeçtiğini, ama bir olasılık ayın sonundaki ikinci konsere gelebileceğini öğrendim. Böylece yazının, sonbahar sayısına yetişmeyeceği kesinleşmiş oluyordu. "Ne yapsam, mektuplarımdan birine mi başlasam, biter mi bitmez mi?" diye debelenip duruken, bir kaç gün sonra her şey uçtu gitti, ama... Ama öyle yepyeni bir şey geldi ki başıma (bakınız yazının sonu!), bir anda tüm yaşamımız kendiliğinden (kendiliğinden demek pek de doğru değil) değişiverdi.

Mimarlık yarışmalarının teslimlerden önceki haftaları, uykusuzluk, garip bir şaşkınlık, tam tanımlanamayan bir yorgunluk ile geçer. İnsan kendine "bu kadar çok uyanık kalabiliyorsam, diğer zamanlarda niye o kadar uyuyorum?" sorusunu sormadan edemez. Tüm bu süre boyunca kesin olan şey teslim tarihidir ve o gün normal yaşama geri

[1] Güçlü ve zeki kadınlar, erkeklere bu kadar zaman ayırıp onların arkasını toplayıp, onları yaşama bağlayıp, arkadan itmek değil önden çekmek için tüm enerjilerini harcadıklarından mı acaba daha az kadın kahraman var diye düşünmeme neden olan kadınlardan biriyle daha karşılaşmış oluyordum. Bundan sonraki röportajım bir kadın jazz müzisyeniyle olmalıydı!

dönüşün başlangıcıdır. İşte bu başımıza gelen şeyle ilk haftamız bu teslimlere benziyordu ama önemli bir farkı vardı: teslim diye bir şey yoktu! Bu koşturma içinde, ay sonuna doğru Klaus'tan bir mesaj daha geldi. Bu yeni mesaj bir gizli servis ajanına yazılmış gibiydi: "Yarın saat onda, dördüncü bölgedeki Hotel Trieste'de ol. Resepsiyonda seni bekleyeceğim".

Fotoğraf makinem, konuşmanın ana hatlarını çizdiğim grafik ve elimdeki nereye koyacağımı bir türlü bulamadığım parke örnekleriyle (!) otele girdim. Parkeleri gören önce Klaus, sonra da Erich ve Irene[1] Kleinschuster çifti çeşitli yorumlarda bulundu. En çok güldüğümüz ise "E iyi bari, bundan önceki röportajdan arta kalanları da getirmişsin!" oldu. Fredrich Gulda ve Joe Zawinul gibi takke denebilecek kadar küçük el örgüsünü başından hiç çıkarmayan bu seksen dört yaşındaki aslan yürekli jazz kaplanının enerjisinin etki alanına girmeme şansınız pek yok gibiydi. Alışkanlık haline gelen takkelerin öyküsü de jazz tarihinin birbirleriyle yolları sayısız kez, en beklenmedik yerlerde kesişen kahramanlarıyla dolu. Bu jazz takkelerini ören, Gulda ve Zawinul'a armağan eden şarkıcı Christina Jones'du... Christina Jones ise usta trompetçi Carmell Jones'un eşi. Jones çiftinin yolları Almanya'dan sonra Viyana'ya da düşmüştü. "Hangi Carmell bu?" diye düşünüyorsanız, Horace Silver'in 'Song for My Father" albümünü tekrar dinleyebilirsiniz. [2]

Erich Kleinschuster, Andre Heller için bir "trombon ozanı", dostları arasında ise kısaca "Keks". Dokuz yüz otuz yılında Graz'da doğup, ikinci dünya savaşının ağırlığı topraktan kalkıp, henüz atmosferi terk etmemişken hukuk eğitimini tamamladı. Bir süre Avusturya'nın adı ve yaptıkları sınırları aşmış sayılı mimarlarından Günther Domenig'in yasal işlerini yürüttükten sonra, bu işin pek de ona göre olmadığını anladı. Aslında müziğe duyduğu ilginin daha ellili yıllardan başlayarak aldığı önce piyano, sonra da Graz Konservatuvarı'ndaki trombon eğitimiyle, jazz'in sadece bir ilgi olarak kalmayacağını da göstermiş oluyordu. J.J. Johnson ve Bob Brookmeyer'den etkilenen Kleinschuster, *Kleintanzorchestra Radio Graz* ve *Fridel Althaller Jazz Combo*'da yer alarak dinleyici karşısına geçmeye başladı. Böylece Modern Jazz'in ülkedeki öncülerinden ve trombon denince akla ilk gelen ismi olmaya varacak bir öykünün de başlangıcını tanımlanmış oldu.

International Youth Band, piyanoda Marshall Brown, Erich Kleinschuster en sağda,1958. Fotoğrafçı bilinmiyor.

Marshall Brown ve *George Wein*'in eski kıtaya gelip, seçtikleri genç yıldızlarla bir araya getirdikleri *International Youth Band*[3], *1958 Newport Jazz Festivali*'nde sahne aldığında, ekipte Avusturya'dan Erich Kleinschuster ve Hans Salomon da vardı. Hatırlarsanız Salo da,"Keks" ile ilk defa bu okyanus aşırı uçuşta tanıştığını anlatmıştı. Kendisinin, aslında ülke dışına çıkmasına izin verilmeyen bir Çek tromboncunun yerine bu gruba dahil olduğunu söyleyince, Klaus hemen müdahele edip çok da fazla alçalgönüllüğe gerek olmadığının altını çizme gereği duydu.

Başlangıçtaki kısa bir bölüm hariç tüm yaşamını jazz müziğiyle geçirmiş, hep üretmiş, genç insanlar yetiştirmiş, bestelemiş, çalmış, yönetmiş, ayakları yerden kesmiş ve kendi gibi olmak için durmadan denemiş bir ozan ve jazz müziği için harcadığı emeğin karşılığı verilemeyecek bir maceraperest. Bu maceraperestliği, hareket olsun diye öyle can sıkıntısından değil, buna yürekten inandığı için seçen, ve usanmadan jazz eğitimi için de her zaman hazır olup Viyana (1969) ve Klagenfurt (1985) Konservatuvarları'nda jazz bölümlerini kuran bir usta...Viyana'daki bölümün kurulmasında, yakın dostu Fritz Pauer'in de katkıları olduğunu daha önce yazmıştım. Bu Kleinschuster'in gece gündüz durmadan çalıştığı bir dönemdi.[4] Peki bu yeni jazz mabedinde kimleri görevlendirmişti? Eğitimci olarak çok da beklediğini bulamadığı Art Farmer ile Jimmy Woode ve doğru karar olduğundan bugün de kuşku duymadığı, çok çalışkan bir müzisyen olan Pauer.

Biraz geri sararsak, Kleinschuster açısından gelecek zamanın nasıl geçeceği kabaca 1958 yılındaki New Port yolculuğu sonrasında şekillendi. Dönüş demişken konuşmamız sırasında yine Salo'nun söylemiş olduğu "Baykuşları Atina'ya götürmenin gereksizliği" ile ilgili söylediklerini hatırlatıp Amerika'ya yerleşmek düşüncesinin usundan hiç geçip geçmediğini sorunca, yine çok açık bir "Hayır!" yanıtı aldım. Bu kez neden baykuşlar değil Amerikan yaşam biçimiydi. Yeni Kıta'dan Graz'a döndükten sonra, bu kez Viyana'ya yerleşti. Kleinschuster, uluslararası jazz denizlerine Tuna boylarından uzanmanın yollarını arayacaktı. Altmışlar *Kenny Clarke-Francy Bolland Bigband, NDR Jazz Workshop, Johannes Fehring Orkestrası* ve *Fredrich Gulda*'nın *Eurojazz Orkestrası*'yla bol "big band"li geçerken yıl altmış altı olmuştu. Bu bol altılı yıl, bir başka altının daha yılı olacaktı: *Erich Kleinschuster Sextet*. Bu altılıda kimler yoktu ki? Birbirinden farklı iki grup olarak kayıtları olan sextette: *Harold Neuwirth (p), Erich Bachtraegl (d), Hans Salomon (as), Robert Polizer (ts,fl), Rudolf Hansen (b)*; ikincisinde ise: *Fritz Pauer (p), Leszek Zadlo (s), Jimmy Woode (b), Fritz Ozmec (per.) ve davulda yine Bachtraegl*... Bu dönemde Viyana'daki *Albertina Müzesi* ve *America House*'da konserler veren altılı adından çok söz ettirdi. Neden, yalnız ustaca çalınan müzik değil, yeniliklere hep açık olmuş olan ve içtenlik ve özgünlükle denemekten kaçınmayan "Keks"in bu müziği nasıl algıladığıydı. Şimdi yeni bir altılı kurmaya kalksa acaba kimleri dahil etmek isterdi? "*Herbert Berger, Thomas Kugi, Clemens Marktl...*" dedikten sonra ekliyor: "Artık eskisi gibi enstrümantalist bulmak çok zor". Bunlar konuşulurken, ara ara söylenen adların pek çoğunu, "fazla ben merkezci olduğu ya da çalışmayı sevmediği" için geri çevirdi. Peki genç bir tromboncu var mıydı gözüne kestirdiği? Uzun bir düşünme arasından sonra *Christian Radovan*'da karar kılıyor ama ekliyor: "İlginç bir şekilde kendi öğrencilerim arasından hemen hemen hiç birinin, tüm

[2] Benim Jones'larla karşılaşmama ise siyah-beyaz bir fotoğraf neden olmuştu. Daha önce JazzWerkstattWien yazısında sözünü ettiğim, geçen Mayıs ayında Kaiserstrasse 34 numaradaki odaada'mızda düzenlediğimiz "Jazz Mayıs"ındaki JazzOptic sergisindeki bir fotoğrafta sahnede Carmell ve Christina Jones... Sahnenin önünde ise küçük bir kız çocuğu: Stella Jones... Viyana'da yaşadığını öğrenince sıkı bir çalışma sonucunda ulaştığım ve şimdilerde kırklı yaşlarda olan Stella'yı açılışa davet etmiştik.

[3] Brown'ın aynı zamanda yönettiği orkestrada, trompetlerde: Palle Bolvig, Roger Guerin, Dusko Goykovic, Jose Magalhais; trombonlarda Christian Kellens, Erich Kleinschuster, Albert Mangelsdorf; alto saksofonlarda: Hans Salomon, Wladimiro Bas Zambacha ve Andy Marsala; tenor saksofonlarda: Bernt Rosengren, Jan Ptaszyn Wroblewski; bariton saksofonda Ronnie Ross; piyanoda George Gruntz, gitarda Gabor Szabo, kontrabasta Rudolph Jacobs ve davulda Gilberto Cuppini yer alıyordu. Orkestranın kendi adıyla kaydettiği plak Philips ve Columbia Records'dan 1958'de çıkmıştı.

[4] Dönemin Sosyal Demokrat Partili, eyalet kültür işleri sorumlusu Gertrude Fröhlich-Sandner'in desteğini anımsıyor. Devletlerin, yerel yönetimlerin jazz özelinde, sanat genelinde verdikleri desteğin anlamı çok, çünkü genelde bunlar mumla aranırlar, ampuller olduğu halde bazen karanlık olabilir çünkü. Her şeyin daha kolay olduğu bir başka dünya olmalı bir yerde!

inandıklarımı alt üst edip, sınırlarımı zorlamadığını söylemek zorundayım". Altmışlı yılların sonunda altılısıyla bu kez bariton ve soprano saksofonlarda John Surman ile, Surman ve kendi bestelerinden oluşan bir albüm kaydetti. Kleinschuster Altılısı'yla ilgili son olarak başka bir çalışmadan daha söz etmek gerekiyor. *Jazz&Lyrik*, ellili yıllarda San Francisco'da jazz ve şiirin kesiştiği, *Beat Kuşağı* şairlerinin, aslında yirmilere, Pound ve cummings'e kadar, uzanan bir geleneği bu kez Bebop'la denediği, *Jazz Poetry*'nin altmışlı yılların Avrupa'sında filizlenen hali. Kleinschuster de altılısı ile da *Axel Corti*, *Blanche Aubry* ve *Gert Werphal*'e eşlik etti ve dizeleri Avusturya'da maviye bulamış oldu.

Yetmişli yıllarda başlayıp seksenlerin başına sarkan verimli yılları ORF(Avusturya Ulusal Radyo Televizyon Kurumu)'de kurduğu ORF Bigband yılları izledi. Kleinschuster sadece Bigband'i kurmakla kalmadı, aynı zamanda kurumun (Radyo Üç – *Ö3*, şimdilerde Radyo Bir'de olan jazz programları o zamanlar için ilgi alanındaydı) hafif müzik bölümünün, yapımlardan sorumlu yöneticiliğini de üstlendi. Büyük emek verdiği ORF Bigband ile kendi altılısının da dahil olduğu ve sınır ötesinden ustaları solist olarak konuk ettikleri kayıtlar yaptı. Bigband, davet edilen solistlerle beraber radyo evinde her ay bir jazz ziyafeti verdi. İki bin iki yılında ise Klaus Schulz'un da çabalarıyla Joe Henderson, Clifford Jordan, Carmell Jones, Art Farmer, Jimmy Woode, Jimmy Heath ve Slide Hampton'lu kayıtlardan bir seçme, toplam ikişer "cd"lik iki paket olarak Universal Music Austria'dan yayınlandı. ORF konserlerinin başarısında "Keks"in müzisyen ve lider olarak rolü büyüktü. Bunun yanında, başarılı bir yönetici olarak "Keks" kurum yönetmeliklerinde bu orkestranın aktif olduğu dönem boyunca dağıtılamaması için gerekli olan düzenlemeleri de yaptırmayı başarmıştı. Yetmişlerin başında radyo yapımlarına olan ilginin televizyona kayması "bigband"li yayınların da azalmasına neden oldu ve orkestra çalışmaları seksenlerin ilk yarısında sonlandı. Yetmişleri kapatmadan şunu da belirteyim: Kleinschuster bir başka orkestrayla daha çalışma fırsatı bulmuştu: yetmiş ikide *The George Gruntz Jazz Band*.

Seksenler ise Kleinschuster`in akademik alandaki çalışmalara ağırlık verdiği yıllar oldu. Altmış dokuzda kurduğu Viyana Konservatuvarı jazz bölümünü, seksen bir yılında Graz Müzik ve Sahne Sanatları Üniversitesi'ndeki profesörlük yılları ve seksen beş yılında bu kez Klangenfurt Konservatuvarı jazz bölümünü kurması izledi. Bu yıllar değişik bir çalışmanın da bestelenip kaydedildiği bir zaman oldu. Altılı ve koro için, Avusturya'nın Burgenland eyaletindeki Oberwart kenti kilisesinin açılışı onuruna bestelediği *Oberwarter Messe*'nin sözlerini *Helmut Miletich* ve *Walter Karlberger* yazdı. Bu bir anlamda jazz ve ilahinin de bir kesişmesiydi. Kayıt da edilen eseri plak olarak bulmak hala mümkün.

Doksan sekiz yılından iki binlerin başına kadar, dizelerden sonra bu kez de doğdugu kenti, yaz aylarında düzenlediği *Grazer Jazz Sommer* ile maviye bulayan "Keks", genç müzisyenlerle olan bağını hiç koparmadı ve Clemens Marktl, Horst Michael Schaffer, Daniel Nösig, Thomas Kugi gibi sonraki kuşak jazz'cıları gruplarına dahil etti.

Altmış yıl boyunca solist, yorumcu, besteci, düzenlemeci, yönetici, şef ve eğitmen olarak jazz müziği için her alanda canla başla durmaksızın çalışmış bu aslan yürekli jazz kaplanına Avusturya hükümeti iki bin on iki yılında bir şeref nişanı verdi. Bir gazetede acaba bunun neden kendisine verildiği sorusunu: "Büyük olasılıkla jazz müziğinin yaygınlaşması için yaptığım çalışmalardan ötürüdür, yoksa yaptığım sololarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum" diye yanıtlamıştı. Bir insanın kendini bir kenara bırakıp, zamansız olan ve hep olacak olan bir değer uğruna varıyla yoğuyla çabalamasının ne kadar değerli bir çoğalmaya dönüştüğünü söylemeye bile gerek yok. Bu yalnızca çok zor bir yüzleşmeye kalkışmak demek değil, aynı zamanda düzene ve popülist kültüre bir başkaldırıdır. Hem de duyarlı bir başkaldırı! Başka gençleri de yetiştirecek gençleri yeriştirmeye soyunmak demek; gündelik şeylerden çıkıp zamansız olanların yörüngesinde dönmek demek. Sizce hangisinin çekim gücü daha çoktur?

Son olarak, New York ziyareti sırasında *Louis Armstrong*'un evinde onunla konuşarak geçirdiği geceyi ve Satchmo'nun ona imzaladığı fotoğrafının arkasına "Let everything behind you!" yazdığını hala anımsıyor.

Yelkenler

Son sayıya yetişememenin bir nedeni daha vardı:
Evreni üç kilogramdan az biraz fazla ağırlaştırıp, uçsuz bucaksız bir coşkuyla hafifleştiren Vera adında bir küçük kız! Henüz hiç bir şey bilmeyen ama sevgiyle gülen ufacık gözleri ne kadar da tanıdık. *Çekirgelerle büyüyeceği* doğru mu, *üç adımda bir?*

Son sayıya yetişememiş olmanın bir de hüzünlü sonucu vardı. Şu birkaç tümceyi zamanında yazamamış olmak:

Sevgili Uğur Hüküm,
İlkin, Devrim'in yazı dizisinde yakından tanımış ve sonrasında buradaki radyo programına katılırken seni düşünmüştüm. Paris'ten mektup gelse de okusam diye beklediğim yazılarını ve son olarak geçtiğimiz yaz sayısında yazdığın jazz müzisyenleri ve yaşam mücadelesini konu alan mektubunu okuyunca, artık seninle kesinlikle tanışmam gerek diye düşünmüştüm. Seni hep tanıyormuş kadar yakın bulan, ama bir türlü bu "muş"lu geçmiş zamandan kurtulamayan bir dosttan sevgiler.

Erich Kleinschuster Altılısı ORF'deki televizyon programında. Harald Neuwirth (arkada), Hans Salomon, Robert Politzer, Erich Kleinschuster ve Art Farmer, 1967. Klaus Schulz arsivi, Fotoğrafçı bilinmiyor.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

TRT Caz Orkestrası'nın emekli elemanlarından trompetçi Fehmi Özbilek'i yitirdik.

Fehmi Özbilek (Safranbolu, D. 20.6.1947)

Trompetçi Fehmi Özbilek askeri bandoda yetişmiş müzisyenlerimizdendir. Önceleri İstanbul Belediye Konservatuarı, Şehir Armoni Orkestrasına girdi. 1982'de kurulan Süheyl Denizci Orkestrası'na transfer oldu, ardından da TRT Caz Orkestrası'na geçti. 2012'de emekli olana kadar TRT Caz Orkestrasında çalışan Fehmi Özbilek emekli olduktan sonra da Los Albatros adlı grupta çalmaya devam etti.

28 Ekim 2013'te solunum yetmezliğinden vefat etti.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Kürşat And'ın Ardından

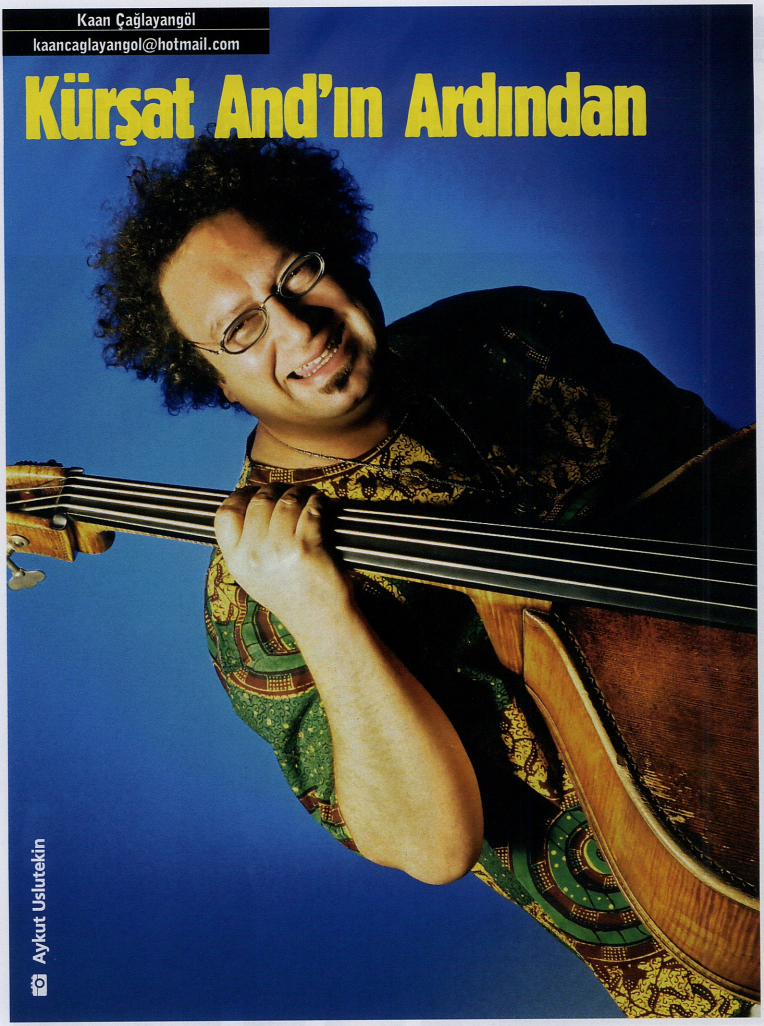

Aykut Uslutekin

Çok değil 3 ay önce Ömür ağabey (Gidel) ile çay içip bir yandan sohbet ederken bana; "Kürşat ameliyat olmuş, dün konuştum ama şimdi iyiymiş" dedi.

İlk sorum, yeniden çalışabilir mi olmuştu, Ömür ağabey ise "Durumu düzelince tabii çalışabilir" demişti.

Keşke böyle olsaydı herşey ama maalesef böyle olmadı. Bir gün sonra acı haber duyulduğunda ben dahil, Kürşat And'ı şahsen tanıyan, tanımayan ama onun müziğine saygı duyan herkes darmadağın olmuştu. Sonrasında ise Kürşat And'ı çok hüzünlü bir törenle uğurladık; cenaze töreninden sonra Ahmet Adnan Saygun Sanat Merkezi'ndeki tören Kürşat And'ı uğurlamaya gelen herkesi derinden etkiledi. Sahnede kontrbası ve kendisi duruyordu, keşke yaşasaydı da onu uğurlamak yerine sevenleri onu bir kez daha dinleyebilseydi. Arkadaşlarının onun hakında yaptığı konuşmalar kadar beni etkileyen en hüzünlü şey ise salona girdiğimiz andan itibaren fonda çalan Cole Porter bestesi "Every Time We Say Goodbye" idi. Ahmet Adnan Saygun Sanat Merkezi'ndeki törende birçok jazz sever, müzisyen ve prodüktör vardı, herkesin ortak fikri ise Kürşat And'ın çok genç aramızdan ayrıldığı idi. Müzik adına yapacak çok şeyi olduğunu düşündüğüm bir müzisyeni uğurladık. Türkiye'de jazz müziği dendiği zaman anılan birkaç insandan biriydi.

Ben Kürşat And'ı ne kadar anlatırsam anlatayım, eksik kalacak yanlar olacaktır. Bu da Kürşat And'a haksızlık olur. Kendisini en iyi tanıyanlardan birisinin Kürşat And'ı JAZZ dergisi okurlarına anlatması daha doğru olur diye düşündüm ve onu 30 yıldan fazla

Neşet Ruacan, Kürşat And ve Önder Focan

süredir tanıyan Ömür Gidel'le Kürşat And hakkında bir röportaj yapmak istedim.

Kürşat And ile ne zaman ve nasıl tanışmıştınız?

1979 son baharı idi, iki genç müzisyen kardeş bir şekilde beni bulmuşlardı. Evet, Kaan ve Kürşat And kardeşler. Genç yaşlarına rağmen oldukça bilinçli ve kültürlüydüler. Müzik için yanıp tutuşuyorlardı;

"Ağabey, sen jazz müziği ile uğraşıyormuşsun, biz de bu müziğin hastasıyız. Neresinden tutsak, ne yapsak" diye sorular, sordular, ben de becerebildiğim kadarıyla bazı cevaplar verdim onlara. İşte dostluğumuz böyle başladı. Zaman içinde özellikle Kürşat, jazz albümleri, notaları getirir, jazz dünyasından o günün sınırlı şartlarına rağmen öğrenebildiği yenilikleri aktarır, ben de ona bileldiklerimi anlatır, bazı videolar, plak ve notalar verirdim. Aradan günler geçti, Kürşat bir gün bana;

"Ağabey, bu iş böyle olmuyor, ilerlemek için kiminle çalışsam acaba" dedi.

O yıllarda basçı Raci (Pişmişoğlu) ile çalışıyordum, tanıştırdım ve çalışmaya başladılar. Ancak kısa bir süre sonra anlaşamayıp görüşmeyi kestiler.

Biz 40 kişiyiz birbirimizi biliriz diye bir söz vardır. Sevdiğimiz insanları yitirdikten sonra "ah vah" demenin pek de bir anlamı kalmıyor.

80'li yılların başında Kürşat bir Stanley Clarke ve Jaco Pastorius hastası idi. Jazz-rock ve fusion onu çok etkilemişti. Bülent Özdemir (g), Kürşat And (b), Ersin Son (d) -Ersin'i 1984'de kaybettik- gibi müzik arkadaşları ile "Apsodic Band" adlı grubu kurdular. Oldukça iyi çalıyorlardı.

Daha sonraki yıllarda Kürşat And'ın müzik yaşamı nasıl devam etti?

Kısa bir süre sonra konservatuvar sınavını kazanarak kontrbas bölümüne girdi. Çok yetenekliydi gerçekten. Ancak müzikte ilerledikçe ruhsal yapısı ve müzikal tercihleri değişmeye başlamıştı.

Zamanla bir "Mingus" fanatiği haline dönüşmüştü. Mingus'u fotoğraflarından ve bir video belgeselinden izlemiştim, müziği hakkında da bir fikrim vardı. Bir kış günü konservatuarın önünde Kürşat'a rastladım ve "Aaa Mingus gibi olmuş bizim Kürşat" diye geçirdim içimden. Hal, hatır sorduk birbirimize ama tavırları, konuşma biçimi tamamıyle farklı idi. Sonradan öğrendiğimie göre yaşam biçimi de benzeri bir hale dönüşmüştü.

Hatırladığım kadarıyla 1980'li yılların başında birlikte çalmıştınız değil mi?

1981 yılında yarım yamalak bir jazz kulubü açılmıştı İzmir'de. Kısa bir süre birlikte çalıştık. Gözle görülür bir biçimde, süratle ilerliyordu. Konservatuvarı zar zor bitirdi çünkü aklında sadece jazz vardı. Neyse ki daha sonra İDSO'ya girdi ve ekonomik olarak rahatladı. 1986 yazına kadar hemen hiç görüşmedik, o yaz sonu birlikte çalışacaktık ancak ters bir olaydan dolayı kısmet olmadı. 2004 yılında İzmir Jazz Derneği'nin açılış yemeğinde "Blue Miles" adlı sonradan yürümeyen jazz kulubünde piyanist Uğur Güneş, Kürşat ve ben birlikte çaldık. İzmir'de jazz adına en önemli günlerden birinde müzisyenler para isteyip kaçınca davul çalmak bana düştü maalesef. Blue Miles adlı jazz kulübünün adını da Kürşat koymuştu. Çok üzüldü o gün.

Bunlar daha önce hiç duymadığım ayrıntılardı?

Şimdi bu olayları niye bu şekilde anlatmak gereğini duyduğumu açıklamam şart oldu; Hepimizin bildiği gibi Türkiye'de bizlerden bir veya iki jenerasyon büyük, jazz otoriteleri olarak kabul ve takdir ettiğiniz müzisyenler, jazz produktörleri, yazarlar var. Ancak yüksek sanatları yanı sıra en küçük bir hoşgörü edinememişler kendilerine. Bu doğrudur, bu yanlış, şu çalamıyor, bu çalamıyor. O kötü, bu kötü, şunları dinle, geri kalanı değersiz. Hatta sahnedeki giyimin de şöyle olmalı. Ekose bir ceket, kısa ve duble paçalı askılı bir pantolon domates burunlu ayakkabılar ve küçük bir papyon. Hoşgeldin 1950. Oysa biz 21. yüzyılda yaşıyoruz keşke 50-60'lı yıllarda olsak ancak nafile. Efendim egolar tavan yapmış, alçak dağları yaratanları hepimiz tanıyoruz aslında. Bu insanların Kürşat And'ın gelişimine çok faydalı oldukları kesin. Ancak empoze ettikleri fikirler ve yaşam tarzı bu sonu hazırladı. Bunu iyi biliyorum çünkü yıllar içinde bu olayları iyi izledim. Belgeselinde seyrettiğimiz Mingus'u düşünün bir an için; bir de buna "Bertrand Tavernier"in "Round Midnight" adlı sinema yapıtındaki vibrafoncu "Bobby Hutcherson"un otel odasındaki mutfağında yemek yapışını hatırlayın. Mutfak, kontrbas, müzik seti. Fırsat buldukça performans. Kürşat'in yaşamı bilebildiğim kadarı bu.

Altın gibi bir kalbi vardı, katıksız bir jazz'cı (A) klas bir müzisyendi. Bana göre dünyanın neresine giderse gitsin şüphesiz çalardı.

Kürşat And hakkında son olarak ne söylemek istersiniz?

O gün ağabeyi Kaan And, Kürşat'ın; "Ömür ağabeyle bir türlü çalamadık" dediğini söyleyince daha da yüreğime oturdu. Fikirlerimiz çatışıyor, yaşam tarzlarımız birbirine uymuyordu belki ama benim ona karşı sevgim ve saygım oldukça derindir. Sonuçta 70- 80 yaşına kadar standart bir yaşantı süren insanlara 4- 5 tur giydirmiş olduğunu düşünüyorum. Az ama dolu dolu yaşadı.

Evet Kürşat, mekanın cennet, yattığın yer ışık olsun diyor, evlatlarına uzun bir yaşam diliyoruz.

İzmir Senfoni Orkestrası kontrbas sanatçısı ve Türkiye'nin önde gelen jazz müzisyenlerinden Kürşat And geçirdiği ikinci kalp ameliyatının ardından 8 Ekim 2013 sabahı hayata veda etti.
Ankara doğumlu Kürşat And müziğe kemanla başladı, İzmir Devlet Konservatuarı Kontrabas Bölümünden mezun oldu. Jazz'a okul yıllarında ilgi duydu ve Tuna Ötenel, Alfi Perret, Erol Pekcan, Muvaffak Falay, İmer Demirer, Neşet Ruacan, Önder Focan, Peter King, Jean Loup Longnon gibi pek çok jazz ustasıyla çaldı, konserler verdi, uluslararası festivallerde yer aldı. İzmir Devlet Senfoni Orkestrasında görev yapmayı sürdürmekteydi.
Değerli sanatçı Kürşat And'ın cenazesi töreni 10 Ekim Perşembe günü saat 12.00'de Çiğli Evka 2 Cem Evi'nde, ardından saat 13.30 'da Adnan Saygun Kültür Merkezi'nde yapılan törenden sonra Menemen Ulukent Mezarlığı'nda defnedildi.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Jazz Piyanisti, Besteci Ve Aranjör Altan İlter Aramızdan Ayrıldı

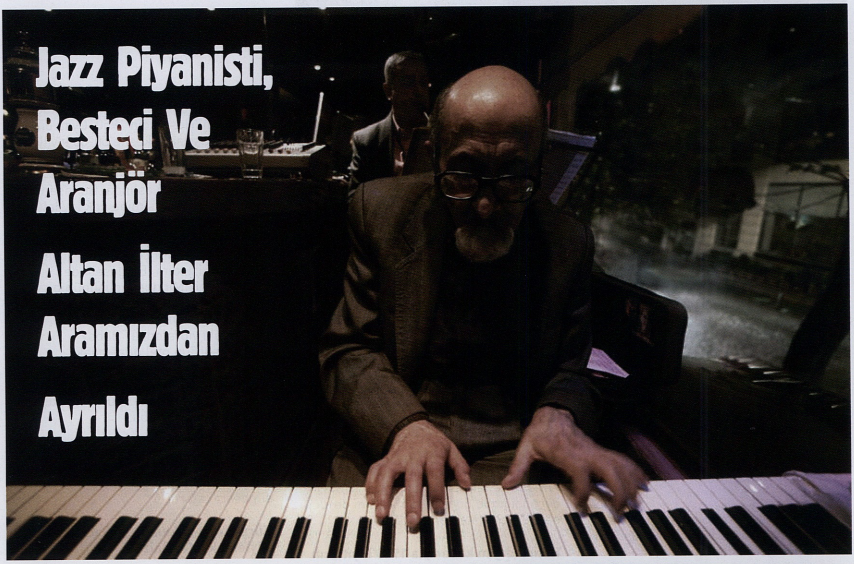

Çok değil, dört beş sene önce müzik meraklısı bir arkadaşımı ziyarete gitmiştim. Esaslı bir plak koleksiyonu sahibi olan bu arkadaşım seçimleri ile beni şaşırtma konusunda konusunda hiç de fena sayılmazdı; hiç unutmuyorum o öğleden sonra Mine Koşan'dan 'Anlatamıyorum' plağını pikaba yerleştirdi. Dedi ki; "Parçanın köprü kısımları dikkat et, bakalım bir şeyler anımsatacak mı?" Albümün kapağına bir göz attığımda parçanın bestecisi kısmında Altan İlter ve Charles Mingus ismini bir arada görünce; Charles Mingus'un adının Mine Koşan plağında ne aradığının gizemi aklımın bir köşesine takılıp kaldı. Ta ki 2013 baharında doktora tezim için yaptığım araştırma dahilinde jazz müzisyeni Altan İlter'i Kuşadası'ndaki evinde ziyaret edene kadar...

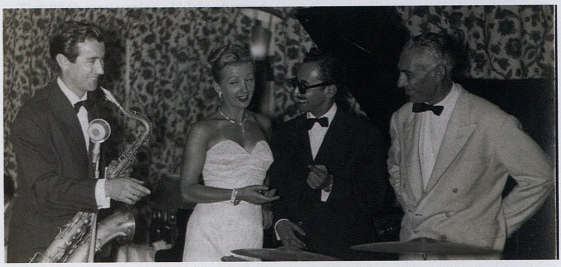

Ekim ayında, 84 yaşında aramızdan ayrılan Altan İlter'in müzik kariyeri jazz orkestralarında piyanistlik görevini üstlenmekten, tiyatro topluluğu Devekuşu Kabare'nin müziklerini yapmaya; yeri geldiğinde fantazi müzik albümlerine düzenlemeler yapmaktan, otel barlarında jazz standartlarından oluşan bir repertuarı icra etmesine değin çeşitleniyordu. Yaklaşık 82 yaşına kadar jazz performanslarına devam eden Altan İlter'in içindeki müzik çalma ateşi, yaşı ilerledikçe daha da artıyordu.

Henüz 20'li yaşlarının başındayken, dönemin popüler müziklerinin cazband olarak adlandırıldığı 1940'lı senelerin sonlarında müzik kariyerine Halk Evleri'nde, gece kulüplerinde çalarak başlayan İlter; müzik kariyerinin Mehmet Akter ile tanışmasından sonra önemli bir değişime uğradığını söylüyordu. Mehmet Akter ise 1940'lı senelerde TRT Radyosu'nda Hafif Batı Müziği emisyonlarında, orkestrası ile swing klasikleri icra eden klarnetçiydi. "Ben jazz ile ilgili her şeyi ilk önce Mehmet Akter'den öğrendim" diyordu İlter.

Zamanında Türkiye jazz tarihinin önemli simalarından saksofon icracısı İsmet Sıral ile yaptıkları jam session'ları, jazz ustası davulcu Erol Pekcan ile birlikte çaldığı günleri, Türkiye'nin ilk jazz çalan müzisyenlerinden trompetçi Dikran Haçaturyan ve tabi ki jazz klarnetçisi Hrant Lusigyan ile anılarını anlattıkça bu ülkede ne denli zengin bir müzik kültürü ve tarihi olduğunu düşündüğümü anımsıyorum. Mine Koşan plağındaki Charles Mingus riff'lerine gelince... Altan Bey 1970'lerde maddi imkanlar için Koşan'ın albümünün prodüktörlüğünü yaptığı zamanlarda, piyanoda kendisi için çalarken Mine Koşan parçaya kulak kabartıyor ve çaldığı melodiyi çok beğeniyor. Altan İlter'in, Orhan Veli'nin 'Anlatamıyorum' şiirine yaptığı bestenin giriş ve nakarat kısımları tam bir fantazi parçasını andırırken, parçanın köprü kısmında şenlik başlıyor. Ayrıca Özdemir Erdoğan yorumu ile hatırlanabilecek 'Bedava' parçasının da bestesi Altan İlter'e ait, bu parça Orhan Veli'nin aynı isimli şiirine yapmış olduğu beste ve kimi müzisyenlerce Türkçe sözlü ilk jazz bestesi olarak tanımlanıyor.

Koca çınarlar birer birer göçüp gidiyor aramızdan. Altan İlter altmış seneyi geçen müzik kariyeri boyunca Türkiye'de jazz müziğinin köklenmesinde payı olan müzisyenlerden, huzur içinde yatsın.

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Müziğin Babil Kulesinde; Mehmet Uluğ

Yağsız bedeninde ince uzun bir yüz, üzerinde dışbükey bir burun, sıcacık sevgiyle bakan gözler ve ona eşlik eden zarif bir gülümseme; tabii bir de hal hatır sormadan konuya girmeyen centilmen bir tabiat...

Pozitif'in kurucularından Mehmet Uluğ, 20 Kasım günü yaşama veda etti. Uzun bir süredir pankreas kanseri ile mücadele ediyordu. Ediyordu derken yüzünü ekşiterek, etrafına umutsuzluk yayarak değil; her şeye rağmen gülerek, çalışarak ve yaşamını değiştiren müzikleri dinleyerek.

Aylar evvel, tedavi arası hasta yatağı demeden telefonun çalan ucundan, plaklarını dijitale aktaracak bir pikap aradığını söylemişti bana. Son olarak rastlaşıp birer çay içtiğimiz Çeşme akşamında da, hayata çok bağlı görünüyordu; piyasada neler oluyor, müzik dünyasında kim ne yapıyor sorularının yanıtlarını büyük bir merakla dinlemişti.

Kardeşi Ahmet Uluğ ve Robert Koleji'nden arkadaşı Cem Yegül ile birlikte kurduğu Pozitif, müzik dünyası ve eğlence hayatı için gerçekten bir milattı. Hiç unutmuyorum, Cihangir'de üç katlı ofislerinin kapı zillerinden birinde Sun Ra, diğerinde Bob Marley yazıyordu.

Üç silahşorların en vizyoner olanıydı. Yaptıkları işler kalınca bir kitaba zor sığarken, sadece Sun Ra'yı 1990 yılında İstiklal Caddesi'nde kamyon üstünde çaldırtarak gezdirmek bile, hayal edilmesi dahi güç ideallerini nerelere taşıyacaklarının örneğiydi.

Jazz'a ve siyah müziğe sevdalıydı. Daha özgür olmanın yegâne yolunun sevdiği işi yapmaktan geçtiğini biliyordu. Parasını pulunu düşünmeden sevdikleri sanatçıların konserlerini gerçekleştirmek için yanıp tutuşuyordu.

Ticareti bilinen vahşi kuralları ile oynamak yerine, hayallerinin peşinden gitti. Zamanında ücra bir köşe olan tekinsiz Asmalımescit'te çatısız bir marangozhaneyi kulüp olarak düşünmek her babayiğidin harcı olamazdı. Memleketin en uzun soluklu ve istikrarlı eğlence partisi Oldies But Goldies ile ekmeğini yediğim (ve halen sürdürdüğüm) dükkân, onun eseriydi.

Sponsorlar bulunmuş, rüyasında gördüğü, plak kapaklarından seyrettiği müzisyenler teker teker 1998 yılında kurulan Babylon'un kapısından içeri girmeye başlamıştı. Ardından festivaller ve büyük konserler, Doublemoon plak şirketleri çatısında albüm yapımcılıkları geldi.

Kazandığı parayı müzik dışına yatırmadı. Pozitif ve Babylon ile birlikte yeni bir ruh doğmuş, çok şey değişmiş, ama Mehmet'in kılığı kıyafeti, davranışları değişmemişti.
Poptan rock'a, elektronik müzikten her tür modern konsepte, yaptıkları öncü işlerin tamamı bir yana; sadece bir tanesi bile Mehmet'in adını bu kubbede hoş bir seda olarak yankılandırmaya yetiyordu. En iyimser, avangard ve ilerici jazz festivalinin altında imza atmıştı. Başında bulunduğu Akbank Jazz Festivali, ticaretten uzak programıyla insider cazkolikleri fethederken, memleketin de yeni gelen değerlerine sahne fırsatı sunuyordu.
Son zamanlarda yaptıkları işlerin bohemliği sönse, net bir eksen kayması yaşansa da, bunun nedeni zamanın, başkalaşan dünyanın, değişen kuşakların gerisinde kalmama mecburiyetiydi.

Derken eşinden ayrıldı. Bu belki de yolun yokuş aşağı kısmının başladığı yerdi. Tesellinin bir ucunda oğlu varsa, diğer ucunda müzik ve (son zamanlarda özellikle Alaçatı'da sardırdığı sörf ile) spor duruyordu. İkisi arasında gerilmiş bir telin üzerinde yaşarken, Brezilyalı bir kıza tutulmuştu. Gerçekten seviyor ve haline bakılırsa ciddi şeyler düşünüyordu.

Bir de bir vakitler doğayla müziği buluşturmayı düşünüyordu. Bunu da gerçekleştirdi, ama müziği doğaya teslim ederken yalnız bırakmadı. O da eşlik etti, hem de henüz daha erken, yaş 54 falan demeden...

Şevket Akıncı
sevketakinci@hotmail.com

NELER OLDU

Modern jazz gitarın "babası" Jim Hall'u son yolculuğuna uğurladık

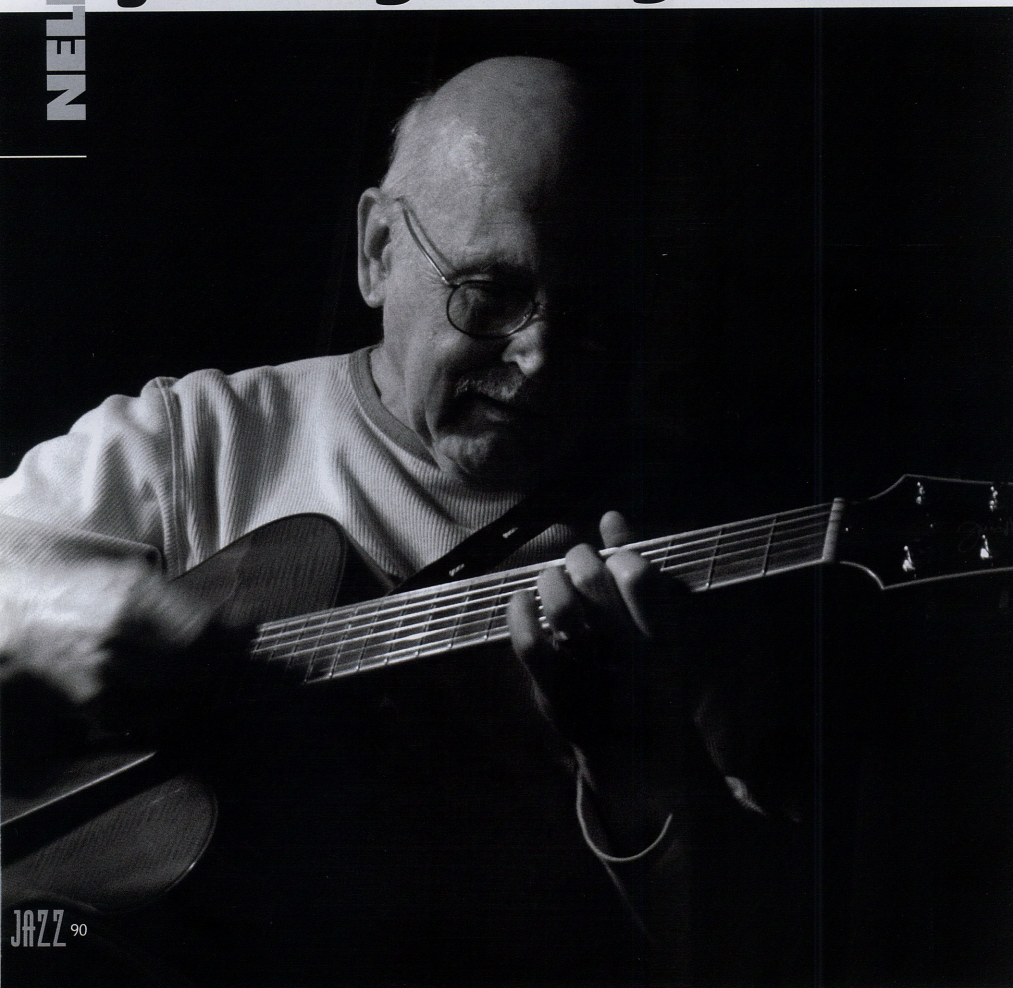

Sadece jazz gitar dünyası için değil bütün jazz dünyası için önemli bir kayıp. Şöyle ki, Django Reinhardt'ın swing için yaptığını, Charlie Christain'ın bebop için yaptığını Jim Hall modern jazz için yapmıştır. Bill Frisell'den John Scofield'a, Pat Metheny'den John Abercrombie'ye son 30 yılın yeni kuşak hemen hemen tüm gitaristlere ilham kaynağı olmuş bir jazz gitar devi. Hatta Pat Metheny, bir söyleşisinde, Hall için "modern jazz gitara katkılarından dolayı genç kuşak bütün gitaristler Jim Hall'un banka hesabına düzenli olarak aylık maaş yatırmalı!" esprisini yapmıştır. Çaldığı ilk notadan tanınabilen müzisyenlerdendi. Soloları birer kompozisyon olarak ele alınır ve hala okullarda analiz edilir. Koyu, yuvarlak, temiz tonu, son derece etkili melodik ifade gücü, ritmik hakimiyeti, sessizliği ustaca kullanması, her zaman yaratıcı eşlikleri, ardışık aralıkları titizlikle sololarına yedirmesi, kendi sololarında serpiştirdiği akorların tiz notalarından bir melodi yaratması onu diğer dönemdaşlarından ayıran sadece bir kaç özellik. Bebop klişelerinden kaçınır, doğaçlamalarına birer kompozisyon tasarlarmış gibi yaklaşırdı. Bu açıdan Thelonious Monk, Miles Davis, Bill Evans gibileriyle anılır. Ama onu modern kılan en belirgin özellik armonik yaklaşımıdır. Hem sololarda hecelediği akor tipleri, hem de eşlik ederken seçtiği akorlar son derece modern tınlar. Bugün bile...

Jim Hall 1930'da New York eyaletinde Buffalo kentinde dünyaya geldi. Müzikal bir ailenin içinde yetişen Hall, gitar çalmaya on yaşında başladı. Ailesiyle birlikte yerleştiği Ohio, Cleveland'da ergen sayılabilecek yaşlarda profesyonel olarak müzisyenlik yaptıktan sonra Cleveland Institute of Music'de piyano, bas ve teori eğitimi aldı. Ve bir sene sonra, cool jazz'ın başkenti sayılan Los Angeles'e yerleşti. O sırada klasik gitara da odaklaşan Hall, 1955-56 yılları arasında Chico Hamilton orkestrasında yer aldı. Ama asıl az daha sonradır ki klarnetçi ve saksofoncu Jimmy Giuffre'nin üçlüsüyle çaldığı yıllarda (1956-1960) ün kazanmış ve tüm kariyerine müzikal tercihlerini geliştirmiştir: duo veya trio formatında toplu doğaçlama ve kompleks aranjmanlar. Bu arada Jimmy Giuffre'nin jazz tarihinde önemli bir yeri vardır. Davulsuz triolarıyla (önce basçı Ralph Pena'yla daha sonra tromboncu Bob Brookmeyer'le) "folk-jazz" diye tabir edilebilecek henüz eşine benzerine rastlanmamış yeni bir sound yaratmışır. Son derece interaktif çalışıyla, Jim Hall'un bu yeni sounda katkısı büyüktü. Eşlik ederken spontane bir şekilde aranjman yapar, solo çalarken adeta bir beste yazardı ve tüm bunları yaparken diğer müzisyenlerle etkileşim içinde olurdu.

Jim Hall, 1960'larda New York'a taşındı, artık iyiden iyiye çoktan efsaneleşmiş Sonny Rollins, Bill Evans gibi bir sürü müzisyenin tercih ettiği yegane gitarist olmuştur. 1962 yılında Rollins ile birlikte kaydettiği "The Bridge" albümü bir çok jazz gitaristi tarafından ezbere bilinir. Bir çok jazz eleştirmenine göre de, 1960'lı yılların ortalarında trompetçi Art Farmer ile yaptığı kayıtlar Hall'un kariyerinde bir zirve noktasıdır.

Yıllarca süren stüdyo müzisyenliğinden sonra yaptığı zevksiz fusion denemelerini saymazsak- ki o albümlerde de son derece iyi çalmıştır- efsane statüsünü 60'lı yaşlarında orkestra lideri olarak yaptığı kayıtlarla elde etmiştir.

Ardından neler dediler;

Önder Focan: Jim Hall'un benim için yeri başkadır. Jazz'a ve jazz gitara ilk ilgi duyduğum zamanlarda dinlediğim Sonny Rollins'in "Bridge" albümündeki gitarcı beni çok etkilemişti. Hala bu albümü sık sık dinler Jim Hall'un yumuşak tonu, armonik derinliği ve melodik ifade tarzından çok keyif alırım.
Jim Hall'un özellikle armonik yaklaşımlarının jazz gitarın önemli bir kilometre taşı olduğunu düşünüyorum. Stili benzesin veya benzemesin günümüz gitarcılarını çok etkilediğini Charlie Christian ve Wes Montgomery ile birlikte en büyük esin kaynaklarından biri olduğunu düşünüyorum.
Hayatının sonuna kadar üretken kalan bu değerli gitaristi hasretle anacağız, arkasında bıraktığı bir dolu albümle teselli bulmaya çalışacağız. Nur içinde yatsın.

Neşet Ruacan: 1979-80 yıllarda ABD'de müzik okurken onunla bizzat tanışmıştım. Bob Brookmeyer ile verdiği bir konser öncesiydi. Son derece mütevazı bir hali tavrı vardı. Juilliard'da Jakowski'den ders aldığımı söyledim. O da ben de almak isterdim dedi. Böyle bir adamdı.

Çağlayan Yıldız: Jim Hall'dan sonra gelen ve ondan etkilenmeyen gitarist yoktur herhalde. Müzikalitesi ve bir an bile elden bırakmadığı kompozisyonel mantığıyla "az malzemeyle çok anlatım"ın büyük ustasıdır bence.

Sarp Maden: Jim Hall tek bir nota çalınca o olduğunu anlardınız.

Kerem Türkaydın: Jim Hall, hem muhteşem müzikal doğaçlama yeteneğiyle hem de akorlara olan değişik hassasiyeti ile her zaman beni etkilemiştir. Ayrıca çok hayran olduğum Bill Frisell'in onun öğrencisi olması da benim için ilginç bir tesadüf. Çünkü ben bunu bilmiyorken bir tanesi eski diğeri yeni kafa en sevdiğim gitaristler idi ki halâ da öyledir! Bill Frisell bir röportajında "Jim Hall'un basacağı akorları basıyorum" diye birşey demiştir ki bunun altında "hani Jim Hall biraz daha modern çalmaya kalksa işte bu akorları basardı" yatar.

Mehmet Cem Tuncer: Jim Hall jazz gitarın kendine kadar olan tarihi boyutunu ritmik ve melodik anlayış olarak tamamen değiştirmiş bir müzisyendi.

Lider olarak:

Dedications and Inspirations (Telarc, 1993)
Diaologues (Telarc, 1995)
Jim Hall and Basses (Telarc, 2001)
Duologues (CamJazz, 2002)
Magic Meeting (Artistshare, 2004)
Where Would I Be (Original Jazz Classics, 1971)
The Storyteller (Circles/ All Accross The City) (Concord, 1981, 1989)
Textures (Telarc, 1996)
Panorama (Telarc, 1996)
By Arrangement (Telarc, 1998)
Jim Hall & Pat Metheny (Telarc, 1998)

sideman olarak:

Jimmy Giuffre: The Jimmy Giuffre 3 (Atlantic, 1956); Hollywood and Newport 1957-1958 (Fresh Sound, 1957, 1958); Western Suite (Warners, 1958)
Sonny Rollins- The Bridge (RCA, 1962)
Bill Evans- Undercurrent (Blue Note, 1962)
Art Farmer- Interaction, Sing Me Softly of the Blues (Collectables, 1963-65)
Chico Hamilton- The Complete Recordings Featuring Buddy Collette And Jim Hall (Lone Hill, 1954-1956)
Hampton Hawes- All Night Sessions Vol.1-3 (Original Jazz Classics, 1956)
Bob Brookmeyer- Traditionalism Revisited (Blue Note, 1957)
John Lewis- The John Lewis Piano/ Jazz Piano International (Collectables, 1956-58)
Bill Smith- Folk Jazz (Original Jazz Classics, 1959)
Nat Adderley- That's Right (Original Jazz Classics, 1960)
Rolf Kühn- Rolf Kühn And His Sound Of Jazz (Freesh Sound, 1960)
Ben Webster- At The Renaissance (Original Jazz Classics, 1960)
Sonny Rollins- What's New (RCA, 1962)
Johnny Hartman- I Just Stopped By To Say Hello (Impulse, 1963)
Charlie Mariano- A Jazz Portrait Of Charlie Mariano (Fresh Sound, 1963)
Gerry Mulligan- Night Lights (Mercury, 1963)
Sonny Stitt- Stitt Plays Bird (Atlantic, 1963)
James Moody- The Legendary 1963-64 Sessions (Lone Hill Jazz, 1963-64)
Paul Desmond- Easy Living (RCA, 1963, 1965)
Bill Evans- Intermodulation (Verve, 1966)
Lee Konitz- The Lee Konitz Duets (Original Jazz Classics, 1967)
Stan Getz- What The World Needs Now (Verve, 1966-1968)
George Shearing- Duets (Concord, 1980-88)
Ron Carter- Telepathy (Concord, 1982, 1984)
Michel Petrucciani- The Power Of Three (Blue Note, 1986)
Greg Osby- The Invisible Hand (Blue Note, 1999)
Bill Charlap- Stardust (Blue Note, 2001)
Marian McPartland- 85 Candles- Live in New York (Concord, 2003)

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Jim Hall

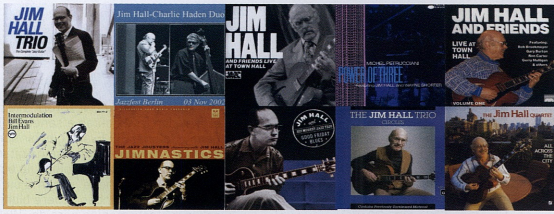

10 Aralık 2013 tarihinde 83 yaşında aramızdan ayrılan gitarist Jim Hall, etkisi gitar ile sınırlanamayacak kadar büyük ama bir o kadar da mütevazı bir jazz üstadıydı. Elektro gitar gibi abartmaya oldukça müsait bir çalgıdan inanılmaz sessiz ama zarif melodiler çıkaran ve her bir doğaçlaması kendi başına birer beste olarak kabul görebilecek bir müzisyendi.

Hall, son 50 yıl içinde jazz tarihinin en büyük isimleriyle işbirliği yaptı: Ella Fitzgerald ile 1960 yılında Avrupa turnesine çıktı. Piyanist Bill Evans ile doğaçlama düetler icra etti. 1962 yılında yayınlanan The Bridge albümünde, Sonny Rollins'in gürleyen saksofonunu gitarıyla yaratıcı bir şekilde dengeledi. 1959 ile 1965 yılları arasında besteci ve alto saksofoncu Paul Desmond ile çalıştı. Daha sonraları sahip olduğu klasik müzik temelini Peace Movement adını verdiği gitar konçertosu gibi orkestral bestelerinde de kullandı.

James Stanley Hall, 4 Aralık 1930 tarihinde New York eyaletinin Buffalo şehrinde dünyaya geldi. 10 yaşında eline aldığı gitarı birkaç yıl sonra profesyonel olarak çalmaya başladı. Benny Goodman orkestrasının çığır açan gitaristi Charlie Christian'dan

etkilendeyse de, en çok ilhamı, melodik yaklaşımlarından dolayı saksofonculardan aldı.

Hall, 1950'li yılların başında Cleveland Institute of Music'te piyano ve teori, Los Angeles'te ise klasik gitar eğitimleri aldı. 1955-1956 yılları arasında davulcu Chico Hamilton'un beşlisinde yer alınca kendini o dönemin "cool jazz" akımının içinde buldu. 1957 yılında kendi adına çıkardığı ilk albüm, Jazz Guitar oldu. Daha sonra saksofoncu Jimmy Giuffre'nun triolarında çaldı ve kendi deyimiyle davul olmadan ritm tutmayı öğrendi. 1960'larda Massachusetts'teki Lenox School of Jazz'da ders verirken bir taraftan da Rollins, Desmond, Evans, Fitzgerald, Lee Konitz ve Ben Webster ile çalışmalarını sürdürdü.

Bir süre sonra Hall, New York'a taşındı. Trompetçi Art Farmer ile çalıştı, ayrıca piyanoda Tommy Flanagan'ın yer aldığı kendi triosunu da kurdu. 1975 yılında yayınlanan Jim Hall Live! albümünde, sakin doğaçlamalarının içerdiği blues karakteri ile jazz gitarındaki kendi çizgisini belli etti.

1980'lerde klasik kemancı Itzhak Perlman, piyanist George Shearing ve saksofoncu Wayne Shorter ile değişik projelerde sahneye çıktı. New York'taki JVC jazz festivalinde ise John Scofield, Pat Metheny ve John Abercrombie ile bir gitar konseri verdi.

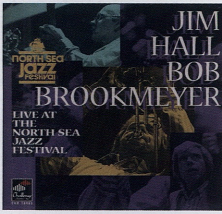

1991 yılında Metheny ile duo konserler veren Hall, çizgisinden ve kendine has cümlelerinden taviz vermeden kontrpuan çalmasını kolaylaştıran elektronik edevat ile solo konserler vermeye başladı. Neredeyse tüm bestelerin kendisine ait olduğu 1995 yılı Dialogues albümünde ise aralarında saksofoncu Joe Lovano ve gitaristler Bill Frisell ve Mike Stern'in de bulunduğu müzisyenler ile düetler yaptı. 1996 yılı Textures albümü daha çok klasik oda müziği tadındaydı. Eğitimciliğe de yönelen Hall, 1990 ile 1995 yılları arasında New School For Social Research okulunda ders verdi, 1991 yılında Exploring Jazz Guitar adlı gitar eğitim kitabını yayınladı. Doğaçlamalarının transkripsiyonları birçok gitaristin ilham kaynağı oldu.

Jim Hall'un ölüm haberini aldıktan sonra yakın dostu Sonny Rollins "Ben dahil, onu sevmeyen kimseyi tanımadım. Dört dörtlük bir müzisyendi ve onunla çalışmak herkes için bir ayrıcalıktı" demişti.

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Yusef Lateef

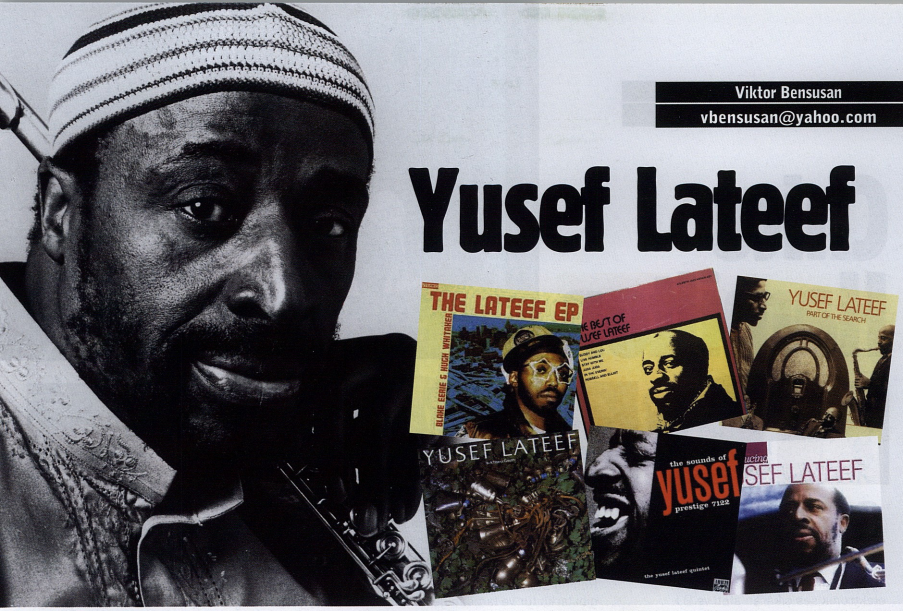

23 Aralık 2013 tarihinde 93 yaşında vefat eden Yusef Lateef, müzik dünyasına etnik jazz veya world music kavramları henüz girmemişken, albümlerinde Ortadoğu ve Asya çalgılarına yer vermiş bir müzisyendi. Saksofondan obuaya kadar birçok nefesli çalgıyı başarıyla çalan Lateef, jazz'ın hem dahilinde hem de haricinde yaptığı bestelerle tanındı.

William Emanuel Huddleston, 9 Ekim 1920 tarihinde Tennessee eyaletinin Chattanooga şehrinde dünyaya geldi. Çocukluğu Detroit'te geçti. Önce alto ardından tenor saksofon çalmayı öğrendi. Detroit'li bir diğer tenorcu olan Lucky Thompson'un onu big band lideri Lucky Millinder'e tavsiye etmesiyle, New York'a taşındı. Ardından üç trompetçi, Hot Lips Page, Roy Eldridge ve Dizzy Gillespie ile çalıştı. Gillespie orkestrasının saksofon bölümünde yer aldığı 1949 ve 1950 yıllarında Müslüman oldu ve Ahmediyye Cemaatine (http://tr.wikipedia.org/wiki/Ahmediyye) girdi ve ismini değiştirdi. Kur'an öğrenimi onu batı kökenli olmayan müziklere yaklaştırdı.

Lateef, 1950 yılında Detroit'e döndü ve müzik eğitimine devam etti. Aynı anda, oldukça hareketli Detroit jazz sahnesinin aranan isimlerinden biri oldu. Ana enstrümanları tenor saksofon ve flüttü ama bir süre sonra senfoni orkestrasında çalışan bir arkadaşından obua çalmayı da öğrendi ve bu çalgının belki de en iyi jazz yorumcusu haline geldi.

Lateef özellikle The Centaur And The Phoenix ve Cry!-Tender albümleriyle o yıllarda rafları dolduran hard bop albümlerinden farklı bir kimliğe sahip bir tını yakalamayı başarmıştı. Artan ilgi sonucunda New York'a döndü. Bir süre Charles Mingus ile çalıştı ve Pre-Bird albümünde yer aldı. Daha sonra Cannonball Adderley topluluğunda bir süre çaldı. 1964 yılında yayınladığı Live At Pep's onun en iyi albümlerinden biri olarak kabul edilir. Lateef, 1975 yılında Massachusetts Üniversitesinde eğitim doktorasını tamamladı, ayrıca kendisine senfonik orkestralar tarafından beste siparişleri verildi. Müziğin dışında hem resim yapıyor hem de kitap yazıyordu. 1987 yılında yayınlanan Yusef Lateef's Little Symphony albümüyle yılın New Age albümü kategorisinde Grammy ödülü kazandı. Layık görüldüğü bu ödül karşısında mütefekkir olduğu ama "New Age de nedir?" diye sorduğu rivayet edilir. Yusef Lateef, yaptığı müziğe jazz değil beden, akıl ve ruhu birleştirdiği için "autophysiopsychic" denmesini önermişti.

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Chico Hamilton

Günümüzün jazz veya Norveç ekolünün adlandırdığı gibi jazz'ı andıran doğaçlama müziğinde Avrupa kökenli klasik müzik enstrümanları, dünyanın her bir köşesinden etnik çalgıları, birçok elektronik ses çıkaran aleti ve DJ konsollarını görmek gayet sıradan bir durum. Yarım yüzyıl öncesinde ise alet edevat açısından jazz oldukça sınırlıydı. Bir big band'de trompet, trombon, saksofon ve ritm bölümleri bulunurdu. Bir combo'da ise ritm bölümünün yanında ya saydığımız nefeslilerden biri veya gitar bazen de vibrafon bulunabilirdi. Lead çalgının gitar, klarnet veya çello olduğu, davulcunun da baget yerine malet çalmayı tercih ettiği grupların sayısı ise oldukça azdı.

25 Kasım 2013 tarihinde 92 yaşında yaşama veda eden davulcu Chico Hamilton'un grupları yukarıdaki tanımın hem en güzel hem de ticari açıdan en başarılı örnekleriydi. Hamilton'un West Coast toplulukları popülerlik açısından Chet Baker ve Gerry Mulligan'inkilere çok yakındı. Ve ilerde şöhret basamaklarını hızla tırmanacak olan Eric Dolphy, Charles Lloyd ve Arthur Blythe gibi saksofoncuların, Jim Hall, Gábor Szabó, Larry Coryell ve John Abercrombie gibi gitaristlerin ve o dönemin diğer genç ve yetenekli müzisyenlerinin kariyerlerine başladıkları yerlerdi bu topluluklar.

Bazı eleştirmenler Hamilton'un bu denemelerini diğer müzisyenlerin yeteneklerini boşa harcamak olarak gördülerse de kariyerinde ilerledikçe Hamilton'un kendine has bir davul ekolü olduğu ortaya çıktı. Kendine has tınısı olan bir davulcu, yetenekli bir grup lideri ve eldeki olanaklara yetinmeyecek bir jazz vizyoneri olarak jazz'ın kısa tarihinde kendine özel bir yer edindi. Ona göre davul "melodik, yumuşak, hareketleri narin, duyarlı ve kadınsı bir çalgıydı.

1957 yılı yapımı Sweet Smell of Success filminin soundtrack'inde çalan Hamilton, Jazz On A Summer's Day adlı jazz belgeselinde de yer aldı. Ayrıca Spin Doctors gitaristi Eric Schenkman ve Rolling Stones davulcusu Charlie Watts gibi farklı tür ve tarzdan gelen müzisyenlerle de işbirliği yaptı.

Foreststorn Hamilton, 20 Eylül 1921 tarihinde Los Angeles'te dünyaya geldi. Devam ettiği lisedeki öğrencilerden biri saksofoncu Dexter Gordon'du. Kendine örnek aldığı davulcular, Swing döneminden Jo Jones ve Sonny Greer'di. Okuldan ayrıldıktan sonra dönemin şöhret isimlerinden Duke Ellington, Lester Young ve Lionel Hampton ile çalıştı. Askerlik yaptığı için sahnelerden uzak kaldığı 4 yılda jazz müziği bebop devrimi ile sarsıldı. Artık jazz davulunun tanımı da değişmeye başlamıştı.

Gene de Hamilton, ritmik maceralarını ne kadar beğendiyse de bebop davulcularının kırılgan tınılarını taklit etmekten kaçındı. Onun yerine kendi tarzını geliştirmeye başladı. Swing davuluna bop aroması katarken kendine has "konuşkan" davul titreşimlerini de muhafaza etti.

Big band davulcusu olarak bilindiği için önce Charlie Barnet ile ardından kısa süreliğine Jo Jones yerine Count Basie Orkestrasında çaldı. Bir süre sonra Holywood'daki ünlü Billy Berg's jazz kulübünün düzenli davulcusu oldu. 1948 ile 1955 yılları arasında şarkıcı Lena Horne'a eşlik etti. 1952 yılında, Mulligan ve Baker'in ilk piyanosuz quartet denemelerinden birinde çaldı. Ayrıca 1952 yapımı Bob Hope/Bing Crosby filmlerinden Road To Bali soundtrack'inde çaldı. Bunun dışında Dexter Gordon ve Wardell Gray gibi saksofoncular ve Billy Eckstine, Nat King Cole ve Sammy Davis Jr. gibi star şarkıcılarla çalıştı. Billie Holiday'in 1956 yılında yayınlanan Lady Sings The Blues albümünde yer aldı.

1950'lerdeki Hamilton beşlileri dinleyici ve eleştirmenlerden farklı tepkiler aldı. Yaylı çalgıların varlığı kimilerine göre bir lokanta fon müziği havasındaydı. Bu da gruptaki, özellikle Jim Hall ve Buddy Colette gibi birinci sınıf müzisyenlerin sololarının güme gitmesi anlamına geliyordu. Fakat, bestelerdeki taze fikirler, ince elenip sık dokunan perküsyon dokusu, sıra dışı çalgı dizilimi ve abartıya kaçmayan swing'i ile West Coast jazz'ının belki de en rafine örneklerini sergilemekteydi. Beşlinin cellisti, Pablo Casals gibi bir klasik müzik efsanesinin öğrencisi olan Fred Katz idi.

1960'tan itibaren Hamilton, grubun fısıltılı tınısını çello yerine trombon kullanarak biraz daha blues havasına soktu. Fred Katz yerine gruba tromboncu Garnett Brown ve saksofoncu Charles Lloyd katıldılar. 1966 yılında yine Lena Horne'a eşlik etmek üzere davet alınca, yanında o günkü grubunun gitaristi Gábor Szabó'yu da götürdü. Chico Hamilton Productions markası ile şirketleştikten sonra Roman Polanski'nin Repulsion adlı ilk İngilizce filminin müziklerini besteledi; ayrıca birçok reklam jingle'ı üretti.

1970'lerdeki jazz-rock ve fusion akımları, yenilikçi Hamilton'u yeni arayışlara yönelttti. Saksofoncu Arnie Lawrence'in yanına gruba gitarist Larry Coryell'i ekledi. 1975 yılında kurduğu Players grubunun nüvesini ise saksofoncu Arthur Blythe ve tromboncu Steve Turre oluşturdu. Grubun ismini 1987 yılında Euphoria olarak değiştirdi.

Chico Hamilton, 90 yaşındayken kaydettiği Revelation albümüyle, hayatı boyunca aslında 40 yaşını hiç geçmediğini ortaya koydu. Swing, samba, bebop, rock ve funk gibi bagetinden geçmiş tüm türleri sergilediği bu 22 parçalık albüm gözden kaçan bu büyük müzisyenin hem geçmişe hem de geleceğe belki de son selamıydı.

Acaba hangi Devialet size göre?

Devialet 240

Devialet'in 110 ve 170 isimli yepyeni amplifikatörleri aklınızı başınızdan alacak kadar harika! D-Premier modelinin yeni versiyonu olan Devialet 240 ise, her müzikseverin rüyasını süsleyecek cinsten...

Yeni Devialet 110, ADH® (Analog Digital Hybrid) teknolojisi, son derece kolay kullanımı, yükseltme imkânı ve görkemli tasarımıyla evinizin dilediğiniz köşesine uyum sağlayabiliyor. Yeni Devialet 170, analog ve dijital giriş/çıkışları, tartışılmaz gücü ve kişiselleştirilebilen ayarlarıyla odyofillerin gönlünü fethediyor. Devialet D-Premier modelinin yeni versiyonu olarak tarihe geçecek olan Devialet 240 ise, 500 Watt gücünde mono-blokları, nefis alüminyum gövdesi ile neredeyse diyecek söz bırakmıyor.

Devialet'in beyin kapasitesini borçlu olduğu ADH® (Analog Digital Hybrid) teknolojisi, patentli, son derece doğrusal A class amplifikatörü, müzikal sonuçlar veren sekiz D class dijital amplifikatör ile birleştirilmiş. Devialet'in bu buluşu ise, patentli teknolojik ürünler arasında oldukça dikkat çekici bir yere sahip.

Devialet, tüm cihazlarını kullanıcıların güncellemelerini kolayca yapabilmesini amaçlayarak tasarlamış. Kendi kullanım özelliklerinize göre adapte edebileceğiniz sisteminizin ses çıkış gücünü ayarlayıp, dijital ya da analog bağlantılarınızı konfigüre edebilir, ses filtreleri uygulayabilir ve tercihlerinizi belirleyebilirsiniz. Tüm adımlarda kullanıcıya yol gösteren online konfigürasyon modülü sayesinde gelişmiş ayarları bile son derece kolay bir şekilde uygulayabilirsiniz.

Devialet AIR

Tüm dünyada kabul gören buluşları, kendi alanındaki son jenerasyon cihazlar arasında tartışmasız üstün performansları ile 21 ayrı uluslararası ödülün sahibi olan Devialet; tüm kaynak sistemler ile uyumlu bir şekilde çalışabiliyor. Şu an gezegendeki en gelişmiş streaming teknolojisi olarak gösterilen Devialet AIR (Asynchronous Intelligent Route) teknolojisi sayesinde, bilgisayarda var olan bir ses dosyasını çalmadan önce amplifikatörün içindeki master clock ile ses dosyası yeniden diziliyor ve böylece en kusursuz şekilde çalabiliyor. Bit'lerin reprodüksiyonu sayesinde, dijital jitter'a gerek duymadan, tüm formatlarda ilk kez 192 kHz/24 bit sonuçlara ulaşabiliyor. Tüm bunlara ek olarak, kullanmakta olduğunuz akıllı cep telefonunuzdan da kumanda edilebiliyor.

Analog tutkunları için

Phono katı sayesinde plak tutkunlarını da sevindiren Devialet mühendisleri, RIAA standartlarının daha önce ulaşamadığı sonuçlarla karşımıza çıkıyorlar. Hatta plaklarınızı192 kHz ve ötesinde ripleyip, dijital ses dosyası olarak kaydedebilmenizi sağlıyorlar.

Wireless

Bilgisayarınızda, cep telefonunuzda ya da tabletinizde bulunan müzikleri Wi-Fi yoluyla çalabilen Devialet, geleneksel (Airplay ya da Bluetooth) uygulamalara benzemiyor. Devialet AIR, müziğin doğasına duyduğu saygıyla ithafen, transfer esnasındaki sihirle, müziği son derece yüksek çözünürlüklerde dinlemenizi sağlıyor.

Sesin ruhu

2013 yazında 3 ayrı yeni modelini piyasaya süren Devialet, bu modelleriyle dünya Hi-Fi dergilerinin kapaklarında yer almaya başladı. Siz hangi modeli seçerseniz seçin, Devialet tüm kullanıcılarına her türlü modifikasyon imkânı, yeni software entegrasyonu ve yeni elektronik kart temini sağlıyor.

Acaba hangi Devialet size göre? Artık karar vermenizin tam zamanı...

Devialet 170

Piyano icracılığının yanı sıra, kadın müzisyenlerin jazz kültüründe varlığının 'uygun' bulunduğu bir diğer alan ise şarkıcılık rolüdür ve jazz dünyasında kadın müzisyenlerin ön plana çıkması 1930'larda swing döneminde başlayan 'kız şarkıcı'[6] furyası ile başlamıştır. Swing orkestraları yeteri kadar varlıklı olduklarında, şarkıcıları[7] da gruba dâhil etmeye başlamışlardır (Harker 2005: 169). Aslında özellikle şehir blues'unda gözlemlenen kadın vokal geleneği[8] jazz şarkıcılığının gelişiminde önemli rol oynamıştır. Erken dönem jazz müziğinde vokale nadiren rastlanırken, İkinci Dünya Savaşı yılları kadın şarkıcıların orkestralara katıldıkları ya da yalnızca kadın çalgı icracılarından oluşan orkestraların jazz çevrelerine girdikleri seneler olmuştur. Ana akım müzik tarihi anlatısında genellikle jazz ve kadın temaları işlenirken, odaklanılacak isimler şarkıcılar arasından seçilmektedir[9]. *Woman in Jazz* isimli çalışmasında Sherrie Tucker; jazz tarihi kitaplarında ve kayıtlarda görünür olan kadın müzisyenlerin genellikle vokalist ve bazen piyanist olduklarını söyler (2012). Jazz çalışmalarına toplumsal cinsiyet merkezli yaklaşımlarda jazz'da kadın müzisyenlerin vokalist ve piyanist olarak görünür olmaları, kadınlara biçilen toplumsal roller ve çalgılara yüklenen dişilik ve erillik anlamları ile açıklanmıştır (Gourse 1995; Sunderland 1992; Tucker 2001).

Jazz tarihindeki kadın şarkıcıların duruşlarının, müzikal ifade biçimlerinin, kimliklerini ortaya koyuşlarının yanı sıra, kendilerine yüklenen anlamlar söz konusu olduğunda iki kadın *stereotipi* özellikle dikkat çekmektedir. Bunlardan biri blues kültüründe olduğu gibi 'melankoli' ile simgeselleştirilmiş; feminenliği ön planda, deneyimlediği kalp kırıklıklarını ifade biçimlerine taşıyan, ırksal ayrımcılığa karşı söylemini dile getiren "jazz kadını" *stereotipidir*; örnek olarak Billie Holiday, Dinah Washington ve Abbey Lilcoln gibi isimler verilebilir. Bir diğeri ise 'zerafeti' ile simgeselleştirilmiş; ana akımda yeteneği ve güzelliği ile anılan, genellikle beyaz kadınlara atfedilen kategori olmuştur; Peggy Lee ve Diana Krall gibi müzisyenlerin müzik basınındaki temsilleri incelendindiğinde bu örnek dikkat çekmektedir. Müzik literatüründe toplum tarafından kadınlara atfedilen rollerin ikiliğini Susan McClary *Feminine Endings* kitabında opera tarihinden ve popüler müzikten örneklerde detaylı olarak analiz etmektedir (1992).

Esasında kadın müzisyenler 1940'lardan itibaren orkestra içersinde saksofon, trompet, davul, kontrbas gibi çalgılar da icra etmişlerdir; ancak *swing* döneminde bu topluluklar yalnızca kadın müzisyenlerden oluşmaktadır. Siyahi kadın müzisyenlerden oluşan *International Sweethearts of Rhythm* ve beyaz kadın müzisyenlerden oluşan *The White Darlings of Rhythm* bunların en popüler örnekleridir. Jazz müziği Amerika'da ırksal ve sosyal meselelere ses olması bakımından, feminist bilincin yansıtılması için de iyi bir araç gibi gözükse bile piyano dışında bir çalgı icra eden kadın müzisyenlerin özellikle çalgıcı olarak jazz dünyasında kendilerine yer edinmeleri oldukça zaman ve emek almıştır. Piyano dışında bir çalgı icra eden bir kadın müzisyenin, erkeklerden oluşan bir orkestrada yer almasının ilk örneği 1950'lerde Dizzy Gillespie'nin grubunda yer alan tromboncu ve aranjör Melba Liston olmuştur. Erkeklerden oluşan müzik gruplarına kabul edilmesinde, tromboncu kimliğinden ziyade yapmış olduğu düzenlemelerin yarattığı takdirin etkisi olmuştur. Leslie Gourse, Melba Liston'ın erkek egemen bir topluluk tarafından kabul edilen ilk üflemeli çalgı icracısı olmasını takiben beraber çaldığı erkeklerle ilişkisinin "göz kulak oldukları küçük kız kardeşten; kendilerine sigara ve içki getiren, giysilerinin düğmelerini diken ve saçlarını kesen 'anne'ye çeşitlendiğini" söyler (1995: 20).

Ingrid Manson, yıllar içersinde bir çok kadın çalgı icracısının toplumsal cinsiyet bariyerini aşarak erkek müzisyenlerden oluşan orkestralarda yer aldıklarını ancak bir çoğunun cinsiyetlerinin sembolik sorumluluklarını, teknik müzikal becerileri ile telafi etmek durumunda kaldıklarını belirtir (1995). Sherrie Tucker jazz dünyasında kadın çalgı icracılarını ele aldığı *Women in Jazz* isimli çalışmasında, kadın müzisyenler içinde yalnızca şarkıcı ve piyanistlerin görünürlüğünün sebeplerini tartışır. Tucker, dişilik ve erillik kavramlarının toplum içindeki güç dengelerine etkilerine değinirken, toplumsal cinsiyet rollerinin farklı beklentilere, tavırlara ve kariyer seçimlerine yol açtığını söyler (2012). Jazz müziğinde yoğunlukla solist rolünü üstlenen bakır ve tahta üflemeli sazlar dikkate alındığında, kadınların bu sazların icrası konusunda görünür olma oranlarının piyanistlik ya da şarkıcılık rolüne oranla çok düşük olduğu gözlemlenmektedir. Bu durum, kadınların bu çalgılara yüklenen erillik ve dişilik anlamları sebebi ile bu çalgıları tercih etmemesinden ya da bu çalgıları çalan kadınların müzik dünyasında karşılaştıkları bariyerler dolayısı ile gürünürlüklerine elverişli koşullar sağlayamadıkları gerçeği ile açıklanabilir. Aslında dünyanın bir çok müzik kültüründe, ataerkil topluluklarda kadınların üflemeli sazlarla ilişkisi oldukça karmaşık olmuştur. Kadınların, Papua Yeni Gine'de ayinlerde icra edilen 'kutsal flüt'leri çalmalarından da öte görmeleri dahi uğursuz kabul edilmektedir. Bu çalgıların onların doğurganlıklarını arttıracağına ve topluluğun bakabileceğinden fazla çocuk dünyaya getireceklerine inanılır (Thomas 1995: 54). Adorno bakır üflemeli sazların maskülenlikle, tahta üflemeli sazların ise feminenlikle bağdaştırıldığını belirtir (Bell 2004). Günümüzde klasik orkestralarda kadınların çoğunlukla flüt ya da klarnet gibi çalgıları icra ettikleri görülmektedir. Leslie Gourse jazz tarihinde özellikle trompet, saksofon, trombon gibi jazz'da önem taşıyan nefesli sazları icra eden kadınların en büyük önyargılarla yüzleşmek durumunda kaldığını belirtilmiştir (1995: 197). *Madame Jazz* isimli kitabında değindiği bir örnek, *flugelhorn* icracısı Nadine Jansen'in 1940'lardan bir anısıdır: bir performans esnasında seyircilerden bir erkeğin gelip, sazının ucuna vurarak "bir kadının bunu yaptığını görmekten nefret ediyorum!" dediğini belirtir (1995: 8).

Türkiye'de jazz çevrelerinde kadın müzisyenlerin rollerinden bahsetmeden önce kısaca Türkiye'de jazz müziği icrasından bahsetmek yerinde olacaktır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarında, ulusal kimliği tanımlama sürecinde güdülen müzik politikalarının Batılılaşma odağı, kendini yalnızca Avrupa Sanat Müziği icrası teşviki ile değil; ayrıca Avrupa, Kuzey ve Güzey Amerika kökenli popüler müzik formlarının dönem içerisinde kendine yer bulmaları ile de göstermiştir. Dönemin müzik ideasını tanımlarken çokça vurgulanan çok seslilik tutkusu; jazz, tango, samba, vals, çaça, çarliston, fokstrot gibi müzik ve dans türlerinin dönemin kültür hayatı içersinde önemli bir yer edinmesine etki etmiştir. 1920'li yıllarda 'yabancı' menşeli dans müziklerini tanımlamak için 'jazz'; yabancı popüler müzikleri çalan orkestraları tanımlamak için ise 'cazbant' sözcüğü kullanılmaktaydı. Birçok kişi için jazz sözcüğü, jazz'ın yanı sıra tango, samba, vals gibi tüm dans müziklerini de ifade etmekteydi (Mimaroğlu 1958: 12). Türkiye'de jazz müziği 1920'li yıllardan 1950'lere değin, yurtdışından Türkiye'ye gelen müzisyen, orkestra ve dans gruplarınca ya da çoğunluğunu Ermeni ve Yahudi yurttaşların oluşturduğu azınlıklar tarafından icra edilmiştir (Kahyaoğlu 2002; Tekelioğlu 2011; Tireli 2007; Woodall 2008). Tekelioğlu 1950'lerin, jazz'ın Türkiye'de yalnızca yaygınlaştığı değil aynı zamanda ulusallaştığı yıllar olduğunu belirtir (2011:112). 1950'li yıllar Türkiye'nin NATO üyeliği ile birlikte, Amerika ile ilişkilerin yeniden

şekillendiği ve Amerika etkilerinin politik hayatın yanı sıra kültürel boyutta da yoğunlukla gözlemlenmeye başladığı yıllardır. Jazz müziğinin Türkiye'deki tarihi ile oldukça sınırlı olan akademik çalışmalarda ve müzik yazarlarınca kaleme alınmış Türkiye'de jazz tarihi ile alakalı yazınlarda genel yönelim, jazz icrasının 1930'lu yıllarda Ermeni müzisyen Leon Avigdor ile başladığının belirtilip, tarih anlatımına genellikle 1950'li yıllar ile başlanmasıdır (Başar 1987; Meriç 2006; Tireli 2007). 1960'lar jazz icrası bakımından zengin olup, 1970'li yıllar Türk müziği ve jazz füzyon denemelerinin revaçta olduğu yıllardır (Tunçağ 2010). Günümüzde Türkiye – özellikle İstanbul- jazz müziğinin yoğunlukla icra edildiği; bir gecede yaklaşık 3 farklı jazz konseri dinleme imkânı bulunabilen; jazz icra edilen gece kulüplerinin[10], jazz eğitimi veren resmi kurumların[11], jazz konserlerinin ve yayınlanan jazz albümlerinin azımsanamayacak boyutlarda olduğu bir coğrafyadır.

Türkiye'de jazz icra eden öncü kadın müzisyenler şarkıcı **Sevim Tevs** ve **Sevinç Tevs** kardeşlerdir. Önce Ankara'nın gece kulüplerinde, sonra Ankara Radyosu'nda program yapmaya başlamışlardır. Sevinç Tevs 1941 senesinde Şoray Sineması'nda verdiği konser ile İstanbul dinleyicisinin ilgisini kazanmış ve İstanbul'da Taksim Belediye Gazinosu'nda sahneye çıkmaya başlamıştır (Meriç 2006:191). 1942'den itibaren Ankara Radyosu Dans Orkestrası'nın solistliğini yapar ve 1949'dan itibaren İstanbul Radyosu'nda **İlham Gencer** ile program yapmaya başlar. Sonraları **Cüneyt Sermet**, **İsmet Sıral** ve **Erol Pekcan** gibi Türkiye'de jazz müziğinin yayılmasında rol oynayan önemli müzisyenlerle çalışmıştır. Yine Türkiye'de jazz vokalinin öncülerinden biri **Ayten Alpman**'dır. Uzun süre İlham Gencer'in grubunun solistliğini üstlenmiş, İstanbul Radyosu'nda programlarda yer almış ve Taksim Belediye Gazinosu gibi dönemin popüler mekânlarında sahne almıştır.

Türkiye'de jazz müziği icra eden kadın müzisyenlere odaklandığımızda birkaç istisna dışında şarkıcılık[12] rolünün ön planda olduğu gözlemlenir. Türkiye'de yer aldığı albümler, çaldığı konserler vb. görünür müzikal üretimi göz önüne alındığında 'jazz müzisyeni' olarak tanımlanabilecek üç kadın çalgı icracısından bahsedilebilir: **Nilüfer Verdi**, **Ayşe Tütüncü** ve **Selen Gülün**. Üç kadın müzisyen de piyano icracısıdır ve çeşitli performanslarında şarkı da söylemektedirler. Kariyerlerinde başka müzik türlerinin yanı sıra jazz icra eden kadın çalgıcılar[13] da vardır. Jazz çevrelerinde çok aktif olarak yer almamasına rağmen, görüşme yapılan kadın müzisyenler tarafından 'jazz davulcusu' olarak tanımlanan bir diğer

Selen Gülün

çalgı icracısı, Ankaralı davulcu **Canan Aykent**'tir.

Türkiye'de jazz müziği icrasında kadınların yöneldiği asıl alanın şarkıcılık olduğunun bir diğer göstergesi ise Bahçeşehir Üniversitesi bünyesinde 2012 senesinde eğitim vermeye başlayan *Jazz Okulu Sertifika Programı*'na ilk aşamada başvuran öğrencilerin eğitim yönelimleridir.

Tablo 1[14]'de belirtildiği gibi başvuran toplam 44 öğrencinin 38'i kadın adaylardan oluşmaktaydı ve bunların 36'sı vokal eğitimi almak üzere başvurmuşlardı. Okulun eğitmen kadrosundaki toplam dokuz müzisyen arasında iki kadın müzisyen / eğitmenin yer alması ve bu kişilerin jazz vokal eğitmeni görevinde **Sibel Köse**, **Başak Yavuz** ve piyano eğitmeni görevinde **Nilüfer Verdi** olması dikkati çekmektedir.

	Kadın	Erkek	Toplam
Vokalist	36	0	36
Piyanist	2	3	5
Gitarist	0	2	2
Davulcu	0	3	3
Trompetçi	0	1	1
Toplam	38	6	44

Tablo 1: Bahçeşehir Üniversitesi Jazz Okulu Sertifika Programı 2012 başvuruları

Yukarıdaki sayılar göz önüne alındığında jazz müziğinde dünyadaki yönelimin Türkiye'de de değişmediği, kadın müzisyenlerin tercih ettikleri alanların piyanistlik ve şarkıcılık olduğu gözlemlenmektedir. Bunun nedenlerinden biri piyanonun yukarıda bahsi geçen sebeplerle feminenlikle bağdaştırmasının yanı sıra, kadınlara müzikte biçilmiş en belirgin rol olan şarkı söylemeye imkân vermesi olarak açıklanabilir. Türkiye'deki kadın jazz piyano icracılarının üçünde kariyerlerinin sonraki dönemlerinde jazza yöneldikleri dikkat çekmektedir: **Ayşe Tütüncü** ve **Selen Gülün** konservatuarda eğitim görmüşler ve **Nilüfer Verdi** ise özel ders ile eğitimine başlamıştır. Jazz gruplarında çalan diğer müzisyenler trombon icracısı **Berna Sağdıç** ve arp icracısı **Meriç Dönük**'ün bir yandan klasik müzik icracılığına devam ettikleri gözlemlenmektedir. Türkiye'de jazz icra eden kadın çalgı icracılarının büyük çoğunluğunun konservatuar eğitiminden sonra jazz'a yöneldikleri söylenebilir.

Kadın çalgı icracıları ile yapılan görüşmelerde en dikkat çeken konulardan biri erkek egemen jazz çevrelerinde bir çalgı icracısı olarak kendilerini kanıtlamaları ve teknik yeterlilik göstermeleri gerekliliğine değinmeleridir. Jazz piyanistliğinin yanı sıra, besteci, düzenlemeci ve eğitimci kimlikleri ile de tanınan **Selen Gülün**, bir

konser esnasında ilk kez birlikte çaldığı bir erkek gitaristin, ilk parçadan sonra kendisini kastederek; "bu kız baya çalabiliyormuş" dediğini belirtmiştir. **Ayşe Tütüncü** ise kariyerinin başlarında özellikle müzikal üretimi ve yetkinliği ile kabul edilmek için sahnedeki kıyafetinin çok dikkat çekici olmamasına çaba harcadığını belirtmiştir.

Erkek egemen jazz çevrelerinde toplumsal cinsiyet rollerinin icra pratiklerine etkileri söz konusu olduğunda, **Ayşe Tütüncü** kadın olmasının herhangi bir farklılığa yol açmadığını, çünkü kısa süreli projelerde değil, grup bazlı ve aynı müzisyenlerle uzun süreler çalıştığını belirtmiştir. Uzun süre birlikte çalışmanın getirdiği samimiyet ile cinsiyet rolleri kaynaklı bariyerlerin etkilerinin dönüşüme uğrayacağına değinmiştir, ama yine de çoğunluğunu erkeklerin oluşturduğu bir ortamda, kullandıkları dil açısından erkeklerin zaman zaman bir tür 'çete' gibi davranma eğilimi olduğunu söylemektedir.

Dünyanın çeşitli yerlerinde birçok müzisyenle çalan bir kadın müzisyen olarak **Selen Gülün**, erkek müzisyenlerin kendilerine has bir sohbeti olduğundan ve aralarına girmenin zorluğundan bahsetmektedir. **Nilüfer Verdi** de erkek müzisyenlerin arasındaki arkadaşlık bağından ve bir kadını aralarına sokmalarının zorluğundan bahsetmiştir. Selen Gülün, çocukluğundan beri piyano çalmasına rağmen, Türkiye'de müzik çevrelerine şarkıcılık ile girdiğini, ilerleyen yıllarda bir piyano icracısı olarak kabul edilmesinde kendi müziğini yazıyor olmasının ve eğitmen kimliğinin etkilerine değinmiştir. Lakin kariyerinin erken dönemlerinde piyano icracılığı bilinmesine rağmen, diğer erkek müzisyenlerce ona uygun görülen rol şarkıcılık olmuştur; kendisini gruplara piyanist pozisyonu ile değil, şarkı söylemek üzere davet ettiklerini belirtmektedir. Daha sonra Berklee Collage of Music'te okumaya gittiği süre boyunca, piyanist kimliği ile tanınabilmek için hiç şarkı söylemediğini belirtmiştir. 1990'lı yıllarda İstanbul'da bir rock bar'da sahne aldıkları dönemde bir yandan şarkı söylerken, bir yandan da klavye icra etmesi üzerine mekanın erkek işletmecisinin yorumu söyle olmuştur: "Biz sen şarkı söylediğinde, klavye çaldığından daha çok beğeniyoruz. Ne o öyle yetenek sergiler gibi".

Bunun yanı sıra bahsi geçen üç çalgı icracısının da birçok projede lider olarak çaldığı gözlemlenmektedir. Erkek egemen jazz çevrelerinde kadın müzisyenler lider rollerini üstlendiğinde toplumdaki çeşitli *stereotip*ler ile algılandıkları dikkat çekmektedir. **Ayşe Tütüncü**, bazen müziğin akışını yönlendirmek adına iktidar sergilediği zamanlarda 'anne' rolü ile bağdaştırıldığını belirtmiştir. Jazz'da kadın icracıların yeri ile ilgili yapılan çalışmaların yanı sıra Türkiye'den müzisyenlerle yapılan çalışmalarda "kız gibi çalmak" diye bir ifade biçiminin yaygınlığı gözlemlenmektedir. Dile yansıyan ve müziği tanımlarken kullanılan sözcüklerin feminen ve maskülen çağrışımları müzik yazınında olduğu kadar gündelik hayattaki tasvirlere de yansımaktadır. Susan McClary, toplumsal cinsiyet algıları kaynaklı yerleşen müzik terminolojisini feminist bir yaklaşım ile analiz eden ve müzikoloji literatüründe toplumsal cinsiyet çalışmaları açısından büyük önem taşıyan *Feminine Endings*[15] kitabında, dile yansıyan dişilik ve erillikle bağdaştırılan özellikleri detaylı biçimde tartışmaktadır. Jazz literatüründe ise bu konuya değinen **Yoko Suzuki**'nin "*'You sound like an old black man': Performativity of Gender and Race Among Female Jazz Saxophonists*[16]" başlıklı tezi kadın saksofon icracılarının jazz türünün tarihi ve kültürel açıdan yerleşmiş hitap biçimini sağlamak için maskülenlik sergilemelerini tartışmaktadır. Kadın jazz davulcusu **Allison Miller** erkek müzisyenlerin "sen hiç de kız gibi çalmıyorsun" dediklerini ve bunu bir iltifat gibi dile getirdiklerini belirtir (2013). Selen Gülün, Berklee Müzik Okulu'nda jazz eğitimi gördüğü dönemde bir derste çaldığı bir toplulukta, dersin eğitmeni tarafından "kız gibi çalma" diye uyarılmasına dair hikâyesini paylaşmıştır. Eğitmenin bu tavrı üzerine tüm grup arkadaşları çalmayı bırakmış, enstrümanlarını toplayarak orayı terkedip, tepkilerini göstermişlerdir. Selen Gülün bu cinsiyetçi algı üzerine tepkisini dile getirmektedir:

"Tabi ki kız gibi çalacağım, ben kadınım. Müzikte iktidarı ele geçirmek gibi bir tavrım yok. Aklımda birşey yoksa çalmam ben, kalabalık yaratmam, bu mesela kadınlıkla çok alakalı birşey. Enstrümanda hâkimiyeti ele geçirmek, iktidarı ele geçirmek üzerine kurulu bir tavrım yok. Müzikle başka bir ilişkim var."

Piyanoya yüklenen toplumsal cinsiyet anlamları söz konusu olduğunda, **Ayşe Tütüncü** ile Roll Dergisi tarafından yapılan bir röportajda (1999), kendisine piyanonun feminen bir çalgı olup olmadığı sorusu yöneltildiğinde şöyle yanıtlar:

"Hem maskülen hem de feminen bence. Çok da iyi bir karışımı ama. Piyano başında her şeye aday olabilirsin. Bir kere hiç kimseye ihtiyacın olmadan tek başına çalıp bitirebilirsin. Sen kendine eşlik edebilirsin. Solist olabilirsin. Altyapı olabilirsin. Bir senfoniyi piyano ile çalabilirsin. Bir piyanist zihniyetiyle müziği çok yapı-kurucu düşünebilirsin. Hâlbuki monofonik bir aletle solist olarak çaldığında alt tarafta ne döndüğü seni o kadar da ilgilendirmeyebilir. Ortalığı çekip çevirmek, derleyip toplamak feminen bir işsse, bir piyanist bunları yapmak zorunda. Ama yapı kurmak, bir şeyin karkasını[17] kurmak maskülen bir şey kabul ediliyorsa bir piyanist bunları da yapmak zorunda."

Bir diğer ele alınması gereken unsur toplumsal olarak dişilik ve erillik ile bağdaştırılan özelliklerin müziği tarif etmede kullanılmasıdır. Piyano söz konusu olduğunda bol boşluklu ve lirik stil kadınsı çağrışımlarla anlamlandırılmaktadır. **Nilüfer Verdi** ise kadın kimliğinin müziğindeki yansımalarını hissedip hissetmediğini sorduğumda:

"Müzikal olarak hissetmiyorum. Ben zaten agresif ve enerjik çalma yanlısıyım, yani kadınsı diye algılanacak romantik ve yumuşak nağmeli yorumlar bana pek uygun değil. Dolayısı ile bu bağlamda bir ayrımı hissedeceğini sanmıyorum dinleyicinin".

Piyano dışında bir çalgı icra etmesine rağmen müzik kariyeri jazz odaklı ilerleyen tek müzisyen olarak **Canan Aykent** belirtilebilir. Türkiye'de genellikle konservatuarlarda klasik müzik eğitimi almış üflemeli saz icrası kadın müzisyenlerin, klasik müzik kariyerlerinin yanı sıra jazz da icra ettikleri görülmektedir. Türkiye'de orkestalardaki kadın müzisyen oranlarının Avrupa'da olduğundan yüksek olması gözlemlenmektedir; bu da Batı klasik müziği geleneğinin Türkiye'de Cumhuriyet'in kuruluşu ile birlikte yer etmeye başlaması ve oldukça yeni olarak tabir edilebilmesi ile açıklanabilir. Kadın müzisyenlerin orkestralarda, toplumsal cinsiyet çağrışımları ile eril olarak tanımlanan trombon ve perküsyon gibi sazların dahi eğitimini aldıkları ve orkestralarda profesyonel olarak icra ettikleri görülmektedir. Lakin klasik orkestra dinamiklerinin piyasa koşullarından oldukça farklı olduğu söylenebilir. Gerek rock gerek jazz müziğinde yoğun olarak maskülenlikle bağdaştırılan davul söz konusu olduğunda ise, jazz davulcusu **Canan Aykent** ile yapılan röportajın başlığı bu tutumu açıkça ortaya koymaktadır:

Nilüfer Verdi

"Canan Aykent, serbest kalan kızların davulcuya kaçacağına inanılan topraklarda daha beterini yapıp jazz davulcusu oldu." (Atasoy 1999)

Bir diğer görüş ise işinizi iyi yaptığınız sürece kadınlığın bir dezavantajdan ziyade bir avantaj olarak belirmesi unsurudur. Selen Gülün kendi müziğini yapıyor olmanın yurt dışı festival başvurularında ilgi çektiğini, bu konuda az kadın müzisyen olması dolayısı ile kolaylık sağladığını belirtmiştir. Türkiye'nin tek kadın jazz davulcusu olarak anılan **Canan Aykent** ise röportajında, kadın olmanın seyircinin ilgisini çektiğini belirtmiştir (Atasoy 1999). Jazz vokalisti **Sibel Köse**, erkek jazz vokalistlerinin de benzer bir ayrımcılığı şarkıcılık söz konusu olduğunda deneyimlediklerini belirtmektedir; toplumsal cinsiyet rolleri göz önünde olarak çalgı icracılığı erkeklere atfedilirken, erkek jazz şarkıcılarının da kariyerlerinde çeşitli bariyerlerle karşılaştıkları gözlemlenmektedir. Türkiye'de jazz müziği sahnesinde üretim yapan üç kadın çalgı icracısı da kendi bestelerini yapmaktadırlar. **Nilüfer Verdi** kadınların çalgı icracılığından çok şarkıcılığa yönelmesini, bir enstrümana hâkimiyetin uzun bir emek gerektirmesi ile açıklamaktadır. **Selen Gülün** ise jazz çevrelerinde bir kadın olarak yer edinebilmek için çok güçlü ve dirençli bir karakter olma gerekliliklerine değinmektedir. Türkiye'de her ne kadar 1990'lerden itibaren jazz eğitimi veren kurumların, jazz icra edilen mekân sayısının, düzenlenen festivallerin, jazz dinleyicisinin, jazz müziği icra eden müzisyen sayısının artışından ve genişleyen bir jazz çevresinden bahsedebiliyor olsak da; hala azınlık olarak tanımlanabilecek bir kitle tarafından icra edilen jazz müziği dâhilinde kendini ifade etmenin zorluklarını **Sibel Köse** şöyle ifade etmektedir:

"Cinsiyeti ne olursa olsun bugün bir jazz müzisyeninin ayakta kalması, müziğini ifade edebilmesi ve jazz'ı yaşaması kolay değil. Bir kadın olarak bu dünyada varolmak da öyle".

Sonuç olarak, bu makale için yapılan araştırmada, tıpkı jazz'ın anavatanı Amerika'da olduğu gibi, Türkiye'de jazz müziği icra eden kadın müzisyenler göz önüne alındığında, kadınların tercih ettikleri ve / ya da varlıklarının görünür olduğu alanların jazz şarkıcılığı ve piyanistliği olduğu görülmektedir. Erkek egemen jazz ortamlarında kabul edilmiş olan kadın çalgı icracıları, profesyonel müzik hayatlarında çeşitli bariyerlerle karşılaşmışlardır; kendilerini teknik olarak ve müzik üreten bir birey olarak kanıtlamak bunların başında gelmektedir. Türkiye'nin öncü kadın jazz piyano icracıları olan **Nilüfer Verdi**, **Ayşe Tütüncü** ve **Selen Gülün**'ün Türkiye müzik çevrelerindeki duruşları ile birer rol model olmaları ve eğitimci kimlikleri ile öğrenciler yetiştirmeleri kadınların çalgı icracısı olarak görünürlükleri ve kariyer yönelimleri açısından büyük önem taşımaktadır. Kariyerini jazz müziği odaklı kuran ve aktif olarak müzik çevrelerinde yer alan üç kadın çalgı icracısının da piyanist olması; çalgılara yüklenen dişilik ve erillik anlamları etkisi ile piyanonun kadınlar tarafından tercih edilen bir enstrüman olması ve kadınların jazz müziğinde önem taşıyan üflemeli, vurmalı ya da telli sazlara daha az yönelmeleri; yönelenlerin ise piyasa koşullarından dolayı jazz'ın yanı sıra başka müzik türlerinde de aktif olmalarına dair tercihleri ile açıklanabilir.

Referanslar

Atasoy, Aslı. 1999. "Canan Aykent: Zor ama Güzel." Radikal Gazetesi. (24.01.2000). http://www.radikal.com.tr/2000/01/24/t/insan/01zor.shtml

"Ayşe Tütüncü ile Röportaj". 1999. Roll Dergisi. (Ağustos 1999)

Başar, Kürşat. Mart 1987. "Caz". *Hürriyet Gösteri Dergisi*: 76.

Baykan, Özge. 2011. *Jazz Kadınları*. İstanbul: Altkitap.

Bell, Daniel Michaels. 2004. "The saxophone in Germany 1924-1935" Sanatta yeterlilik tezi. Arizona: Arizona Üniversitesi.

Bogin, Meg. 1978. *The Women Troubadours*. New York: Norton.

Bowers, Jane, Judith Tick. Ed. 1987. *Women Making Music*. Urbana: University of Illinois Press.

Cliff, Michelle. 1990. *Bodies of Water*. New York: Dutton.
Dahl, Linda.1984. *Stormy Weather: The Music and Lives of a Century of Jazzwoman*. Londra: Quartet Books.
DeVeaux, Scott, Gary Giddins. 2009. *Jazz*. New York: W. W. Norton & Company, Inc.
Doubleday, Veronica. 2008. "Sound of Power: An Overview of Musical Instruments and Gender" *Ethnomusicology Forum*. 17:1,3-39.
Ehrlich, Cyril. 1976. *The Piano: A History*. London, Toronto and Melbourne: Dent.
Gourse, Leslie. 1995. Madame Jazz: Contemporary Women Instrumentalists. New York: Oxford University Press.
Harker, Brian. 2005. *Jazz: An American Journey*. New Jersey: Pearson Education.
Kahyaoğlu, Orhan. 2002. *Bülent Ortaçgil: Ayrı Düşmüşüz Yan Yana*. İstanbul: Chiviyazıları.
Koskoff, Ellen. Ed. 1987. *Woman and Music in Cross-Cultural Perspective*. Urbana: University of Illinois Press.
McClary, Susan. 1992. *Feminine Endings: Music, Gender, and Sexuality*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
Meriç, Murat. 2006. *Pop Dedik*. İstanbul İletisim Yayıncılık.
Miller, Allison. 2013. "'You Don't Play Like a Girl': Queer in a Jazz World" *Huffington Post*. (26.02.2013) http://www.huffingtonpost.com/allison-miller/you-dont-play-like-a-girl-queer-in-a-jazz-world_b_2769544.html
Mimaroğlu, İlhan. 1958. *Caz Sanatı*. İstanbul: Yenilik Yayınları.
Monson, Ingrid. 1995. "The Problem with White Hipness: Race, Gender, and Cultural Conceptions in Jazz Historical Discourse" *Journal of the American Musicological Society*: 48 (3): 396-422.
Starr, Susan. 1974. "The Prejudice Against Women " *Music Journal* 32: 14-15.
Sunderland, Patricia. 1992. "Cultural Meanings and Identity: Women of the African-American Art World of Jazz". Doktora tezi. Burlington: Vermont Üniversitesi.
Suzuki, Yoko. 2011. "'You sound like an old black man': Performativity of Gender and Race Among Female Jazz Saxophonist". Doktora Tezi. Pittsburgh Üniversitesi.
Tekelioğlu, Orhan. 2011. "1940'lı Yıllardan itibaren İstanbul'un Jazz Mekanları" *İstanbul'da Eğlence*, ed. Volkan Aytar, Kübra Parmaksızoğlu, 105-20. İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.
Thomas, Nicholas. 1995. *Oceanic Art*. London: Thames and Hudson.
Tick, Judith. 1987. "Passed away is the piano girl: Changes in American musical life, 1870-1900" *Women Making Music: The Western Art Tradition, 1150-1950*, ed. J.Bowers and J. Tick Urbana: 325-48. Chicago: University of Illinois Press.
Tireli, Münir. 2007. "1980'lerde jazz." *Türkiye'de Grup Müziği: 1980'ler*. 236-247. İstanbul: Arkaplan Müzik Basın Yayın.
Tucker, Sherrie. 2001 "Big Ears: Listening for Gender in Jazz Studies" *Current Musicology* 71: 375-408.
Tucker, Sherrie. 2012. "Women in Jazz." *History in the Key of Jazz*. http://www.pbs.org/jazz/time/time_women.htm
Tunçağ, Hülya. 2010. "Türkiye'de Jazz." 20. *Akbank Jazz Festivali Kitabı*, ed. Hülya Tunçağ. İstanbul.
Woodall, Carol. 2008. "Sensing the City: Sound, Movement, and the Night in 1920s İstanbul". Doktora tezi. New York: New York Üniversitesi.
Yank Porter, Susan, Harold F. Abeles. 1979. "So Your Daughter Wants to be a Drummer?" *Music Educators´ Journal* 65: 46-49.

Görüşmeler

Altan İrtel- İzmir-Şubat 2013
Ayşe Tütüncü-İstanbul- Şubat 2013
Emin Fındıkoğlu- İstanbul-Kasım 2012
İlham Gencer- İstanbul-Kasım 2012
Neşet Ruacan- İstanbul-Şubat 2012
Nilüfer Verdi-İstanbul- Şubat 2013
Selen Gülün- İstanbul- Ocak 2013
Sibel Köse- İstanbul- Şubat 2013

Dipnotlar

[1] Bu makale 'Porte Akademik Müzik ve Dans Araştırmaları Dergisi'nin 2013 baharında yayımlanan 'Toplumsal Cinsiyet Sayısı'nda yer almıştır.
[2] Bu çalışma için kadın jazz piyanistleri Ayşe Tütüncü, Selen Gülün, Nilüfer Verdi ve jazz vokalisti Sibel Köse ile görüşüldü. Türkiye jazz tarihindeki kadın müzisyenlerle ilgili bilgi aktarımı için Emin Fındıkoğlu (müzisyen), Altan İrtel (müzisyen), İlham Gencer (müzisyen), Neşet Ruacan (müzisyen) ile yapılmış olan görüşmelerden yararlanıldı. Her birine bu çalışmanın ortaya çıkmasındaki katkılarından dolayı teşekkür ederim.
[3] Bkz. Özge Baykan. "Türkiye'den Jazz Vokal." Derleme, Cazkolik. http://www.cazkolik.com/playlist/?bolum=playlist&id=1 adresinden dinlenebilir.// Leyla Diana Gücük. "Jazz, Müzik ve Kadın" Cazkolik'te yayımlanan radyo programı.
[4] Metnin İngilizce orijinalinde lady olarak yer almaktadır.
[5] Erken dönem jazz piyanisti, bir piyano müziği olan *ragtime*'ı orkestraya uyarlayarak jazz müziğinin ilk dönemlerinde önemli rol oynamıştır.
[6] Swing döneminde orkestralara ya kadın ya erkek şarkıcılar eşlik etmekteydi: *girl singer, boy singer*.
[7] Dönemin başarıya ulaşan tüm orkestralarının kadın şarkıcı'ları vardı: Peggy Lee, Benny Goodman Orkestrasında; Ivie Anderson, Duke Ellington Orkestrasında; Anita O'Day ise Gene Krupa Orkestrası'nda şarkı söylemekteydi.
[8] Bkz. Bessie Smith, Ma Rainey, Clara Smith.
[9] Türkiye'den bir örnek, Özge Baykan'ın, jazz tarihinde yer eden otuz iki jazz müzisyeninin hayatlarına ve müziklerine dair yazılar içeren Jazz Kadınları kitabında yer alan tüm müzisyenlerin jazz şarkıcıları arasında seçilmesidir (2011).
[10] Bkz: Tekelioğlu,O. (2011). 1940'lı Yıllardan İtibaren İstanbul'un Jazz Mekanları
[11] Bilgi Üniversitesi (1997-2006), Hacettepe Devlet Konservatuarı (2011-..), BAU-ART Jazz Okulu Sertifika Programı (2012-...) vb.
[12] Kadın jazz şarkıcıları; Asena Akan, Ayşe Gencer, Ayten Alpman, Ayşegül Yeşilnil, Başak Yavuz, Bilge Susar, Buket Coşkuner, Ceyda Özbaşarel, Ceyda Köybaşıoğlu, Çağıl Kaya, Deniz Özçelik, Dilet Sert Erdoğan, Dolunay Obruk, Ece Göksu, Edibe Yörükoğlu, Elif Çağlar, Esra Dalfidan, Evrim Özkaynak, Evrim Özsuca, Feyza Eren, İldeniz Çetin, İpek Dinç, Jülide Özçelik, Lamia Ünalan, Meltem Ege, Nükhet Aruca, Nükhet Ruacan, Sanem Kalfa, Sevim Tevs, Sevinç Tevs, Sezgi Olgaç, Sibel Gürsoy, Sibel Köse, Özay Feth, Ülkü Aybala Sunat. Çeşitli müzik türlerin yanı sıra jazz da söyleyenler kadın şarkıcılar Ajlan, Esin Afşar, Handan Çivicik, Melis Sökmen, Senem Diyici, Şehrazat, Şenay Lambaoğlu, Şirin Soysal, Rüçhan Çamay, Tülay German.
[13] Çeşitli müzik türlerinde aktif olmalarına rağmen jazz projelerinde de çaldığı gözlemlenen çalgı icracıları Berna Sağdıç (trombon), Burcin Elmas (alto saksofon), Burcu Börü (klarnet), Cana Cankaya (trompet), Kamucan Yalçın (klarnet), Meriç Dönük (arp), Oya Erkaya (bas gitar), Öykü Karadağ (klarnet) olarak sıralanabilir. Lakin müzik kariyerlerini jazz odaklı kurmadıkların dolayı çalışmanın esas odağını oluşturmazlar.
[14] Bu tablodaki veriler için kaynak kişi müzisyen ve eğitmen Şevket Akıncı'ya teşekkür ederim. Kendisi kurum bünyesinde gitar ve jazz tarihi dersleri vermektedir. Makale hakemlerin kontrolünden geçip yayınlandıktan sonra Başak Yavuz kurum bünyesine 2 kadın saksofon ve 1 kadın trompet icracısının kabul edildiğini belirtmiştir.
[15] Kitabın isminine ilham veren terim olan *feminine cadance*, klasik armonide bir parçanın bitiminde akor gelişiminin 'zayıf' vurušta sonlanması demektir; eğer bitiş güçlü vurušta gerçekleşiyorsa *masculine cadance* olarak tanımlanmaktadır.
[16] Yaşlı siyah bir adam gibi tınlıyorsun: Toplumsal cinsiyet ve ırkın kadın saksofon icracıları arasında performe edilebilirliği.
[17] Bir yapının ya da büyük bir nesnenin iskeleti.

CDVİTRİNİ

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**s**ax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**man**	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompozitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**wbd**	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

Yavuz Akyazıcı Quartet

Short Stories
Esen Müzik 701788 (2013)

Müzisyenler
Yahya Dai (s)
Yavuz Akyazıcı (g)
Volkan Hürsever (b)
Cengiz Baysal (d)

Yavuz Akyazıcı, "Turkish Standarts Vol. 1" ve "Bridge" albümlerinin ardından üçüncü albümü "Short Stories"i Ekim 2013'de piyasaya çıkardı. Albümde yer alan her bestenin kendine ait bir hikâyesi olan "Short Stories" albümü, Yavuz Akyazıcı'nın dokuz orijinal bestesinden oluşuyor, albümdeki tüm eserler ve aranjmanlar sanatçıya ait. "Short Stories" adını alan albüm hakkında: "Bu şarkıların her biri, hayatımın belli dönemlerinden özel birer hikâye anlatmakta. Bunlar çok daha büyük hikâyelerin birer parçası fakat anlamları bende saklı. Kayıt günü eğlenceliydi. Bu iki gün boyunca mükemmel vakit geçirdik diyebilirim. Sekiz şarkıya kadar canlı kaydettik ve çok fazla doğaçlama gerçekleşti. Neticede sonuçlardan çok mutluyuz" diyor Yavuz Akyazıcı. Özel çizimden oluşan albüm kartonetinin illüstrasyonu Pelin Kırca, grafik tasarımı Nazlı Kaptan fotoğrafları ise, Eda Kızıl imzası taşıyor.

Cengiz Baysal

Baby Steps
Yirmiyedi Müzik 009 (2013)

Müzisyenler
Oğuz Büyükberber (clt)
İmer Demirer (tp)
Engin Recepoğulları (ts)
Sarp Maden (g)
Serkan Özyılmaz (p)
Matt Hall (b)
Cengiz Baysal (d)

Duman, Selen Gülün, Kerem Görsev, Serdar Öztop, Önder Focan, Kesmeşeker gibi birçok grup ve müzisyenin albümünde yer alan davulcu Cengiz Baysal'ın yeni albümü Baby Steps, müzik marketlerdeki ve dijital platformlardaki yerini aldı. Baby Steps, 2003 yılında çıkardığı Yıldızların Üstünde ve 2005 yılında çıkardığı Candy and Milkshake albümlerinden sonra, Baysal'ın 3. solo çalışması. Sanatçı ve albümü ile ilgili geniş bir röportaj bu sayımızda yer almaktadır.

Timuçin Şahin

Inherence
Kalan 10673 (2013)

Müzisyenler
Timuçin Şahin (g)
Ralph Alessi (tp)
John O'Gallagher (as)
Tyswan Sorey (d)
Christopher Tordini (b)

Timuçin Şahin müzik hayatını New York'ta devam ettiren besteci ve gitarist. Onun için "Günümüz avant-garde ını müziğiyle en iyi tanımlayan sanatçılardan" yorumu yapılıyor. Şahin'in Amerika'da saygın müzik çevrelerinin yanı sıra Avrupa müzik otoritelerinin de üstün beğenisini kazanan Inherence isimli albümü, Kalan Müzik etiketiyle Türkiyeli müzikseverlerle buluştu. Downbeat tarafından 'Derin, ulvi hissiyatlar barındıran, aynı zamanda serebral, dokunaklı ve cesur bir albüm' olarak tanımlanan çalışmada; Ralph Alessi, John O' Gallagher gibi isimler yer alıyor. Müziğindeki renkli dokular, her dinleyişte yeni keşifler için müziksevarleri tekrar tekrar dinlemeye davet ediyor.

Trio Mrio

Trio Mrio -2
Pasaj 641832 (2013)

Müzisyenler
Sarp Maden (g)
Çağlayan Yıldız (b)
Volkan Öktem (d)

Sarp Maden 1968 yılında doğdu, 15 yaşında gitar çalmaya başladı. 1979-1987 arası Saint Joseph Lisesi'nde, 1987- 1990 arası Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nde, 1990-1991 yılında ise Bilkent Üniversitesi Müzik Bölümü'nde okudu. Çağlayan Yıldız 1966 doğumlu. Amsterdam Konservatuarı'nda Caz Gitar ve Caz Kompozisyon Bölümlerinde eğitim aldı. 2003'den sonra çağdaş klasik ve elektronik müzik alanlarına yoğunlaşarak Utrecht Konservatuarı'ndan Klasik Kompozisyon Lisans Diploması aldı. 2006 yılında Utrecht University KMT'de elektronik müzik üzerine yüksek lisans yaparak European Master of Media Arts ve Composition in Contexts yüksek lisans diplomalarını aldı. 2012'de Bilkent Üniversitesi MSSF'de kompozisyon doktorasına başladı, buna bağlı olarak Bilgi Üniversitesi'ndeki öğretim görevliliğini bıraktı. Volkan Öktem 1970 yılında İzmir'de doğdu. Davula olan ilgisi 7 yaşında başladı. 12 yaşında çeşitli orkestralarda davul çalmaya başladı. 1985 yılında Ankara'ya geldi ve birçok rock ve pop gruplarıyla çalıştı, konserler verdi. 1993 yılında İstanbul'a gitti. Burada değişik tarzlarda (halk müziği, pop, rock, latin, funk, fusion, jazz, aside jazz) sahne ve stüdyo çalışmalarında bulundu. Grubun ikinci albümü piyasada ve röportajları da bu sayımızda...

Ercüment Gül

Aniden
Kalan CD29 (2013)

Müzisyenler
Ercüment Gül (g)
Tolga Bedir (keyb)
Engin Recepoğulları (ts)
Serdar Barçın (as)
Semih Burcu (b)
Erhan Seçkin (d)
Hami Ünlü (d)

Aniden albümünde; jazz, funk, r&b, rock, fusion ve hatta etnik tarzları içerisinde barındıran besteler mevcut. Albümdeki müzikal yaklaşım, ülkemizdeki jazz müzik dinleyici kitlesini memnun edecektir. Jazz müziğini çok fazla dinlemeyen kimselerin dahi rahatlıkla sevebileceği, hatta dans edebileceği besteler yer almakta ve bunun müzikaliteden ödün verilmeden yapılmış olması, olduğca başarılı olduğunun da işareti...

Şirin Soysal

Ziyaret
Ada Müzik 503841 (2013)

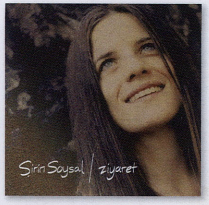

Müzisyenler
Şirin Soysal (vo)
Şevket Akıncı (g)
Cansun Küçüktürk (g)

İlk albümü Bir Şeyler Var'ı 2011 de çıkartan Şirin Soysal, iki yıllık aranın ardından ikinci albümü "Ziyaret" ile art-rock ve art-pop türlerindeki orijinal şarkılarıyla varoluşun gizemli sularına dalıyor. Soysal'ın prodüktörlüğünü Şevket Akıncı ve Cansun Küçüktürk'le birlikte yaptığı albüm, iki tanesi İngilizce olan toplam onbir şarkıdan oluşuyor. Albümde yer alan tüm şarkıların söz ve müzikleri sanatçının kendisine ait. Sadece Elea'nın müziği Şevket Akıncı'ya, Ziyaret'in müziği de Şevket Akıncı ile Şirin Soysal'a ait. 24 müzisyenin çaldığı Ziyaret'in düzenlemelerinde Şevket Akıncı ve Cansun Küçüktürk'ün imzası var. Kayıtları; Emre Nişancı Deneyevi 'nde, Serkan Karpacı müzikevi'nde, Özan Saner Miami'da, Özkan Mete Ada stüdyo'da yaptı. Mixler; Ada stüdyo'da Özkan Mete ve İhsan Apça tarafından yapıldı. Mastering ise Ryan Morey tarafından greymarket'te yapıldı. Kapak fotoğrafı Gülçin Öned, Kağıtgraf Fatih Kaan, Grafik tasarım ise Hayalgücü Tanıtım imzası taşıyor.

IKSV Caz

20. İstanbul Jazz Festival
EMI 971421 (2013)

20. İstanbul Jazz Festivali, 2-18 Temmuz tarihleri arasında, jazz'in yıldız isimlerini 21 konserde yaklaşık 25 bin izleyiciyle buluşturdu. EMI Müzik işbirliğiyle festivale özel olarak hazırlanan albüm ise geçtiğimiz Temmuz ayında dinleme fırsatı bulduğunuz Alicia Keys, John Legend, Anthony Strong, Chano Dominguez, Deutsche Philharmonie Merck, Harold Lopez-Nussa, Kairos 4Tet, Bruut! gibi dünyaca ünlü isimlerin birbirinden güzel şarkılarını bir araya getiriyor. Albümde ayrıca Dilek Sert Erdoğan, Özan Musluoğlu, Evrim Demirel Ensemble'dan da birer parça yer alıyor.

Aynur

Hevra / Together
Sony 18342 (2013)

Aynur, 2010 yılında çıkardığı "Rewend" albümünden önce 2004 yılında "Keça Kurdan" ve 2005 yılında "Nûpel" adıyla çıkarmış olduğu albümlerinin ardından dünya basınında da adından sıkça bahsettirmiş, geniş bir hayran kitlesi oluşturmayı başarmıştı. Yıllar içinde başarısına başarı katarak Türkiye de ve dünyada çok önemli müzisyenler ile çalışan, içinde olduğu projeler ve verdiği konserler ile kitleleri kendisine hayran bırakan sanatçı, "Hevra" albümünde Buika, Yasmin Levy ve Mariza gibi usta sanatçıların prodüktörlüğünü de yapan besteci ve gitarist Javier Limón ile çalıştı. Aldığı 5 Latin Grammy'siyle İspanya'nın en saygın sanatçılarından biri olan ve müziği Brazil, Afro-cuban ve jazz gibi türleri de kapsayan geniş bir yelpazeye sahip Javier Limón ile Aynur'un müziğin sınırlarını ortadan kaldırdığı "Hevra" albümünde, adeta doğu batı sentezi müzikseverleri karşılıyor. "Pês Nare", "Tobedar im" ve "Diyarbekir" şarkılarının söz ve besteleri Aynur'a ait olan albümde daha öncekilerin aksine gelenekseel entrümanların yerine ağırlıklı olarak Limón'un flamenco ezgilerini taşıyan gitar soundu kullanıldı. Kürtçe ve Flemenko müziğin ortak noktalarını yakalayarak muhteşem bir sentez yakalanan albümün kayıtları Madrid ve Boston da gerçekleşti. İspanyol piyanist besteci Ariadna Castellanos ile canlı kaydedilen "Xerîw" şarkısının yanı sıra "Stêrê" şarkısı da usta müzisyen Cemil Qoçgiri nin tamburu ile canlı kaydedildi.

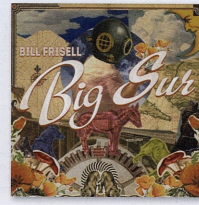

Bill Frisell

Big Sur
Okeh 71738 (2013)

Müzisyenler
Bill Frisell (g)
Jenny Scheinman (vi)
Eyvind Kang (viola)
Hank Roberts (cello)
Rudy Royston (d)

2012 yılında Monterey Jazz Festivali besteci/ gitarist Bill Frisell'i Big Sur sahilinde uzaklarda bir eve yerleştirip doğa yansımalarına karşı reaksiyonlarını kaydetmesi için bir proje oluşturur. Bu proje gitarcının oda müziği 858 dörtlüsüyle daha Country tınılamaları olan Beautiful Dreamers trio suya birleştirir. Bunun sonucu olan 18 parçalık zengin bir solo albüm, Frisell'in tüm Amerika izlenimlerini taşıyan çalışmaları gibi mutuluklа dolu, kederli, minimal, çapraşık, bluesy ve tıpkı bir pop albümü kadar empresyonist bir şekilde gizemlidir. Oldukça farklı etkileşimler içeren parça listesi tıpkı Frissel gitgelli blues hissi taşıyan The Big One, dalgın melodiler içeren Somewhere, Kelt ezgileri içeren Cry Alone gibi parçalarla doludur. Eyvind Kang'in titreşen viola melodileriyle Jenny Scheinman'in koyu cello akorları The Animals'ı ıssız bir dramaya dönüştürürken, Shacked Up'ı hafiftetilmiş bir blues'a dönüştürür. Frisell'in tutarlı üretkenliği ile göz dolduran Big Sur diğer çalışmaları kadar önemlidir.

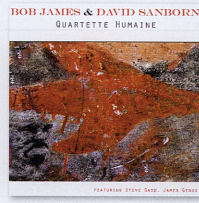

Bob James & David Sanborn

Quartet Humaine
Oken 48471 (2013)

Müzisyenler
David Sanborn (as)
Bob James (keyb)
James Genus (b)
Steve Gadd (d)

David Sanborn'un kendine has ifadesel, ağıtsal, yoğun bir şekilde insansı alto tarzı en ünlü smooth-jazz saksofoncusu, Bob James de aynı şekilde piyanoda aynı performansı sürdürerek smooth-jazz'da bir marka haline gelmiştir. Bu ikilinin işbirliği telaşsız ve tam bir jazz albümü halinde karşımıza çıkar. Bu albümü tamamlama amaçlanırken mükemmel bir ritim grubu tutulmuş ve bun için başçı James Genus ve davulcu Steve Gadd uygun bulunmuş ve sonuçta dört James, üç Sanborn ve bir Alice Sayer bestesiyle şık, kibar ve oldukça dinlenilebilir bir albüm çıkmıştır.Sanborn'un tarzı (onu örnek alan birçok alto saksofoncunun aksine - akla hemen Chris Hunter gelir) törpülenmiş bir sertlik ile ballad'lardan çok yüksek tempolu parçalarda öne çıkar. James'in tatlı ve zevkli piyanosuyla (James aynı zamanda kapak çalışmasına da katkıda bulunmuştur). Quartette Humaine'deki müzikalite kentsel ve radyo dostu olmakla birlikte dört müzisyenin ortak çabassıyla daha iyi bir yere taşınmıştır.

Steve Turre

The Bones of Art
Hight Note 72512 (2013)

Müzisyenler
Steve Turre (tb)
Xavier Davis (p, Fender Rhodes)
Willie Jones III (d)

Trombonist Steve Turre, genelde kaba düşüncelere sahip olsa da bazı sanatçıların ticari amaçları konusundaki fikirlerini asla kendine saklamamıştır. Bunun tersine Turre ünlü olmasını Afro-Küba hard-bop geleneği ile harmanladığı özlü çalışmalarına borçludur. Bu bağlamda The Bones of Art tam olarak Turre'nin planladığı gibi bir çalışmadır: tıpkı Turre gibi geçmişte Art Blakey ile çalışmış "dört tromboncu" bulunarak üçlü gruplar halinde kendi orijinal parçalarını bir ritim bölümünde tıpkı Blakey'nin mirası olan tarzda çalmaları sağlanır. Blakey'nin tarzı kolektif ruhtan uzaklaşmadan kendine has tarzlarını öne çıkarılmasını teşvik eder. Frank Lacy, hıntlü blues tonlarında dinamik bir solo ile karşımıza çıkar (burda şaşırtıcı olan Lacey bestesi olan ve Houston'da geçen çocukluğundan izler taşıyan Settegast Strut'in kayıttaki en güzel parça olmasıdır). Steve Davis'in Charlie Parker ansına yazılmış "Bird Bones", latin ezgiler taşıyan ve Kübalı perkusyoncu Pedrito Martinez in yer aldığı "Daylight" besteleri hızlı ve analitiktir. Robin Eubanks in tercih ettiği tek zamanlı ve akıcı tonlar bir Turre bestesi olan "4&7" ve Eubanks in Wayne Shorter için yazdığı "Shorter Blu" göz önünde olmakla birlikte Turre nin diğer beş parçası da ondan önce gelenlere saygı niteliğindeki sevmekten vazgeçmediği tarzı takip eder. Coşkulu Slide Hampton "Slide's Ride" groove'lan, cilalı modal salınımlı Curtis Fuller "Fuller Beauty" veya Ellington ve ilk tromboncusu Lawrence Brown'un "Blue and Brown" üzerinden giden Turre kimi örnek aldığını belirtir. Son olarak, Art Blakey ile çalışmış başçı Peter Washington, davulcu Willie Jones III ve örnek gösterilebilecek piyanist Xavier Davis ritim kısmında göz doldurmuşlardır.

Joey DeFrancesco

One For Rudy
High Note 7256 (2013)

Müzisyenler
Joey DeFrancesco (Hammond B3 org)
Steve Cotter (g)
Ramon Banda (d)

Bu albüm Joey DeFrancesco'nun efsaneyi kayıt mühendisi Rudy van Gelder'a adanmıştır. DeFrancesco nun Hammond B3 üzerindeki ustalığı tüm dünya tarafından tanınmış olup bu groovy albümü Van Gelder'e adaması De Francesco'nun trio çalışması gitarcı Steve Cotter ve davulcu Ramon Banda işbirliğiyle mümkün olmuştur. DeFrancesco, her zaman sıradışı parça seçimleriyle öne çıkmaktadır, Hal Spina'nın mid tempo "I Don't Wanna Be Kissed" tıpkı piyano etkisi vermektedir. Miles'in güzelce hoplayan hatırda kalıcı ballad'lara zemin hazırlayan bestesi "Buda," Jenkins'in "Goodbye" ve Heywood'un "Canadian Sunset", Hubbard'ın "Up Jumped Spring" parçaları Rollins'in eğlenceli "Way Out West" ve aceleci standard olan "After You've

Gone" ile tamamlanır. Tempo Monk'un "'Monk's Dream" ve "Stardust"', "One for Rudy" ile devam eder. DeFrancesco devasa vuruşlarını savururken, Cotter ve Branda cana yakın desteklerini verirken Cotter sololarını etkin şekilde kullanmaktadır. DeFrancesco'nun adı kapakta olsa da, bu kesinlikle bir grup çalışması olmakla beraber herkes gerekli rollere sahiptir. Albüm DeFrancesco severlerin kaçırmamaları gereken bir albüm.

Kenny Burell
Live at Catalina's
High Note 7252 (2013)

Müzisyenler
Kenny Burrell (g)
Justo Almario (ts)
Tom Rainer (p)
Tony Dumas (b)
Clayton Cameron (d)

Kenny Burrell bu 2012 tarihli konser kaydında "Chitlins Con Carne" parçasını bizimle paylaşır. Bilenler bilir ki, istek parçaların arasında Burrell'in çok sevdiği bazı Ellington besteleri yer alır. Ellington'a ithaf edilen üç parçayı Queen Suite'den altı dakikalık mavi bir rapsodiye dönüşen "Sunset and the Mockingbird," swing haline dönüştürülmüş "Bye Bye Blackbird" ve J.J. Johnson'in bir solo resital'den Ranier'in fırça darbeleriyle zenginleştirilmiş "Lament"i oluşturur. Ranier ayrıca Burrell'in muazzam gitar aranjmanı yapmış olduğu "The Summer Knows"a davulcu Camero ile destek verir. Burrell "Chitlins Con Carne"yi tabi ki sona saklar ama yine grup Ellington'a bir ithafta bulunarak "In a Sentimental Mood" performansını atlamaz.

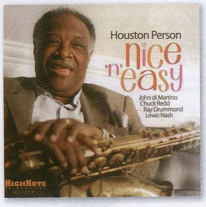

Houston Person
Nice n'Easy
High Note 7257 (2013)

Müzisyenler
Houston Person (ts)
John di Martino (p)
Chuck Redd (vib)
Ray Drummond (b)
Lewis Nash (d)

Houston Pearson tam olarak bir "Teksas Tenor'u olmasa da Florence, SC'den gelerek nokta atışı yaparak bir melodiyi her koşulda canlandırıp swing haline getirmekte ustadır. Bu son albümünde, Pearson 78 yaşında olmasına rağmen, artam ne getirirse getirsin, en doğru notaları en doğru zamanda zahmetsiz bir şekilde çalabilme yetisine sahiptir. Sahne ışıkları başrol oyuncusu üzerinde ışıldarken, grubun diğer üyeleri de göz ardı edilmemelidir, Pearson bu üstün grubu zevk sahibi bir piyanist John Martino, vibraphoncu Chuck Redd, güvenilir basçı Ray Drummond ve mükemmel davulcu David Nash'ten oluşturur. Drummond ve Nash Pearson'un her zaman trio çalarken tercih ettiği müzisyenlerden olmakla beraber Redd'in katılımıyla grip daha ileriye gidebilme şansı yakalamıştır, bu Pearson'un başarılı balladları "All My Tomorrows," "It's All in the Game," "If It's the Last Thing I Do," "Ill Wind," "Sweet Life" ile desteklenir; daha yüksek parçalar olan "Someday You'll Be Sorry," "Stolen Sweets," "Nice 'n' Easy," Let's Fall in Love," "Bluesology" gibi parçalarla da ne kadar farklı olabileceğini kanıtlar. Harold Arlen ve Ted Koehler standartları "Ill Wind," "Let's Fall in Love" özellikle dinleyicinin ilgisini canlı tutarken, Sammy Cahn / Jimmy van Heusen's "All My Tomorrows," Alan ve Marilyn Bergman's "Nice 'n' Easy" vega Milt Jackson in "Bluesology" parçalarıyla Pearson deriden blues geleneğine ne kadar bağlı olduğunu kanıtlar.

Daha önce Houston Pearson dinleyenler Nice 'n' Easy'den ne bekleyeceklerini bilirler, ilk defa dinleyenleri ise güzel bir yolculuk beklemekte.

Tom Harrell
Colors of A Dream
High Note 7254 (2013)
Müzisyenler

Tom Harrell (tp)
Jaleel Shaw (as)
Wayne Escoffery (ts)
Esperanza Spalding (b)
Ugonna Okegwo (b)
Johnathan Blake (d)

Colors of a Dream, Tom Harrell'in komplike ve ilgi uyandıran belirli Latin tadlarını, farklı ritim ve harmonilerini taşıyan bir albümüdür. Bu albüm daha önceki çalışmalarının devamı olmakla birlikte bu sefer farklı bir katalizatör görevi gören Esperanza Spalding, ve yanında piyanoda bu sefer Danny Grisserr'in yerine geçen ve ritim bölümünde farklı bir doku sunan Ugonna Okegwo'yu karşımıza çıkarır. Spalding'e eşlik eden alto saksofoncu Jaleel Shaw ve tenor saksofonda Wayne Escoffrey trompette Harnell'e destek olurlar. Açılış parçası plan "Tango" anında grubun kişiliğini yansıtırken, grubun büyüklüğü Phantasy in Latin" ve "Blues 2013," parçalarında Shaw'un hızlı modülasyonlarıyla Escoffery'nin tonal ve dokusal çeşitlemeleriyle Blake'in piyanonun eksikliğini üflemelerle doldurması sonucu ortaya çıkar. "Nite Life" ve "Goin' Out" adeta eşliğinde dans edilebilirken parçalı groove'lardan oluşur. Colors of a Dream Harnell'in quartettelerinin normalde ulaştığı pek söylenemese de besteci/ trompetçi grubun kendine has özelliklerini içinde barındırarak yeni öğeler eklemiş ve heyecanlı bir yenilik yaratmayı başarmıştır.

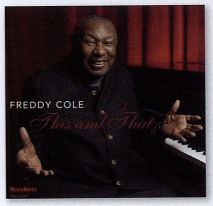

Freddy Cole
This and That
High Note 7246 (2013)

Müzisyenler
Freddy Cole (vo)
Bootsie Barnes (ts)
Josh Brown (tb)
John Di Martino (p)
Randy Napoleon (g)
Elias Bailey (b)
Curtis Boyd (d)

Bir vokalist ve piyanist olan Freddy Cole'da Zen izlenimleri görülmektedir, kendi içselliğini resmettiği çalışmalarında kendisinin en derin düşüncelerine bir pencere açar. Cole asla bir acele içinde değildir, yüksek tempolu parçaları bile bir origami edasında katlanır. Curtis Boyd bu düşünsel tarza ideal bir destek sağlamaktadır, bu destek basçı Elias Bailey ve gitarcı Randy Napoleon tarafından güçlendirilmektedir. Bu albüm dörtlünün kaydettikleri dördüncü albümü olmakla beraber Cole'un son yirmi bes yılda çıkarmış olduğu iki düzine albümdeki tarzıyla parallellik gösterir. "I Saw Stars" ve "Sometimes I'm Happy" gibi standartlarla desteklenen bu albüme az bulunan Afrikan-Amerikan bestelerinden Terry Callier'in sevilen "What Color Is Love?" ile Timmie Rogers ve Al Fields'in "Nothin's Wrong With Nothin' parçaları eşlik eder. Yeniden ele aldığı Paul Williams'in "You and Me Against the World," Harry Nilsson'in "Everybody's Talkin'" ve Shirley Bassey marşı "Never, Never, Never" gibi pop şarkıları da eklenince denklem tamamlanmış olur. Nat King Cole'a iki gönderme yapmadan asla sona ulaşmayan Freddy Cole yavaşlatılmış "Bang Bang Boogie" ve, uzun zamandır yeniden saygı bekleyen "I Get Sentimental Over Nothing" parçalarına yer vermiş.

Mary Stallings
But Beautiful
High Note 7250 (2013)

Müzisyenler
Mary Stallings (vo)
Ron Blake (ts)
Eric Reed (p)
Vincente Archer (b)
Carl Allen (d)

Mayaz etiketi ile Live at the Village Vanguard'da Cole Porter, Burton Lane, Louis Prima, ve Duke Ellington bestelerı içeren 12 mükemmel ve duygulu parça içeren bu albümde Mary Stallings in sesi güçlü, yoğun ve sadece müzikal erişkinlüğe ulaşmış bir kişinin iggüzlemine sahiptir. Tenor saksofonda Rob Blake, piyanoda Eric Reed, basra Vincente Archer ve davulda Carl Allen ile Stallings duygularıyla müziği "You're Sensational," "Sunday Kind of Love," "All Night Long," ve "I Didn't Know About You" parçalarda öne çıkarır. Özellikle "Sunday Kind of Love" ve "All Night Long" parçalarındaki olağanüstü yorumu bu albümün güçlü yanlarını ortaya çıkarır. Bu iki parça özellikle Eric Reed'in destekleri sonucu daha da göz önüne çıkar. Reed ayrıca bu albümdeki tüm parçaların aranjmanlarını yapmıştır. Tenor saksofonda Ron Blake ise kendine has yoğunluğunu "Gypsy in My Soul" parçasında hafif ve uçucu tonlarla sert tonları harmanlayarak ortaya çıkarır, innovatif bebop ifadeleri de ona dinleyicinin kendini yakın hissetmesini sağlamaktadır. Blake, Mary Stallıng'in kodalarda kendine has tarzını duyusal nüansyla birleştirerek dinleyiciyi bir se-

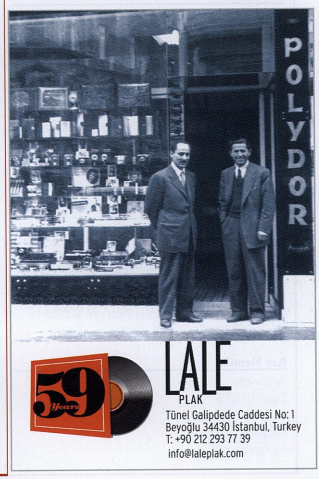

viye daha kendine çekmeyi başarır. Live at the Village Vanguard, Stallings'in şimdiye kadar kaydettiği en başarılı albüm olmayı müzikal gücünün en yüksek noktasında olmasının yanında dört oktav aralığına sahip olan sesi ve herkesin ruhuna erişme yeteneği olan ses rengine borçludur.

Iverson&Konitz&Grenadier&Rossi

Costumes Are Mandatory
High Note 7249 (2013)

Müzisyenler
Ethan Iverson (p)
Lee Konitz (as)
Larry Grenadier (b)
Jorge Rossi (d)

Piyanist Ethan Iverson bu albüm hakkında, "dördümüzün Tristano ruhunda yapmış olduğu bir diyaloğun eseri" demiştir. Bu diyalog tartışma içermektedir; Ethan Iverson ve Lee Konitz'e Brad Mehldau nun ritim bölümünü oluşturan Larry Grenadier sekiz parçada eşlik ederken albümün geri kalanı triolardan, duolardan ve sololardan oluşur. Dineyiciyi Iverson'un iki "Blueberry Ice Cream" versiyonu Lee Konitz'in her zaman çalmadığı blues'lan şaşırtır, Grenadier'in yürüyen bas çizgisi 12-bar kavramını pekiştirirken Iverson Tristano'ya atfen bir harmonik araştırma içerisine girer. Jazz severler için arşivlik bir çalışma.

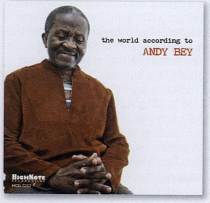

Andy Bey

The World According To
High Note 7253 (2013)

Müzisyenler
Andy Bey (p, vo)

Bir süre Andy Bey ortadan tamamen yok olmuş izlenimi vermiştir. Ancak "Ain't Necessarily So" albümünden altı yıl sonra karşımıza çıkan Bey blues'a bulanmış bariton sesiyle gayet iyi durumdadır, yaratıcılıkla bezenmiş dokunaklı hali karşılaşmış olduğu zorlukların ve uzun bir zamandır devam eden hastalıkla mücadelesinin izlerini taşır. Piyanoda tek başına olan Bey, "The Joint Is Jumpin'" ve "S Wonderful" gibi standartları blues ile harmanlayarak önümüze koyar. Az bulunan Harold Arlen ve Ira Gershwin bestesi olan "Dissertation on the State of Bliss," Arlen ve Dory Previn's "The Morning After" besteleri Bey'in aynı yolda gitme çabalarına destek olmakla beriberi Bey'in orijinal besteleri eklenince benzersiz bir albüm çıkar karşımıza. Bebop renklerindeki "Dedicated to Miles" Davis ve Charlie Parker'in "Cheryl" bestesine atfen yazılmıştır, "The Demons Are After You," kişinin tanıyı ararken kendi yolunu kaybetmesini anlatır. Sinsi ve açısal "There's So Many Ways to Approach the Blues" tek bir gerçeğe ulaşma çabalarının damıtılmış bir halidir. "Being Part of What's Happening Now," seçkideki en derin parça olarak görünüyor. Piyano vokal birlikteliğinden hoşlanan dinleyiciyi mutlu edecek bir çalışma.

Ray Mantilla

The Connection
Savant 2133 (2013)

Müzisyenler
Ray Mantilla (perc)

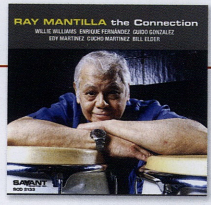

Willie Williams (ss, ts)
Edy Martinez (p)
Bill Elder (d)

Ray Mantilla'dan daha çok müzisyenle çalışmış başka bir müzisyen bulmak oldukça zor bir iştir. Kariyerine 1950'lerde Latin müzik ustaları Xavier Cugat ve Monguito Conjunto ile başlayan Mantilla; Eartha Kitt, Freddie Hubbard, Larry Coryell, Morgana King, Gato Barbieri, Cedar Walton, Michael Urbaniak, Kenny Burrell, Shirley Scott gibi çeşitli tarzlara sahip olan geniş bir kitle ile çalma fırsatını yakalamıştır. Max Roach ile popüler perküsyon birlikteliği M'Boom'un kuruculanından olan Mantilla burada, yıllardır edinmiş olduğu deneyimleri tüm üsluplara uydurarak yeni bir müzik dili oluşturmasını sağlamış. Ama asla Latin köklerini de arkada bırakmamıştır. Yıllardır beraber çalıştığı bir grup ile Mantilla, standartlarla Porto Riko, Venezuela, İspanya ve kendi Nuyorica köklerini harmanlayarak yaratıcı bir çalışma içerisine girmiştir. Bu albüm Latin müzik konusunda efsaneleşmiş bir müzisyenden adeta bir ders tadındadır.

Jerry Bergonzi

By Any Other Name
Savant 2131 (2013)

Müzisyenler
Jerry Bergonzi (ts, p)
Phil Grenadier (tp)
Will Slater (b)
Karin Kochanyan (d)

Jerry Bergonzi Savant altında çıkardığı birinci sınıf albümleriyle Amerika'nin yaşayan en önemli saksofoncularından biridir. New England konservatuvarında eğitim çalışmalarına da devam etmektedir. Bu albümdeki orijinal besteleri Coltrane öncesine dayalı jazz klasiklerini baz alması müzisyenin daha özgün işlere olanak tanıyan bir ticari albüm yapmasına engel teşkil etmektedir. "Giant Steps," "I'll Remember April" ve "Bye Bye Blackbird," gibi standartlara güvenmesinin yanında, By Any Other Name kendinden önce gelenlerden Phil Grenadier'in öne çıkması ve piyanistin sekiz parçada overdubbing yapması dolayısıyla farklılık gösterir. Üflemeliler, Sonny Rollins ve Clifford Brown tarzlarını hatırlatan yakın temas halinde olan bir bop grubu halindeyken, Bergonzi nin eşlik eden piyanosu farklı bir renk ve doku katmaktadır. Bergonzi, klasikleşmiş parçalardan ve Joe Henderson ve Stan Getz gibi öncülerden ilham almış, başçı Will Slater, Ermeni davulcu Karen Kocharyan ve Phil Grenadier'in desteğiyle emprovizasyon konusunda daha ileriye gidebilme şansını yakalamıştır. "Joy Spring" temel alınarak yazılan "Sprung," tam bir keyif alınacak bir parça olmuş.

Bill O'Connel

The Latin Jazz All Star
Savant 2129 (2013)

Müzisyenler
Bill O'Connel (p)
Steve Slagle (as)
Conrad Herwig (tb)

Richie Flores (congas)
Luques Curtis (b)
Adam Cruz (d)

Yıllardır Mongo Santamaria, Dave Valentin, Gato Barbieri, Fort Apache Band ve diğerleri gibi sanatçıların aranjörlüğünü yapan Bill O'Connell'dan başkası Latin ve jazz müziğini aynı potada eritmeyi bu kadar başaramamıştır. Kendine has coşkulu tarzı, çetrefilli soloları ve ışıltılı ritmik karmaşıklığı ile belirli bir sınıflandırmaya girmesi mümkün olmayan sanatçı Bud Powell ile Chick Corea'nin buluştuğu noktadadır. Yeniden yorumlanmış standartlar ve orijinal bestelerle dolu bu albüm Latin jazz'inin önemli isimlerinin itişip-kakıştığı eğlenceli ve yüksek ritimli bir albümdür.

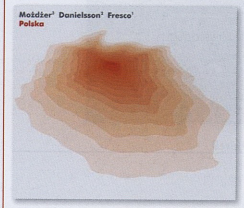

Mozdzer & Danielsson & Fresco

Polska
ACT 9557 (2013)

Müzisyenler
Leszek MoŻdŻer (p, celesta, vibraphone, synth)
Lars Danielsson (cello, b)
Zohar Fresco (perc, vo)

Polonyalı Leszek MoŻdŻer bir fenomen olarak adlandırılabilir. Onun ince virtüozluğu, büyüleyici çağdaş piyano yeteneği rakipsizdir. Kendi ülkesinde bir yıldız olan 42 yaşındaki sanatçı, Avrupa'da da Tomasz Stanko'dan sonra kendi kuşağının en önemli Polonyalı jazz müzisyeni olarak kabul edilir.

Köklerine bakıldığında klasik bir eğitim almış olduğu, kendi müzikal geleneği konusundaki farkındalığı nerdeyse her zaman yeni dünyaları keşfetmek için kullanır. Tıpkı MoŻdŻer gibi 18 yaşına kadar jazz ile tanışmamış onan sanatçı, bu müzik türünü başka tarzlarla birleştirmek için hiç zaman kaybetmediği bu çalışmasında gözlemlenmekte.

Magnus Öström

Searching For Jupiter
ACT 9541 (2013)

Müzisyenler
Magnus Öström (d, perc, vo)
Andreas Hourdakis (g, banjo)
Daniel Karlsson (p, keyb)
Thobias Gabrielson (b, synth)

Jüpiter Romalılar için tüm Tanrıların kralı, ışık kaynağı, kutsal babası olmuştur. Kader insanın hayatına müdahale ettiğinde ilk çağırılan her zaman o olmuştur. Beş yıl önce en yakın arkadaşı Esbjörn Svensson bir kazada hayatını kaybeden Magnus Öström Jüpiter'i aramaya başlar. Esbjörn ve Östrom 1993 yılından beri jazz dünyasına bir devrim niteliğindeki çalışmalarıyla öne çıkmışlardır. Östrom'un müzik dünyasına geri dönmesi iki yılını almıştır. İki yıl sonra bu trajik olayın ektisinden çıkıp müzik dünyasına dönmesini sağlayan ilk albümü "Thread of Life"dir. Bu ikinci albüm melankoliyle dolu bir yaş çalışması olmasının yanısıra kendi yolunu arayan art-rock ile elektronik ögelerin melodilerden çok sesler ile harmanlanmasıdır.

Pete York & Young Friends

Basiecally Speaking
ACT 9101 (2013)

Müzisyenler
Pete York (d, vo)
Torsten Goods (g, vo)
Gabor Bolla (ts)
Andi Kissenbeck (Hammond org)
Wolfgang Schmid (b)

Spencer Davis, Phillips Almanya etiketiyle bir single kaydı yaparken takvim 1965'i gösteriyordu, bir numaraya ulaşan "Keep on Running" piyasalara ulaşmıştı. Gitarcının yanında Spencer Davis, Steve Winwood ve ağabeyi Muff bulunmaktaydı, ayrıca öne çıkan davulcu Pete York grubun bir üyesiydi. Yapımcılığını Siggi Loch'un üstlendiği albümü Pete York "o günden beri arkadaşız" diye hatırlar; belki de Siggi'nin doğum günü olduğu için bu albümü ACT altında çıkarttığını belirtir. Hediye "Basically Speaking"dir. Albümün adından da anlaşılacağı gibi, albüm baştan sona Count Basie ile ilgilidir.

Viktoria Tolstoy & Jakob Karlzon

A Moment of Now
ACT 9727 (2013)

Müzisyenler
Viktoria Tolstoy (vo)
Jakob Karlzon (Steinway grand p)
Jocke Bergström (vo) konuk

Büyük-büyük-büyük babası efsanevi Rus Yazar Leo Tolstoi olan İsveçli şarkıcı Viktoria Tolstoy'un ailesinde sanat genetik olarak adlandırılabilir. Stokholm'de jazz kulüplerinde sahne alan genç Viktoria, Svante Thuresson ve Putte Wickman gibi müzisyenlerle çalışmış ve 1994 yılında, 20 yaşında ilk albümünü çıkarmıştır. İki yıl sonra, För Älskad albümüyle, İsveç'te bir pop sansasyonu haline gelmiştir. Esbjörn Svensson'un yapımcılığını üstlendiği ve Blue Note altındaki ilk İskandinav albüm olan "White Russian"ın zeminii bu sayede hazırlanmıştır. Bu dönemde Nils Landgren ile de çalışan Tolstoy, şu an jazz dünyasının en ileri gelen seslerinden biri haline gelmiştir. Kristal netliğindeki, dinamik ve aynı zamanda ayakları yere basan bu şarkıcı herhalde İskandinavya'nın en berrak seslerinden birine sahiptir. Viktoria Tolstoy bir şarkıyı söylediğinde sadece yorumlamaz, onu şekillendirir.

Geir Lysne

New Circle
ACT 9561 (2013)

Müzisyenler
Geir Lysne (s, flt, jews harp, vo, keyb, ballaphone, kalimba, progr.)
Reidar Skår (keys, programming)
Eckhard Baur (tp, flg, vo)
Gjermund Silset (b)
Olav Torget (g)
Knut Aalefjær (d, perc)

Yaklaşık 15 yıl önce, yeni nesil jazz'cılar, post bop ve jazz-füzyonun kesin sınırlarından kaçmanın yollarını aramaya başlamışlar, özellikle İskandinavya'da kendi yöresel müzikleriyle, rock, pop gibi tarzları birleştirmişlerdir.

Buna örnek olarak, piyanoda yeni ufukları açan Esbjörn Svensson, Nordik funk müzikle öne çıkan Nils Landgren, "New Conceptions of Jazz" ile şarkıtan Bugge Wesseltoft, jazz-elektronik müzik-folk tarzlarını birleştiren Nils Petter Molvaer gösterilebilir. Big Band konseptini yeniden şekillendiren Geir Lysne'in çalışmaları da göz ardı edilmemeli.

Max von Mosch Orchestra

Berlin Kaboom!
ACT 9559 (2013)

Müzisyenler
Max von Mosch (ts, ss, clt)
Christian Weidner (as)
Gregor Bürger (bs, bassoon)
Andy Haderer (tp, flgh)
Matthias Schrieft (tp, flgh, euphonium)
Adrian Mears (tp, didgeridoo)
Klaus Heidenreich (tb)
Christian Elsässer (p, keyb)
Robert Landfermann (b)
Jonas Burgwinkel (d)

Max von Mosch'un kariyerinin 2000 yılında kurulan max bam grubundan ayrı değerlendirilmesi mümkün değildir. Saksofoncu, Berlin, Amsterdam ve Kanada'daki çalışmalarından sonra New York'taki Manhattan School of Music'te çalışmalarına devam ettikten sonra eğitimini Boston daki New England Konservatuarında aldığı doktora ile tamamlamıştır. Bu dönemde beste yapmaya karşı olan tutkusunu ilerletmiş, melodi, harmoni ve dinamikler üzerindeki önemi onun için değişmemiştir. Modern İskandinav etkileriyle Amerikan geleneklerini el ele tutturmuş ama en çok şkillendirme teorisi üzerinde durmuş ve bu teori onun besterinin suit'lere dönüşmesine yol açmıştır. "Max von Mosch Orchestra"da yer alan yeni nesil Alman jazz'cilarla kariyerinin keyfini sürmekte.

Arne Jansen

The Sleep of Reason
ACT 9539 (2013)

Müzisyenler
Arne Jansen (g, p)
Andreas Edelmann (b)
Eric Schaefer (d)
Friedrich Paravicini (Hammond org, keyb, cello, vibraphone)

Daha önce Berlinli gitarcı Arne Jansen'i dinlediyseniz, onun özel sesini kolay-kolay unutamayacağınızı bilirsiniz. Aslen Flensburg'u olan Jansen, 1996 yılında Berlin'e gelerek Güzel Sanatlar Akademisinde gitar üzerine çalışma yapmaya gelmiş, Pat Metheny, John Abercrombie, Kurt Rosenwinkel ve Philip Catherine ile çalıştıktan sonra kendini Götte Haenning, Tim Fischer ve Katja Riemann ile sahne alırken bulmuştur. Jazzanova ve Nils Wülker gruplarında yer alan Jansen oldukça ilgi çekmiş, ama yaratıcılığının merkezine kendi trio sunu oturtarak iki önemli albüm çıkartmıştır.

ACT'den ilk defa çıkan üçüncü albümü "The Sleep Of Reason" da, Jansen oldukça kişisel bir hikaye anlatır. İspanyol ressam Francisco Goya için yazdığı parçalara yer vermiş, Goya'nın sanat tarihine katkılarından çok onun görsel betimlemeleri üzerine yoğunlaşmıştır. Albüme ilk kıvılcımı Jansenin Madrid konserinden önce ünlü Prado müzesine ziyareti sırasında gördüğü Goya'nın "Witches' Sabbath" ve "A Pilgrimage to San Isidro" adlı tablolardaki görselliği içselleştirmiş ve asla unutmamıştır. Berlin'e dönüşte Goya hakkında uzun araştırmalar yapan Jansen, "The Sleep Of Reason" albümünü bu deneyimlerine dayandırmıştır. Jansen, Goya tablolarının verdikleri his üzerinde durmuş, görsellliklerini yansıtmamaya özen göstermiştir. Prodüksyon yapılırken bazı Goya reprodüksyonlarını stüdyosuna asmış olsa da önemli olan aralarında yüzyıllar olan iki sanatçının diyaloğudur. İspanyol sanatçıyı bir modern-çağ Alman müzisyeni gözüyle gören Jansen, onu en çok etkileyen şeyin Goya'nın hayatı boyunca insan olmanın en önemli öğelerini ortaya koyma başarısı olduğunu belirterek, Goya'nın kendisine her zaman dürüst olduğunu ve kendisinin de aynı şekilde olduğu için İspanyol etkilerinden uzak kalmasının daha doğru olduğunu söyler. Jazz ve rock ezgileriyle U2'nun "Love Is Blindness" parçasını ve Dire Straits'in "Brothers In Arms" parçalarını birleştiren sanatçı burada Goya ile doğrudan bir ilişki kurmaz ama yine de geçmişte Goya'nın kavramsal temalarından etkilenmiş olduğu gerçeği ortadadır. Goya yalnız çalışmış, ancak Jansen renk yelpazesinden en yoğun şekilde yararlanabilmek için kendine bir çok müttefik bulmuştur. Önce işe Eric Schaefer ve Andreas Edelmann ile başlamış, ama kısa sürede birşeyin eksik olduğunu farkederek; Hammond, viyolonsel ve vibrafonda destek veren Friedrich Paravicini, tarih öncesi elektronik klavyede Ondes Martenot katılmış, viyolonselci Stephan Braun, trompetçi Nils Wülker'in katılımı ve ortak-yapımcı Axel Reinemer'in katılımıyla eksikleri tamamlamıştır. Sonuçta karşımıza tablolar kadar karmaşık, ama onları kopyalamak ve yorumlamaktan çok onların yirmibirinci yüzyılda müzikal olarak yaşamalarını sağlayan bir şaheser çıkar. Arne Jansen şahane bir güncel ses-ressamdır.

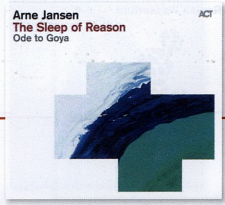

Joachim Kühn Trio

Voodoo Sense
ACT 9555 (2013)

Müzisyenler
Joachim Kühn (p)
Majid Bekkas (guembri, vo, kalimba, balafon)
Ramon Lopez (d, perc)
Konuklar; Archie Sepp (ts)
Kouassi Bessan Joseph (talking drum)
Gouria Danielle (perc)
Dally Jean Eric (calabas)
Gilles Ahadji (jembe)
Abdessadek Bounhar (karkabou)

Alman jazz dünyasının en önemli piyanistlerinden olan Joachim Kühn, 69 yaşında çocuksu merakını hala canlı tutmayı becermiştir. Açık fikirliliği ve müzikal büyüyü halen hissedebilme yeteneği onu jazz dünyasındaki yerini sabitler. Gerekse Stan Getz, Joe Henderson, Michael Brecker, gibi klasik jazz'cilarla, gerekse Ornette Coleman, Michel Portal ve kendi kardeşi Rolf Kühn gibi avan-guard müzisyenlerle, gerekse Rabih Abou-Khalil, Michael Wollny ve Adam Baldych veya St. Thomas, Liepzig çocuk korosuyla çalışmış olan Joachim Kühn farklılıkları herzaman sevmiştir. Bu sevgisi, ACT altında 50 yılı aşkın bir süredir çalıştığı grubuyla, yeni çıkardığı "Voodoo Sense" albümünde ortaya çıkar. "Voodoo Sense" albümüne daha geniş bir kapsam sağlamak isteyen Kühn, özenle seçtiği Afrikalı perküsyoncular Danielle Gouria, Jean Eric Dally, Gilles Ahadji ve Bounhar Abdessadek, Kouassi Bessan Joseph ile çalışan Kühn, gelenekseel Afrika Vudu parçası olan – aynı zamanda albüme adını veririken esinlendiği – "Gbalele," "Kulu Se Mama" gibi parçalar ekler.

Tonbruket

Nu bium Swimtrip
ACT 9558 (2013)

Müzisyenler
Dan Berglund (b)
Martin Hederos (p, keyb)
Johan Lindström (g, p)

Cem Tuncer - www.cemtuncer.com
cemtuncer@gmail.com

Selam,

Bu sayımızın klinik konuğu yakın zamanda kaybettiğimiz jazz gitarın duayenlerinden Jim Hall.

Büyük ustanın Beautiful Love adlı standarda çaldığı bu soloya merak edenler http://www.youtube.com/watch?v=bd0ap9_cJaQ linkinden ulaşabilirler.

Jim Hall günümüz jazz gitarcılarına çok büyük örnek olmuş, sade ve ekonomik yaklaşımıyla her solosunda büyük kompozisyonlar yaratmış,ipek gibi dokunuşuyla kulaklarımızda her zaman başka bir yere sahip olmuş efsanevi bir müzisyendi, büyük bir ustaydı.

Kendisini rahmetle anıyorum.

Hepinize iyi, sağlıklı, huzurlu seneler diliyorum.

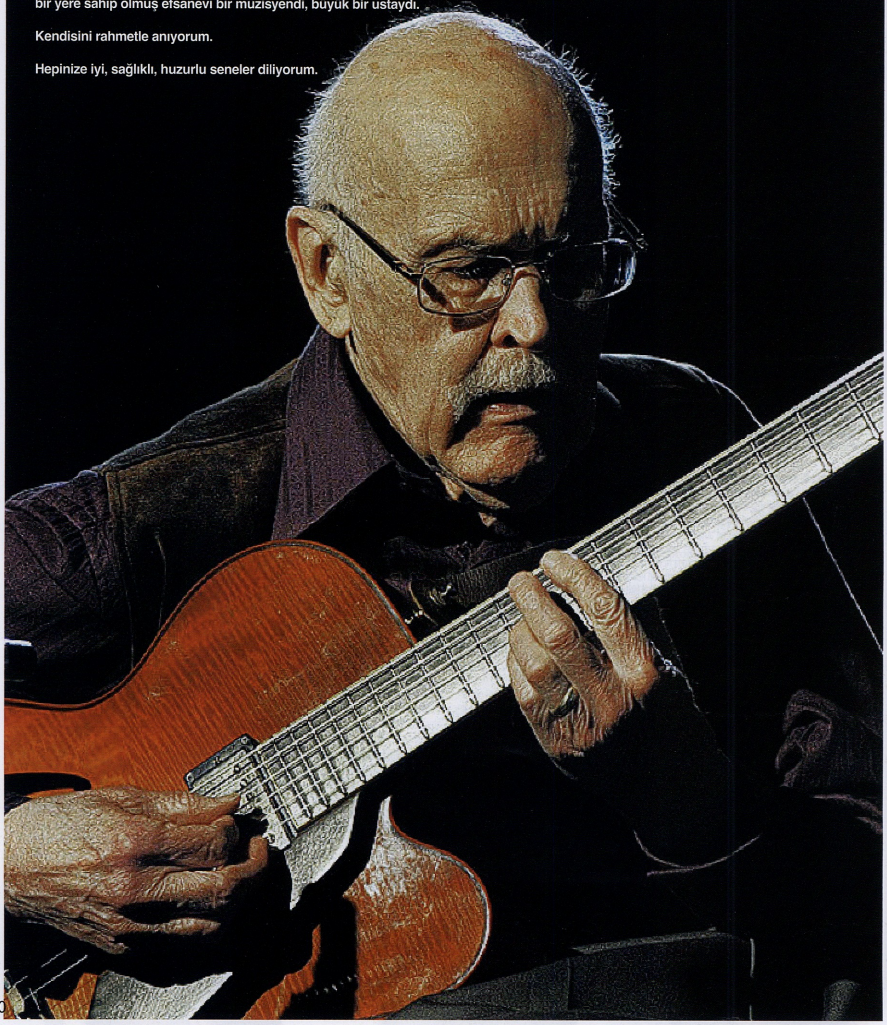

BEAUTIFUL LOVE

SOLO JIM HALL

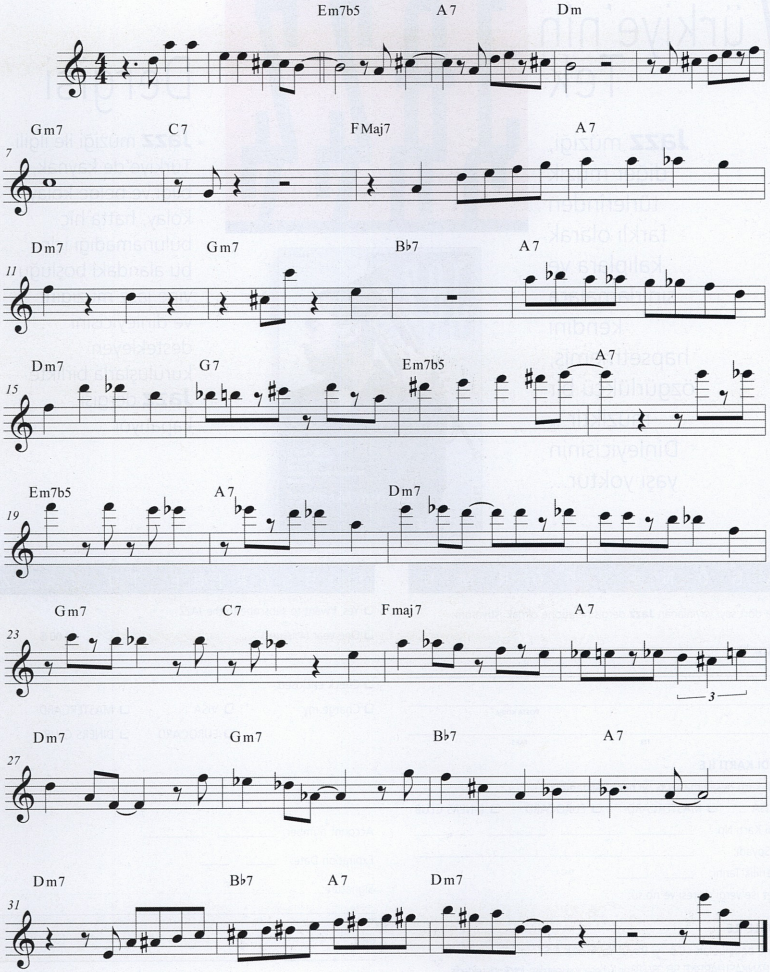

©ctmusic2014

Türkiye'nin Tek

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

Dergisi

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

A B O N E F O R M U

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 40 ₺ 'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: _____

Adı Soyadı: _____

Geçerlilik Tarihi: ____ ____ İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 40 ₺ 'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

S U B S C R I B E T O J A Z Z

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 40.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: _____

Expiration Date: ____ ____

Signature:

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Teoman Cimit

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

Engin Recepoğulları

Yeni bir yıla Engin Recepoğulları Körlemesi ile başlıyoruz. Engin Recepoğulları, 2008 senesinde İzmir'den İstanbul' a geldiğinden bu yana jazz sahnesinin en çok aranılan tenor saksofoncularından birisi. Soprano saksofon da çalan Recepoğulları, enstrümanından aldığı tonlara ve kullandığı ekipmana özen gösteren müzisyenlerden. Ülkemizde yapılan birçok jazz kaydında ve icrada imzası bulunan Recepoğulları'na 3 saksofoncu albümü ve bir ana enstrümanı dışı albümden oluşan bir seçki sunduk.

Dave Liebman – The Unknown Jobim

GMN – 2001
Fotografia – A.C. Jobim

Dave Liebman (ts)
Vic Juris (g)
Tony Marino (b)
Jamey Haddad (d)

Bu bir Jobim bestesi. Joe Henderson'un Jobim albümü Double Rainbow'daki tonunu düşünürek çaldığı belli oluyor bu saksofoncunun. Tekrar inanılmaz bir davulcuya denk geldik, "swing"i inanılmaz. Gitaristin cümleleri oldukça modern. Saksofoncunun oldukça koyu bir tonu var. Kesinlikle evvelden dinlediğim müzisyenler ama bu icrayı bilmiyorum. Joe Henderson'dan çok etkilenmiş bir saksofoncu ama daha genç birisi bu... Onun cümlelerini çalıyor ama o değil... İlginç bir saksofoncu...Gitarist, yeni kuşak bir isim gibi, çünkü çok farklı armonik cümleler kullanıyor. Pat Metheny'den oldukça etkilenmiş. Ritm seksiyonu uyumu çok güzel. Saksofoncu Chris Cheek olabilir. Gitar Adam Rogers gibi birine benziyor. Genç kuşak gitaristlerin kullandığı bütün cümleleri kullanıyor. Saksofonda benzeri bir ekipmanla çalan Javon Jackson var. Davulcu Al Foster mı? "Jewish Tenor" ekolü olarak tabir edilen ekol ile çalışmış, veya o dönemden birisi olabilir bu saksofoncu...Jerry Bergonzi veya George Garzone gibi isimler... Joe Henderson'un cümleleri ve artikülasyonu ve aynı zamanda "Jewish Tenor" ekolünü birlikte duyuyorum ben bu müzisyende. Çok iyi bir saksofoncu bu!

Dave Liebman, The Unknown Jobim

Evet, Jewish School olduğunu söylemiştik, ama artık Dave Liebman çok nadir tenor çalıyor. Genelde hep soprano saksofon çalar. Aynı formatta (A.C. Jobim parçalarının yorumları) Joe Henderson'in Double Rainbow isimli bir albümü var...

Steve Grossman – Katonah

DIW – 1986
Soultrane – Tadd Dameron

Steve Grossman (ts)
Takehiro Honda (p)
Hideo Kawahara (b)
Masahiro Yoshida (d)

Çok iyi bir tenor tonu. Jerry Bergonzi mi? Bu iyi bildiğim bir parça aslında... Steve Grossman gibi duyuluyor. Bu da Dave Liebman ile aynı ekolden. Michel Petrucciani mi bu piyanist? Coltrane'in de çaldığı bir parça,.. İsmi "Soultrane".

Steve Grossman, Katonah albümü.

Bu ekoldekiler 1960 sonrası dönemde, Coltrane'den sonra dizginleri eline alan adamlar. Bunlar George Garzone, Dave Liebman, Steve Grossman, Jerry Bergonzi gibi isimlerdir. Coltrane'in artikülasyon ve notasyon sistemini kullanıyorlar genellikle. Ton olarak da ona yakınlar ama Steve Grossman 1970'lerde Miles ile fusion çalışmaları yaptıktan sonra Elvin Jones'un çok etkisinde kalıyor ve birlikte inanılmaz çalışmalar yapıyorlar. Mesela Elvin Jones'un önemli albümü Live At the Light House albümünde beraber çalmışlardır. Buradaki diğer müzisyenleri tanımıyorum. Katonah albümü bende var. Michel Petrucciani başka bir Grossman albümünde piyano çalıyor. Soultrane en sevdiğim parçalardan biri. Coltrane versiyonu da enfes. Grossman burada etkiyi arttırmak için bir alt oktavdan başlayıp sonra üst oktava geçiyor, ama Coltrane kendi versiyonunda bütün parçayı üst oktavdan çalmış. Ben Coltrane versiyonunu tercih ederim, ama yine de Grossman harika bir tenorcu ve icra da çok güzel.

Greg Osby – Inner Circle

Blue Note – 2002
Entruption – G. Osby

Greg Osby (as)
Jason Moran (p)
Tarus Mateen (b)
Eric Harland (d)
Stefon Harris (vib)

Bu kesinlikle yeni bir şey. Güzel bir parça... Grupta çok iyi bir davulcu var. Grup uyumu da çok iyi. Girişler ve çıkışlarda beraberlikleri harika. Piyanistin cümlelemeleri Jason Moran tarzı birisini çağrıştırıyor. Vibrafon ve piyano çok uyumlu. Çok zengin bir armoni üzerine yazılmış bu parça. Bu müzisyen Steve Coleman ekolünden biri olabilir. Miguel Zenon veya Steve Lehman isimleri olabilir. Bu tipik bir yeni dönem alto saksofoncu. Bu parçada sololar biraz kısa... Greg Osby mi bu? Zekice düşünülmüş ve tasarlanmış bir beste şekli. Durup kalkmalar vs...

Greg Osby, Inner Circle.

Evet, piyanist Jason Moran'mış. Piyano girdiği an stilinden anlaşılıyordu. Stefon Harris'i bilmem gerekirdi. Sololar biraz kısa tutulmuş burada, daha uzun sürebilirdi. Fikirlerini çok da fazla ileri götüremediler. Davulcunun eşliğini çok beğendim.

Bill Evans & Jim Hall – Undercurrent

Blue Note – 1988
In a Sentimantal Mood – George Bassman, Ned Washington

Bill Evans (p)
Jim Hall (g)

Jim Hall ve Bill Evans. Efsane bir albüm, Jim Hall'u iki gün evvel kaybettik biliyorsun. O yüzden de ilginç oldu...

İki gün evvel Körleme için araştırma yaparken rastladım, o yüzden bir Jim Hall albümü sormak istedim...

Evet, müzik girdiği an Bill Evans ve Jim Hall olduğu anlaşılıyor zaten.

Engin, keyifli bir Körleme oldu, teşekkür ederim.

Ben de teşekkür ederim.

Ülkem Özsezen
ülkemplm@yahoo.com

Soldan Sağa:

2. Bir nota
4. Amerika, Harlem'de bebop müziğinin temellerinin atıldığı caz klubü. ---------Playhouse
8. Kesik kesik,kısa ve güçlü.
9. Bu sıradışı piyanist 1973'de Guggenheim Fellowship ile ödüllendirilmişti.
10. Naked City ve Masada gruplarını kuran avant-garde müzisyen/besteci.
11. Bir Charlie Parker bestesi.Billie's --------

Yukarıdan Aşağıya:

1. 1967 doğumlu erkek caz vokalisti. Kurt --------
3. Bu kontrbasçı 1968'e kadar Miles Davis'in grubunda çalıyordu.
5. Piyanistlerin en bilinen virtüozite kitabı.
6. Macro-basic array of structured extemporization
7. "Kavun Adası",modal tarzda yazılmış bestenin adıdır. --------İsland

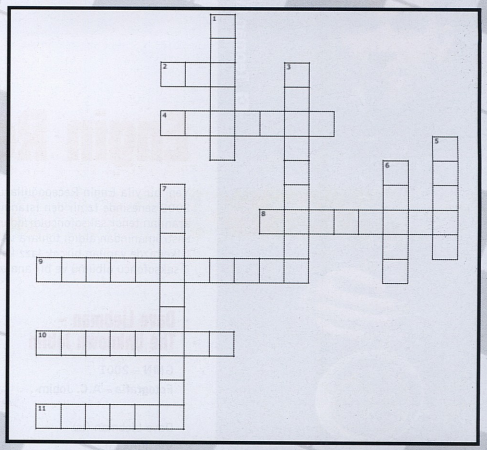

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Çihan Çolak – Antalya
Özlem Dinç – İstanbul
Serkan Yılmaz – İstanbul

Bu sayıdaki bulmacayı doğru yanıtlayanlar CD kazanıyor!
İsim, adres ve telefon numaralarınızı e-mail'lerinizi unutmayın!
(fecan@nardisjazz.com)
Nardis Jazz Club,
Galata Kulesi Sokak
No. 8 Beyoğlu/İstanbul

Özgen Özman
ozgenozman@yahoo.com

ÇAZGIR

Pro-Ject AUDIO SYSTEMS

Yeni yılda en sevdiğiniz plakları dinleyin!

Pro-Ject RPM 5.1

Pro-Ject 6 Perspex

Pro-Ject Debut Carbon 6 farklı renk ile...

Pro-Ject'in seçkin ve kaliteli pikapları her müzikseverin ulaşabileceği fiyatlarla...

Plak dinlemekten kendinizi mahrum etmeyin!

www.extreme-audio.com | 444 3 760

extremeaudio®

Kulağınızda büyüttüğünüz kadar var.

*

Bose® SoundLink® Mini *Bluetooth*® Hoparlör

*Bire bir boyutudur.

ModernElektronik
Nispetiye Mah. Aydın Sokak No: 10 34340 I. Levent - İstanbul Tel: (0212) 385 47 47 Faks: (0212) 385 47 48

www.modern.com.tr/bose

BOSE
Better sound through research.